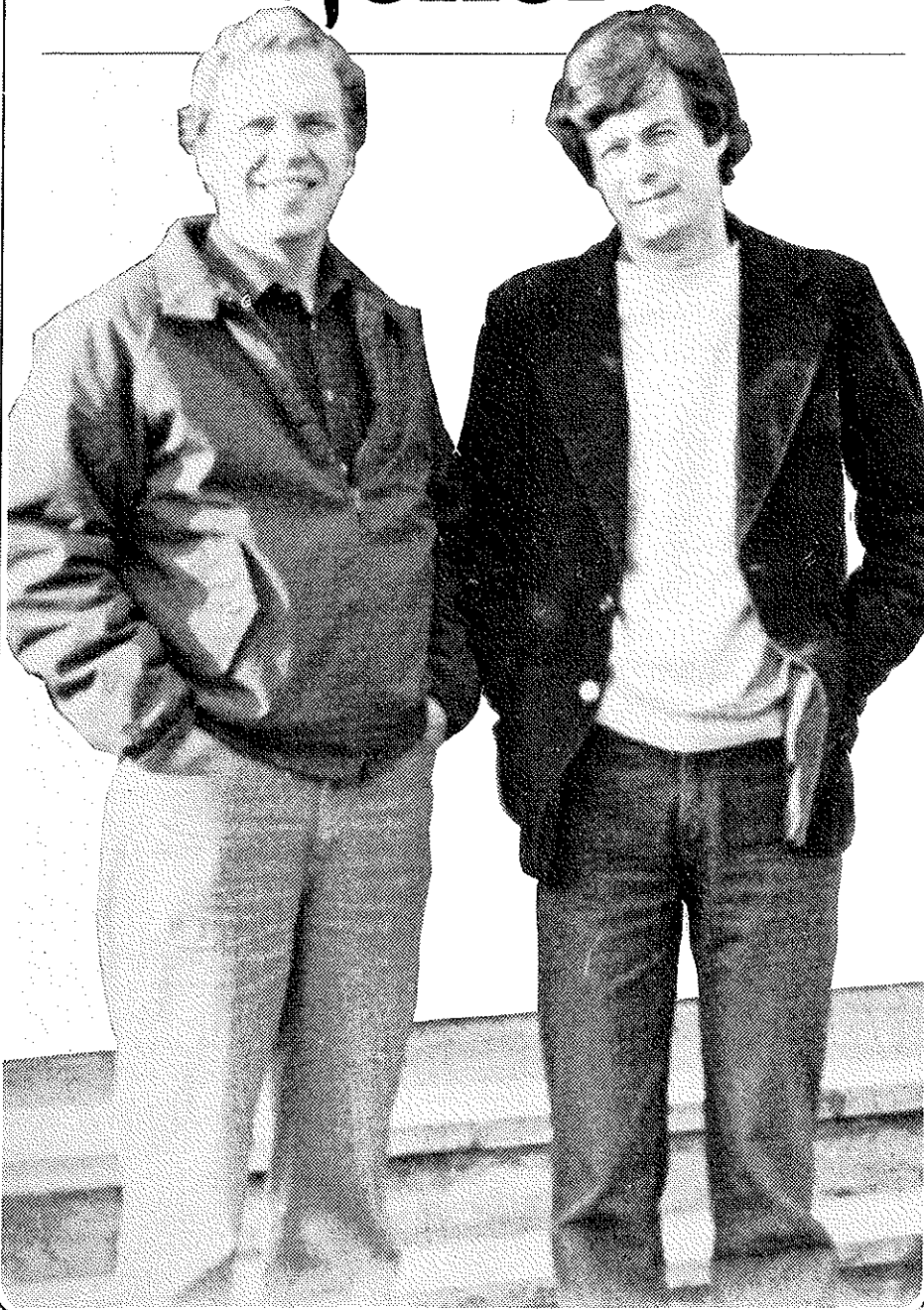

*Evangelist/pastor-teamet
Asbjørn Johansen og Magne Friestads mål:*

«Hele menigheten tjener»

Les også:

NYTT LIV for
kvinnelige stoff-
misbrukere.

• *Bok i focus:*

T. B. Barratt:
«Døpt i ånd og ild»

• En ny sang -
Lovsang til Gud!

• *Severin Larsen om*

«Ugjennfødte
menighetsmed-
lemmer»

• *Nyserie: Bertil Carlsen om*

«Sannhet»

• *Sigvard Wallenberg om*

«Søskenkjærlighet
og familieansvar»

**Verve-aksjon
1982**

Se siste side

Kr. 10,- pr. stk.

REDAKTØR

Rolf Erik Janøy

Redaksjonens adresse:

Olavsgr. 9A

3190 HORTEN

Tlf.: (033) 44 726

EKSPEDISJONENS ADRESSE:

Postboks 8

4480 Kvinesdal

Tlf. (043) 50 711

MEDARBEIDERE

Leif Jacobsen

Robert Kvalvaag

Edin Lovås

Jim McInnes

Sven Nilsson

Sigvard Wallenberg

Åge Åleskjær

Medarbeidere fra

T.B. Bibel og Misjonsinstitutt:

Arlid Edvardsen

Martin Meland

Marit K. Rasmussen

Sigurd Sørhus

TEGNERE:

Leif Harry Håvåg

Rolf Jansson

Ivar Øksendal

GRAFISK FORM

Leif Harry Håvåg

Yngvar Martinsen

DISTRIBUSJON

Judith Bettum

ABONNEMENT

koster kr. 60,00 pr. år. Intet tillegg for abonnenter i utlandet. **BESTILLING** av Pioneren kan skje ved at du sender ditt navn og adr. til vår EKSPEDISJON. (SKRIV TYDELIG.) 1 års prøveabonnement for ½ pris kr. 30,00.

Gi Pioneren 1 år til venner og kjente.

Abonnement er bindende inntil oppsigelse skjer.

POSTGIROKONTO

Pioneren 3 19 84 62

Misjonsskolen 5 62 09 35

Operasjon Ungdomsteam OUT 3 75 17 08

Skulle det passe bedre å bruke bankgiro, kan du bruke bankgiro 3080.00716. Vennligst oppgi da hva sendingen gjelder og avsender.

TAKK FOR DIN GAVE TIL ARBEIDET!

ARTIKLER i bladet står for forfatterens eget syn og behøver ikke alltid stemme overens med redaksjonens oppfatning.

INNSENDT STOFF som ønskes trykt bør helst være maskinskrevet med dobbel linjeavstand og bare på den ene siden av arket. Legg ved frankert returkonvolutt dersom ikke bestilt materiale ønskes i retur hvis det ikke blir brukt.

ETTERTRYKK av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

ANNONSER: kontakt redaksjonen for avtale.**SATS:** E. Sem A/S, 1750 Halden**PAST UP,****REPRO:** Print, Skogstua, Asak, 1750 Halden**TRYKK:** Kvina Trykk, 4480 Kvinesdal**UTGIVER:**

Troens Bevis Bibel- og Misjonsinstitutt

4480 Kvinesdal

Media utfordring

Av Rolf Erik Janøy

Vi er i dag midt inne i det som er kalt «den andre media revolusjon». Den første media-revolusjon brakte hele verden inn i stua vår. Vi kan velge budskap fra kringkasting, presse og musikkprodusenter uten å reise oss fra den hjemlige lenestol. Det satte punktum for kristne møter som effektivt masse-medium. Nå banker nye mediamuligheter på hjemme hos folk. Hva vil det føre til?

Gutenberg

Fremsynte kristne ledere forstod å ta sin tids masse-medium i bruk. Luther og Hans Nilsen Hauge brukte trykke-kunsten mer flittig enn de fleste i sin samtid. Lenge før NRK ble opprette hadde kristne ledere satt i gang misjonsradio. Men de fremsynte har vært få. Kristenfolket har i altfor liten grad utnyttet de muligheter den tekniske utvikling har gitt til evangelisering. Når vi i dag står innfor en oppmyking av radio/Tv-monopolet, satellittsender, kabel-TV, Tele og Data-TV, mikroprosessor-teknikk, for ikke å snakke om video-eksplosjonen, så er vi lite rede for det som nå kommer. Det faktiske forhold er nok som en mediamann sa: «De fleste kristne ledere har nettopp oppdaget at Gutenberg er født». Det har vært vanskelig nok å vekke forkynnere for betydningen av det skrevne ord. De fleste vil heller preke for 300 mennesker enn å skrive en artikkel for 10.000.

Ytterligheter

Vi har hatt et altfor naivt og overfladisk forhold til masse-media. For noen år siden var enkelte media «syndige». Særlig film og fjernsyn. Fordi det var mye dårlig film, så var film galt. Tenk om vi skulle bruke det samme argumentet overfor blader. Det er i sannhet mange dårlige blader, skulle vi derfor ikke kunne utgi å lese blader? Når massemedium blir brukt til å forgifte sinn må vi protestere. Men dersom protesten blir kristenfolkets vesentlig-

ste bidrag da er vi dømt til nederlag. La oss advare mot «mørke», men la oss fremfor alt tenne et «lys». Media er en kanal, det bringer de budskap som blir sendt, de gode like meget som de nedbrytende.

I dag opplever vi den motsatte ytterlighet. Kristne organisasjoner kappspringer til kulturministerens bord med søknader om å få drive radio og TV sendinger. Man arbeider for en full oppløsning av NRK-monopolet, og tror at nettopp vårt kirkesamfunn skal få en ny blomstringstid når vi begynner å sende våre møter over kringkasting. I farten glemmer man kanskje at formidling av evangeliet er noe ganske annet enn elektronikk og tilatelse til prøvesendinger. Om hele FM-båndet ble fullt av radio-pinsevenner, radiometodister, radio-indremisjon, radiobaptister o.s.v. ville ikke det uten videre skape noe vekkelse. Hva som skjer når «kreftenes frie spill» slippes løs på media-fronten ser vi i dag demonstrert på video-markede. Det er de store kapital-krefter som styrer utviklingen. De sørger for at landet oversvømmes av «volds-underholdning» og porno, mens kristne video-produkter knapt utgjør en promille av markedet, og i praksis ikke er å oppdrive i en vanlig video-butikk. Ved en oppløsning av NRK-monopolet vi noe helt annet enn evangeliske møter ta hånd om det store publikum. En forsiktig oppmyking er derimot langt mer å foretrekke.

Hva nå

Nå er tid for radikal holdnings-endring til massemedier. Først og fremst må hjemmene hjelpes til bevisst bruk av disse redskaper.

Effektivt bruk av masse-medier krever meget økonomisk, men langt mer krever det evner til å formidle evangeliet via slike medier. Der kristne kan samarbeide øker mulighetene til å møte media-utfordringen.

Fremsynte kristne ledere som ikke bare klager over media-utviklingen, men går selv igang med å ruste seg til konstruktiv bruk av de nye mediamuligheter, må støttes og oppmuntres.

Orientering til leserne

Velsignet nytt år

Velkommen med oss i 1982, om Herren drøyer og vi får leve.

Vi flytter inn i nye redaksjonslokaler litt ut på året, og håper på bedre arbeidsmuligheter der. Takk for all forbønn og oppmuntring som dere lesere gir oss. Din forbønn hjelper oss til å gjøre Pioneren bedre og til å nå nye lesere over hele landet. Har dere praktiske råd og tips er vi svært takknemlig om dere sender oss disse. Vi tar gjerne imot stoff fra venner som kan hjelpe oss å skrive om det positive som skjer i Guds rike landet rundt. Er det stoff du mener vi bør skrive om, så kontakt oss.

Har du glemt?

En glede som årsskifte bragte oss var at så få sa opp Pioneren, tross pris-høyning. Faktum er at den daglige strøm av nye abonnenter oppveier de som ba oss stoppe bladet. Vi har bedt om at de som vil ha bladet stoppet må skrive å si det opp. Ellers blir det ekstra arbeid for oss med purring. Kanskje noen som leser dette har glemt å betale den tilsendte giro. **VÆR SNILL GJØR DET STRAKS.** Har du mistet giroen så kontakt vår ekspedisjon og du får en ny. Det betyr veldig mye for oss at **ALLE** ordner sitt forhold raskest mulig. Til alle dere som vi vet har innbetalt giro kan vi bare si: Dette var den beste hjelp du kunne gi oss.

Vidre ut

Så er vi igang med en ny spennende verveaksjon. Vi har fått kjøpt inn tre **topp-kassetter** fra Sharon som vi nå gir i premie til alle som verver en abonnent for hele 1982. Se siste side! Tenk etter: Er det noen jeg kan verve som abonnent på Pioneren? Husk også at vi tar bare 1/2 pris for gave-abonnement nå. Et slikt gave-abonnement gjelder bare for 1 år, så du vil ikke få noe nytt krav når året er omme. Vil du gi Pioneren i gave for flere år, må du spesielt bemerke dette og betale vanlig abonnement-pris. Siden vi gir halv pris på gave-abonnement, kan vi ikke gi kassett i vervepremie for slike.

Husker du den polske jenta som vi ba om hjelp til i Pioneren nr. 5/81? Vi fikk inn alle de midler vi trengte til hennes behandling og det er alle muligheter for at hun blir helt frisk og normal. Takk Gud sammen med oss for dette. Her ser du familien Dyczko fra Szczecin (Stettin) sammen med familien Janøy. Foran fra venstre: Ann-Christin Kasja og Else-Gunn. Bak fra venstre: Tadeusz, Ragnhild, Rolf Erik og Marianna.

Godt Nytt år!

PIONEREN

— I tjeneste for Kristi legemes oppbyggelse —

- **FELLESKAP** på Jesu forsonings grunn. Ef 2,14—18. Kristus som menighetens hode og Herre. Ef 5,23. Enhver kristen et lem på Kristi legeme, menigheten. 1 Kor 12,27. I Kristus er alle gjenfødte hverandres lemmer i et organisk livsfelleskap i kjærlighetens sambånd. Rom 12,4. Kol. 3,14. Kjærlighetens tålsomhet, Åndens enhet binder alt Guds folk sammen i fredens sambånd. Ett Legeme — én Ånd — én Herre. Ef 4,2—6. Den Hellige Ånd virker fram et praktisk omsorgsfelleskap i hjem og menighet som sin frukt. Apgj 2,42—44. Gal 6,22.
- **UNDERVISNING** inspirert av åpenhet for «hva Ånden sier til menigheten». Ap 2,29. På Ordets grunn og ved Åndens åpenbaring fremme fostrende og praktisk forkynnelse til åndelig vekst og modning. Ef 4,13. Inspirere til disippelskap, tjenestegjering og åpenhet for Jesu plan med sin menighet i endetiden. Rapportere om vekkelse og fornyelse. Spre kunnskap om Kristus, våre rettigheter i forsoningen, og tillit til Guds Ord og løfter.
- **EVANGELISERING** som resultat av Kristi liv i oss. Gal 2,20. Vekkelse og fornyelse som har som mål å gjenopprette det urkristne menighetsliv. Ett i Kristus, forat verden skal tro. Joh 17,21.

INNHOOLD:

Media utfordring.....	3
Vi vil gi nytt liv til håpløse.....	4
Herren fornyet min tjeneste.....	6
Hjem og familie.....	9
Helbredet til tjeneste.....	10
Fange for Kristus.....	11
Gud tar makten og gir livet.....	13
Syng og spill til Herrens ære.....	14
Det blir ikke så enkelt.....	16
Hvem kan helbrede mine nerver?.....	18
T. B. Barratt — døpt i And og Ild.....	20
Hindringer for fremgang.....	24
Omvendelse fra religiøsitet.....	30
Andsurgytelse i vårt århundre.....	32
Vårt behov for sannhet.....	35
De åndelige gaver.....	36
Hvor de mektige er falt —.....	39
Fra Misjonsskolen.....	40
Operasjon Ungdomsteam.....	42
Vi deler med hverandre.....	44
Til slutning.....	46

Reportasje: Rolf Erik Janøy

Trine og Elias Tollnes eier en gård som ligger ved det fredelige og idylliske Hombørsund mellom Grimstad og Lillesand. Denne gården har de gjort om til et hjem som kan romme inntil 8 jenter. Trine Lise er en av de to som skifter på å bo sammen med jentene den andre er Toralf Abrahamsen, som selv er familiefar med mange barn, men som opplevde Guds kall til å trappe ned sitt yrke som tømmermann for å arbeide blant disse unge.

Vi fikk møte Trine Lise og Toralf sammen med de fire jentene som nå bor på senteret. Huset er et eldre to-etasjers «skipperhus», godt vedlikeholdt og koselig innredet, ikke langt fra sjøen, og med mye friareal omkring.

«Vi har holdt på et års tid nå», forteller Trine Lise. «Jeg hadde bedt lenge til Gud om en konkret tjeneste for Ham, og vi var inne på flere tanker som jeg klart fikk se ikke var Guds plan. Men så kom evangelist Ronald Gundersen hjem til meg med ei jente som hadde store vanskeligheter og behøvde hjelp og omsorg. Da la Gud ned

Med et konkret kall fra Gud begynte en del kristne i moden alder en stiftelse de kalte SHALAM. Et ektepar stilte gården de eiet, til stiftelsens disposisjon. Hensikten var å ta imot unge kvinner som behøvde hjelp for å komme ut av narkotika-helvetet. I dag bor det fire unge jenter på gården sammen med to av stiftelsens medarbeidere. Disse skiftes om å bo sammen med de unge som nå hjelpes til et liv i trygghet, helse og fred, som er betydningen av det hebraiske ordet SHALAM

i meg en veldig kjærlighet til slike, og det tok ikke lang tid før jeg var helt klar over at dette var den konkrete oppgaven Gud ville gi meg. Til å begynne med visste jeg ingen ting om hvordan jeg skulle ta meg av slike unge, men det jeg manglet i formell utdannelse, gjorde meg avhengig av Guds hjelp, og den kjærlighet jeg hadde til dem Gud sendte oss, tror jeg oppveide mange av mine mangler rent teoretisk. Men vi besøkte Ten Centers jente-senter på Rakkstad og fikk høre hvordan de la opp arbeidet sitt. Her fikk vi konkret veiledning av venner som hadde drevet dette arbeidet i flere år. Så rent praktisk følge vi det samme opplegg som Ten Center har. Det er et ganske strengt opplegg, men det viser seg at det gir gode resultater.

Hvem kan dere ta imot her?

Vi tar imot piker som er i en slik nød at de er villig til å ta imot den hjelp vi kan gi dem. De må være innstilt på være her et år, slik at de kan bygges opp gjennom de kristne grunnverdier og praktisk arbeide. De første 14 dager er en prøvetid. Pikene får tid til å finne ut om de vil fortsette å satse på vår opplegg for en nyskaping av hele deres liv

Fritt og fredlig ved Hombørsund ligger dette sørlandske «Skipperhus». Huset kan i dag gi plass til 8 jenter som kan bygges opp til et nytt liv gjennom evangeliet og praktisk arbeide.

LIV til håpløse

eller ikke. Vi har klare regler som de må være villig til å følge. De som ikke vil det, kan ikke greie å komme ut av det livet som har gått inn i hele deres «system». Men selv om vi må lede arbeidet med en fast hånd, så skjer det i kjærlighet. Vi driver ingen institusjon, vi driver dette arbeidet fordi Gud har gitt oss kjærlighet til disse unge, og vi elsker dem som våre egne barn. Når noen forlater oss for å gå tilbake til det gamle livet, er det som vi mister en av våre kjære. Men vi vil aldri tvinge noen til å være her. Den som ikke frivillig vil være med, kan selvsagt ikke tvinges. Vi låser aldri dørene. De kan gå herfra når de vil, men da er de ikke lenger med i vårt opplegg.

Vi spurte de jentene som er på NYTT LIV-sentret nå, om de syntes opplegget vr hardt?

Det var ikke så hardt som vi trodde, sier en av jentene spontant. Vi har ikke engang hatt problemer med abstinenser, noe som er nokså vanlig når en narkoman slutter med stoff. Vi var ikke klar over at Herren ville hjelpe oss på en slik måte som vi har opplevd. Han har helbredet både til ånd, sjel og legeme. Vi synes det er bedre at det er for strengt opplegg, enn at vi har det så fritt at det er muligheter for tilbakefall. Dessuten det er meget hardere å «gå på kjøret» enn å være her på sentret, sier jentene.

Har dere kontakt med menigheter i dette arbeidet?

Vi som arbeider her på gårdne, har vår bakgrunn i Den norske kirke, men vårt hjelpearbeide for stoff misbrukere er felleskristent. Vi besøker menigheter, foreninger og lag og forteller om vårt arbeide. Men vi fant snart ut at jentene trengte et fast åndelig hjem utenom det vi har her på huset, hvor vi har bibeltime og samling hver kveld.

Vi reiste rundt i ulike menigheter for å finne et sted hvor det var en atmosfære og holdning som kunne være til hjelp for jentene. Vi fant ut at Filadelfia, Lillesand, var en slik menighet. Alle trives der. Det er en menighet preget av lovsang og fornyelse. Lovsangen har hatt en veldig betydning for oss i dette arbeidet, sier Trine Lise. Derfor er det viktig at vi kan gå i en menighet hvor vi er fri til å tilbe Jesus og løfte

Det bor fire jenter i «Shalam»-boligen nå. Her er de flankert av de 10 som driver virksomheten, Toralf Abrahamsen, til venstre og Trine Lise Tollnes til høyre. I bakgrunnen Elias Tollnes og «skipperhuset». I forgrunnen skimtes mini-buss som brukes flitig til møtebesøk.

våre hender uten at noen ser rart på oss.

Lovsangen gir oss en direkte kontakt med Jesus, sier en av jentene som har vært på sentret lengst, Marit fra Oslo. Det er viktig at vi får åpne oss for lovsangen, for det hjelper oss til å kunne ta imot og gi av Guds kjærlighet. Vi opplever at ting blir løst under lovsangen. De som vi får kontakt med, er bundet av så mange bånd. Det kan være menneskefrykt, nerver, o.s.v. Det er ikke bare stoff som binder. Slike ting har vi sett blitt løst under lovsangen.

Mennesker som har store problemer, behøver et levende menighetsmiljø, og det er det som betyr noe for oss, ikke hvilket kirkesamfunn det er, sier Toralf Abrahamsen.

Hvordan kom du Toralf inn i dette arbeidet?

Det var en helt konkret ledelse fra Gud. Jeg hadde jo lite kjennskap til narkomaner. En gang jeg var på et møte, kom en hel flokk inn på møtet og holdt bråk. Politiet ble tilkalt, og de ble kastet på dør. Da det skjedde, så jeg for første gang inn i en narkomans øyne, og jeg så et rop om hjelp. Jeg tenkte at vi kristne måtte ha noe mer å gi dem enn politihjelp. Da slo et ord ned i meg med full styrke: «De friske trenger ikke til lege, men de som har det vondt». Fra da av hadde jeg en nød og kjærlighet til disse unge som drev meg inn i dette arbeidet. En av jentene som bor her nå, var med i den flokken som ble kastet ut av politiet fra et kristent møte.

Hvordan greier dere å drive dette økonomisk?

Som kjent er myndighetene lite innstilt på å støtte slik virksomhet. Det er helst institusjoner o.l. som får de store summer, men hvor mange kan bli hjulpet på slike steder? Heldigvis har vi møtt stor forståelse og tillit hos sosial-

myndighetene i Grimstad, så de gir støtte til livsopphold til de som kommer fra kommunen her. Men det tok 6 mnd. før vi fikk det første bidraget fra det offentlige. Vi har hele tiden måttet satse av våre egne midler og det som kommer inn av frivillige gaver. Vi har ikke «full lønn», så vi driver annet arbeide ved siden av for å greie oss. Men den siden er lagt i Guds hånd, og han har vært trofast.

Hvordan kommer dere i kontakt med de unge? Her er jo langt fra noe bymiljø i disse trakter.

I Kristiansand har vi et kontaktsenter midt i byen som ledes av Kai Tønnessen. Der er «åpent hus» på tirsdager, og folk derfra går på byen for å evangelisere blant de unge. Vi har også planer om å få opprette et krisesenter der som kan ta seg av de unge de første dagene. Stedet ligger nå Rådhusgt. 19. Et annet sted som vi samarbeider med, er Valborgland gård i Øvre Landvik. Her er det plass til 8 gutter.

Nye medarbeidere

Trine Lise og Toralf forteller at de nå behøver en ny medarbeider på Homborsund som kan være med å avløse dem med vakter. Vi trenger en kvinne i moden alder som er kalt av Gud til et slikt arbeide. Vi behøver et menneske som har lært å stole på Gud, og som vi kan få et godt forhold til på det personlige plan. En åpen og ærlig atmosfære er vesentlig i dette arbeidet. Vi må kunne innrømme feil og ikke ha for mange «kjepphester». All stolthet må vekk, slik at det ikke blir spenninger i atmosfæren, men vi må kunne finne hverandre og dra sammen i dette krevende, men uhyre givende arbeidet, sier Trine Lise og Toralf.

Adresse er:
NYTT LIV-senteret,
4897 Homborsund — Telf. 041-46 343

Herren fornyet min tjeneste...

Den kjente evangelisten Asbjørn Johansen har sammen med pastor Magne Friestad i misjonskirken i Betel, Gjerpen, gått inn i en felles tjeneste hvor de håper at hele menigheten skal komme inn i et fungerende fellesskap og allsidighet i tjenester. Vi har møtt de to forkynnerne for å høre hva de venter seg av det samarbeidet de nå har inngått med en lokal menighet.

Både Johansen og Friestad understreker at den tjeneste Herren nå har ført dem inn i, bare er i sin ringe begynnelse. Men de deler gjerne med seg av de sannheter de opplever at Herren har fornyet og aktualisert i deres tjeneste.

Hvordan kom dette samarbeidet mellom dere to i gang?

Vi opplever det begge som en klar Guds ledelse, og det samme gjør styret og menigheten her i Betel, Gjerpen, sier de to.

Det begynte slik at Kai Holtti og jeg hadde en møteserie her i fjor høst, forteller Asbjørn. Vi ba til Gud med ganske mange mennesker. For å føre alle disse nye inn i Guds ord, begynte vi en

DISIPPELSKOLE

med timer hver mandag i jan., feb. og mars. Jeg underviste dem over 16 år og Magne dem som var under. Vi hadde ca. hundre deltagere, eldre kristne, nyfrelste og vakte hver mandag. Ukemøtene var vanligvis dårlig be-

søkt, men disippelskolen vakte stor interesse. Vi begynte med å undervise om Jesu liv og gjerning, om omvendelse, det nye livet, dåpen, menigheten og nådegavene. Dette har bare fortsatt, og nå holder vi på å undervise spesielt om menighetslivet. Vi holder på 1½ time og har bare undervisning og bønn.

I arbeidet med disippelskolen meldte behovet for videre samarbeid seg, forteller Magne Friestad, som de siste år har vært pastor i Betel. Jeg hadde lenge følt på behovet av å kunne fungere som evangelist i perioder, og nå kan vi begge reise til aksjonsuker o.l. mens den andre tar seg av virksomheten her i Betel. Jeg tror at en del av min nye tjeneste vil bli å fungere mer offensivt, mens Asbjørn vil oppleve en ny side i sin tjeneste ved at han ikke kommer til å reise hele tiden som evangelist, men også arbeide fast med en menighet. Vi har sammen laget et opplegg for en aksjonsavis, som vi bruker når vi ønsker å nå ut til møtetreffe i våre kampanjer. Hvis vi først skal ha en kampanje, bør vi gjøre alt for å nå de ufrelste, sier Friestad, som, før han kom til Gjerpen ved Skien, har vært ungdomspastor i Trondheim og pastor på Notodden.

Hovedsaken til dette samarbeidet er at vi fant hverandre i et fint fellesskap som brødre, og at vi opplever Guds ledelse.

Pastor-teamet Asbjørn Johansen og Magne Friestad arbeider sammen i misjonskirken «Betel» Gjerpen, som er en ekspansiv menighet i Skiens-området.

VI VIL UTRUSTE DE HELLEGE

se i dette, sier de to.

PASTOR-ROLLEN

Dette samarbeidet er nå i startfasen, men det er en ting jeg har helt klart for meg, sier Friestad: En mann kan umulig klare alt som man forventer av den tradisjonelle pastor-rollen. Jeg må åpent si at på tross av min ungdom, var jeg i ferd med å slite meg ut i dette systemet. Det riktige må være å styrke stabsfunksjonen og kanalisere de ulike tjenester ned på grunnplanet i menigheten. Jeg har analysert menighetens struktur sammen med styret, og vi ble enig om at vi fungerte som en helt tradisjonell menighet. Poenget i en slik struktur blir å få flest folk inn på våre møter. Det blir målestokken for menighetens virke. Men vi fant at dette passiverer mange mennesker, og at man nesten måtte være pastor i menigheten for å kunne fungere. Alt var kanalisert gjennom en mann. Vi ser nå vår oppgave i å «utruste de hellige» til tjenester. Vi er en etablert menighet i Misjonsforbundet som i fjor feiret 100-års-jubileum. Vi har et meget sterkt ungdomsarbeide som omfatter ca. 500 barn og ungdom. Vi har et velsmurt menighetsmaskineri og mange vil nok spørre hvorfor vi skal forandre på noe, «vi har det jo så godt». Men vi er heldig å ha et fremsynt lederskap i menigheten, som klart forstår at dersom vi skal fungere som en bibelsk menighet fremover i åttiårene, må vi begynne å tenke annerledes, når det gjelder dette med

NÆRHET OG OMSORG

Det hjelper ikke at vi stadig vinner nye mennesker for Gud når vi ikke kan ta hand om dem på en rett måte i menigheten. Et «nakke-fellesskap» i offentlige møter og en pastor som springer rundt å skal besøke 300 medlemmer, er et håpløst utgangspunkt. I et samfunn som blir preget av stadig større fremmedgjøring, vil føre stadig flere av våre medlemmer ut i periferien, og det har vi også opplevd. Det er mange som nesten ikke har annet enn litt «møtekontakt» med menigheten, og som er skuffet over mangel på varme og fellesskap. Dette er en ulykke som vi ser i hele den etablerte frikirkeligheten. Om vi ikke foster frem et forpliktende fellesskap i hverdagsmiljøet, vil mange av våre medlemmer falle utenfor i tiden som ligger fremfor oss, og menigheten vil komme på defensiven.

Dette er vårt egentlige mål, som vi arbeider bevisst mot, supplerer Asbjørn Johansen. Vi vil ikke dele menig-

heten opp i roder o.s.v., det kan lett bare bli noe utvendig. Men gjennom at vi forkynner dette, håper vi at riktig mange kan begynne et hverdagsfellesskap som virkelig betyr noe. Vår tjeneste vil være å oppmuntre, undervise og hjelpe. Jeg har nettopp vært i USA og sett menigheter hvor dette fungerer, og her har vi mye å lære. Vi ønsker å være åpne for inntrykk når vi er ute og reiser. Vi møter mye av det Gud gjør i denne tid, og vi ser det som veldig viktig å være åpne for det Guds Ånd virker fram og kanaliserer inn i den lokale menighet.

Hvordan blir det oppfattet av ledelsen i Misjonsforbundet at du nå slutter som landsevangelist?

Det er full forståelse for dette at en evangelisttjeneste først og fremst bør gå ut fra en lokal menighet og ikke ut fra et hovedkvarter eller samfunn. Vår misjonsforstander, Diesen, har gitt sin fulle støtte.

Tror dere denne åpenheten for nye impulser og visjoner vil skape en kløft mellom eldre og yngre i menigheten?

Vi har mange fine eldre venner som eier karismatisk åpenhet og støtter oss hundre prosent. Et skille mellom eldre og yngre opplever vi som noe kunstig, en klisjé som noen bruker, men åpenhet for Gud har ikke med alder å gjøre.

Vi opplever ingen slike generasjonsmotsetninger.

ETABLERTE

Tror dere Gud kan få sin vei med en etablert og tradisjonell menighet?

Det er nettopp det vi har tro på. Gud vil gjøre store ting gjennom det etablerte menighetsliv. Først og fremst må vi da prioritere undervisningen. Vi har sett hvordan etablerte virksomheter kan fornyes. Impulsene fra det Gud gjør i vår tid, vil vi være åpne for og la Gud få forme dette inn i vårt lokale miljø. Hver mandag og torsdag samles vil til systematiske bibelstudier. Vår visjon er at folk etter hvert kan samles i hjemmene, hvor man kan ta praktisk ansvar for hverandre. Den disippel-opplæringen vi kan gi der, vil revolusjonere undervisningsmulighetene. Det finnes ingen bedre metode rent pedagogisk enn at hjemmene får være senter for fellesskap og bibelundervisning. Mesteren brukte nettopp denne metode. Så vil vi komme sammen på søndagene til stor fest, hvor vi er åpne for alt Guds folk. Vi ønsker å kalle til oss menn og kvinner som Gud bruker i vår tid, sammen med de beste sang- og musikk-krefter, sier Magne Friestad ivrig.

Vi håper at så mange som mulig vil gå inn i et nært hverdagsfellesskap, fortsetter Asbjørn. Vi vil ha stadige

Asbjørn Johansen og Magne Friestad sammen med forkynner-kollega Kai Holtti. Disse brødre virker mye sammen i evangeliseringsaksjoner.

møter med gruppelederne, slik at vi vet hva som skjer rundt om i hjemmene. Her kan vi gi hverandre impulser på hvordan ting best skal gjøres. Gruppene må ikke være noe på sidelinjen i menighetsvirket, det er selve livsstrømmen som bryter åpent frem i samlingen på søndagene.

Hvilket innhold skal dere gi disse samlingene i hjemmene?

For det første skal vi komme sammen og samtale om våre hverdagsproblemer som kristne og ta en kopp kaffe e.l. sammen. Videre vil det være en avdeling med opplæring i Guds Ord, hvor vi gjerne tar utgangspunkt i det som har vært forkynt på søndagen, slik at vi samler oss om visse tema. Det siste punkt, og kanskje det viktigste, er at vi kan be for og med hverandre. Vi går inn i et bønnefellesskap, hvor vi kan prise og tilbe Herren. Vi vil gå forsiktig fram med å opprette disse gruppene, det får begynne med de få som får syn for dette. Dette er bedre enn kunstig å omorganisere hele menigheten i grupper. Det som fungerer vil få en god smitte-effekt, slik at flere og flere kommer med.

FORKYNNELSEN

Hvordan tenker dere å legge opp de offentlige møter.

Minst mulig av tilfeldige besøk og rutine-møter. Vi har ikke lov å kjede folk som kommer lange veier med møter som gir lite utbytte. Vi er klar over at det ikke er enkelt å finne alternativer til det vanlige opplegget med to sanger, innledning, kollekt og tale, men vi vil i alle fall prøve. Noe vi vil legge stor vekt på er lovsangen, felles lovsang. Vi vil prise Herren både først i møtet og ellers, sier Magne.

Det er viktig at vi blir bevisstgjort i vår lovsang. Det er ikke enkelt, men her må vi på alle måter søke å oppmuntre ved å bruke enkle lovsangskor, mener Asbjørn. Når det gjelder forkynnelsen, må vi være bevisst. Vi kan ikke bare hoppe omkring i skriften fra det ene temaet til det andre. Vi må forsøke å aktualisere Guds Ord, slik at vi preker i et større sammenheng. I USA var det veldig ofte praktisert at de gikk igjennom emne-rekker, og det tror jeg er klokt. Det er greit med «dagens tekst», men hvordan kan en komité i Oslo finne frem den kosten som alle kirker i Norge skal ha til enhver tid? Jeg tror det blir gitt mye feil kost. Om vi bruker dagens tekst, må vi gjøre det bevisst. Vi behøver en bevisst, læremessig undervisning. Forkynnelsen må gi konkrete svar på aktuelle behov i menigheten. Det er de som tror at en «tørr» forkynner er en «lærer», men en virkelig lærer i Ordet behøver meget salvelse og et smittende humør. Derfor

tror jeg at en god evangelist kan bli en god lærer.

Jeg ser hvordan Asbjørn har en egen evne til å illustrere på en måte som fører oss dypere inn i Ordet, sier Magne. Mange har dette med bibel-undervisning nesten i halsen, fordi undervisningen har vært så åndsfattig og abstrakt. Jeg tror folk er lite interessert i hvor mange telstenger det var i Tabernaklet i ørkenen. Det som interesserer folk er hva Gud gjør i dag, ikke bare hva Gud har gjort før. Utgangspunktet for bibelundervisningen er det som Gud minner oss om, og som er behovet i dag. Finner vi den troen, har forkynnelsen fremtiden for seg.

I USA samles i dag skarer for å høre bibel-utleggende forkynnelse. Det er praktisk forkynnelse av Guds Ord inn i vår aktuelle situasjon, men det er en stor kunst, sier Asbjørn.

Når det gjelder vitnesbyrd av menighetens medlemmer, forteller de to at de har noe som kalles «kors-stafetten». Man har et trekors som går fra person til person, og den som tar imot dette trekorset, må være rede til å si litt i første møte og etterpå gi korset videre. På den måten vil de fleste i menigheten komme fram og bringe en hilsen. Dette er en ordning som har vist seg å fungere bra i lang tid.

FELLESKAP I TJENESTER

Det nye i dette samarbeidet er at dere kombinerer hyrde- og evangelistfunksjonen på det lokale plan. Hvordan holder dere orden på dette og hvem er liksom «hyrden»?

Vi gjør en stor feil ved å låse dette med hyrde og evangelist i båser. Her vil det ofte være snakk om kombinasjoner. En god hyrde bør være litt av en evangelist o.s.v. Vi to representerer nok to ulike mennesketyper, men vi har det samme åndelige helhetsyn, derfor arbeider vi godt sammen. Asbjørn har f.eks. en del ideer, mens jeg har evne mer til å legge disse til rette, vi utfyller hverandre i et åpent fellesskap. Du finner aldri Jesus alene i tjenesten, du finner aldri Paulus alene. Jeg har ikke funnet noe sted i NT at Paulus kommer til en menighet alene, sier Friestad. Jeg tror dette er meget vesentlig. Jeg tror at mange eldre pastorer skulle være sammen med yngre pastorer slik Paulus var. Da kan de dele noe av den erfaring de har og oppmuntre og skyve fram yngre krefter, samtidig kan de motta verdifulle impulser fra den yngre generasjon.

Jeg har holdt på 15 år lenger enn Magne, sier Asbjørn, men vi ha hele tiden noe å gi hverandre. Ingen av oss er bare pastor eller bare evangelist, vi kombinerer disse tjenester i et fruktbart fellesskap. Jeg tror det er pastorer som sitter ensomme og trette rundt om

i vårt land. Hvorfor ikke knytte til seg en evangelist som medarbeider, slik at de også selv mer, kan komme ut og fungere som evangelister.

Det kan være tungt å arbeide for fornyelse av et menighets-system, men er man to, kan det gå meget lettere. Det er få som kann akte dette alene.

— Morgendagen vet jeg lite om, sier Friestad, men en ting vet jeg, jeg kommer aldri til å gå tilbake til et system hvor jeg gjør alt alene. Gud har vist meg hvilken stor velsignelse det er å kunne dele ansvar. Så koster folk og spør «Hvem er 1. pastor og hvem er 2. pastor?» Vi er ikke opptatt av slike skille-linjer. Asbjørn og jeg står likt innfor styret. Når jeg er borte, er Asbjørn hyrde, og omvendt. Tradisjonelt skulle Asbjørn være 1. pastor som er eldst, men formelt er jeg forstander for menigheten innfor styre og myndighetene, men dette er bare en praktisk ordning. Det er de åndelige tjenester som betyr noe.

FINNE VÅR TJENESTE

Har du opplevd at din evangelistgave kommer deg til nytte i hyrdetjenesten, Asbjørn?

Vi hadde for en tid siden Edin Løvås på besøk, mens Magne var ute i en møteserie. Hans møter er noe av det sterkeste jeg har vært med på i mitt liv. På søndag formiddag talte han om nytestamentlig lederskap og tjenester. Da jeg skulle avslutte møtet, var det en bror med profeti: k gave som begynte å be. Gjennom bønnen forstod jeg at Gud ville noe mer. Jeg fikk visshet om at Herren ville bruke kvinnene her i menigheten på en ny måte. Det fikk evangelist-siden i meg til å gjøre noe jeg aldri hadde gjort. Jeg spurte om det var noen som visste med seg selv at Gud holdt på å gi dem en ny gave, eller om noen hadde en gave som de ville stille til menighetens disposisjon. Det kom frem sytten av dem som virkelig står sentralt i menigheten. Edin og jeg tok imot dem på plastiformen og spurte hvilke gaver og tjenester de opplevde Gud hadde gitt dem. Det kom f.eks. frem en vledig fin bror i menigheten som sa at han følte på at han hadde en tjeneste med å undervise i Ordet, og vi kjente i vår ånd at det stemte perfekt, og så sa vi det videre til forsamlingen. Slik var det med den ene etter den andre. Vi ba til Gud for dem, og det kom flere profetiske budskap. Flere fra styret kom også fram. Det var en hellig stund, med en veldig sanksjon i menigheten. Dette er slikt man ikke kan gjenta, men jeg opplevde at evangelistgaven hjalp meg til å føre dette fram i menigheten. Her så vi konturene til nye muligheter.

Har du spørsmål på hjertet når det gjelder hjem, familie og kvinnens plass i menigheten, så vil vi gjerne høre fra deg. Vi vil ta opp aktuelle tema på en praktisk og direkte måte. Skriv til:

HELENE THORSELL
Torgeir Vraasgt. 12,
3700 SKIEN

Respekt for Gud

Mange tror at det å ha respekt for Gud, er å være redd Gud.

Det er en stor misforståelse. Den som har respekt for Gud, tror hva han har sagt. En mester som har konstruert og laget en ting, vet best hvordan det skal fungere — og når noe går galt er det ingen som kan reparere bedre. I Bibelens første blader leser vi at Gud skapte mennesket i sitt bilde. I salmene står det: «Han vet hvordan vi er skapt, han kommer i hu at vi er støv.» Jesaja uttrykker det slik: «Men Herre du er da vår far! Vi er leire, og du har formet oss, alle er vi et verk av din hånd.» Efeserne 2,10: «For vi er hans verk, skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud på forhånd har lagt ferdige for at vi skulle gå inn i dem.»

Hva var årsaken til Evas fall?

Respekten for Gud begynte å synke — hun lyttet til fristerens forkynnelser, hun kom i tvil om det Gud hadde sagt, hun ble veldig opptatt av det hun ikke fikk lov til. Det var bare ett tre i hagen hun ikke fikk spise av, hun kunne nyte fruktene av alle de andre trærne. Når respekten for det Gud hadde sagt ble borte, falt hun — og etter det ble hun redd Gud.

På politibilene i California står et fint motto:

To protect and serve you

For å beskytte og hjelpe deg! De som hadde forbrutt seg mot landets lover, var livende redde denne bilen og de folk som betjente den. De gjemte seg, tok snikveier — de følte ikke at disse menneskene var til for å beskytte og hjelpe, tvert imot — de er der for å dømme, straffe oss og berøve oss friheten, sa de.

De lover Gud har gitt, er ikke for å gjøre det vanskelig for oss, nei, langt ifra. Vi kan godt ta bildet fra Califor-

nias politi. Guds anordninger er for å beskytte og hjelpe oss.

Et annet eksempel er trafikreglene på land, sjø og i lufta. Hvordan ville det gå om det ikke var noen bud og regler her? Det ville bli et kaos uten like. Å ikke ha respekt for disse reglene, kan bli svært alvorlig, det kan føre til invaliditet med mye lidelse, og det kan medføre død. Den som har respekt for seg selv, har respekt for Gud!

Guds ord og livets erfaring viser oss at det er særlig 3 store fallgruver fristeren får oss til å falle i. Det er:

- 1 Seksuelle synder, utskielser og avvik.
- 2 Dyrking av materialismen
- 3 Makt og æresyke

Respekt for Gud er en holdning

Det mest karakterløse menneske, kan innta denne holdning: Respekt for Gud, og det blir et vern, en mur mot fienden.

Kjente personer fra Bibelen stråler imot oss med sine fine holdninger: Josef ble fristet og presset til å ligge med (ha seksuell omgang) med Potifars hustru, men han sa: Hvorledes skulle jeg da gjøre den store ondskap og synde mot Gud! Respekten for Gud var som en mur imot fristelsen. Seksualdirften er en av våre sterkeste drifter, men vi skal være herre over den, likedan som vi bestemmer hva vi skal spise og hvor mye vi skal spise. Gud har gitt en omhegning når det gjelder seksuallivet, og omhegningen heter: **EKTESKAPET**.

Gud har ikke gitt denne omhegning for å gjøre det tungt og vanskelig for

oss, men for å spare oss for vanskeligheter, problemer og lidelser. Seksuell omgang før ekteskapet strider imot Guds anordninger. Mange har falt her, men som ved andre fall går det an å reise seg, bekjenne sin synd og få tilgivelse. Mange verdslige mennesker dyrker seksualiteten, den blir en gud som har makten over dem.

Å tape respekten for det Gud har sagt når det gjelder seksuallivet, åpner for erotiske åndsmakter som tar makten over viljeslivet. Seksuallivet er mellom mann og hustru. Det er ikke ment å utfoldes mellom to av samme kjønn. Det kan skje når Guds sannhet blir byttet med løgn, og det skapte blir æret og dyrket fremfor Skaperen. (Romerne 1,25-27)

Seksuelle avvik

Ingen kan svare på hvorfor noen blir født med «svake» hoftledd. Noe av det første legen undersøker med den nyfødte er akkurat dette. Viser det seg en slik svakhet, blir det med en gang behandlet. Det kan være litt besværlig og tar tid, legen og foreldrene gir seg ikke før det er så opp mot det normale som det bare går an. Kan det ikke bli 100 %, så kan det bli 80-90 % bra. På samme måte kan vi ikke forklare hvorfor noen ser ut til å ha arvelige belastninger når det gjelder seksuelle avvik. Men hvorfor skulle det i slike tilfelle anmodes bare til å gi etter for svakheten, istedenfor å styrke det svake, og gjøre det så bort imot normalt som det går an. Kan det ikke bli 100 % bra, så kan det vel bli 80 eller 90 % bra. Respekten og troen på Guds ord blir vår hjelp, vår beskyttelse.

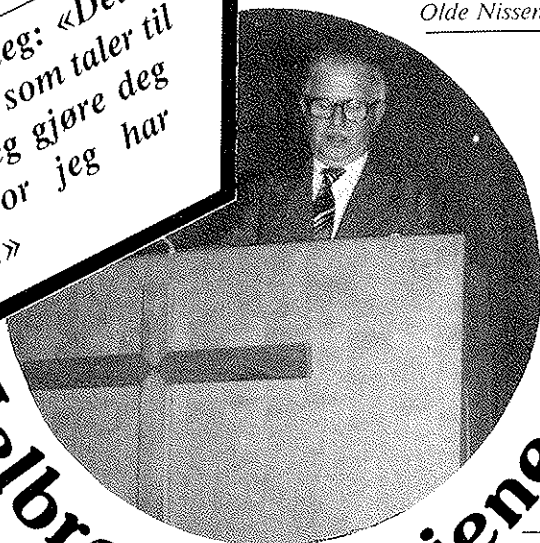

Min «aldri mere»-liste

1. Aldri mere vil jeg bekjenne, «jeg klarer det ikke», for «alt makter jeg i ham som gjør meg sterk.» (Fil. 4,13)
2. Aldri mere vil jeg bekjenne at jeg mangler noe, for «så skal min Gud, han som er rik på herlighet i Kristus Jesus, gi dere alt dere trenger.» (Fil 4,19)
3. Aldri mere vil jeg bekjenne frykt, for «Gud gav oss ikke en ånd som gjør motløs, men en Ånd som gir kraft, kjærlighet og sindighet.» (2. Tim 1,7)
4. Aldri mere vil jeg bekjenne at jeg har for lite tro, for «... hver og en skal holde seg til det mål av tro som Gud har gitt ham.» (Rom 12,3)
5. Aldri mere vil jeg bekjenne at Satan har makt over mitt liv, for «... han som er i dere, er større enn han som er i verden.» (1. Joh 4,4)
6. Aldri mere vil jeg bekjenne bekymringer og frustrasjon, for «jeg kaster alle bekymringer på ham som har omsorg for meg.» (1. Pet 5,7)
7. Aldri mere vil jeg bekjenne fordømmelse, for «Så er det da ingen fordømmelse for den som er i Kristus Jesus.» (Rom 8,1)

Jesus sa til meg: «Det er meg, Herren, som taler til deg. Nå vil jeg gjøre deg helt frisk, for jeg har bruk for deg!»

Helbredet til tjeneste

Olde Nissen er en eldre broder, som er salvet og brukt av Gud til frelse og fornyelse av Guds folk i Danmark. Han forkynner Jesus Kristus enkelt, og peker på de muligheter vi ved Den Hellige Ånd har til å hente hjelp og kraft i dagens mange situasjoner.

Han har selv opplevet en mirakuløs helbredelse og vi har bedt han fortelle om dette og sin nye tjeneste.

Tekst og foto: Egon Hauge

Fortell litt om deg selv fra før du opplevde underet.

Jeg ble frelst 15 år gammel i Indremisjonen. I årene 1925—28 var der vekkelse i det danske Misjonsforbund på mine hjemtrakter, og jeg fikk mitt åndelige hjem der. Jeg er utlært urmaker og optiker, men allerede som ung, ble jeg innvidd til legpredikant i Misjonsforbundet.

Da jeg var 50 år, begynte helsa å svikte. Jeg fikk for høyt blodtrykk, muskelinfiltrasjoner, slitasjegikt og kretsløpsforstyrrelser. Jeg var meget syk. Alt så håpløst ut. Jeg måtte slutte med forretningen, og det eneste jeg så frem til og trodde, var at jeg snart skulle flytte hjem til Gud.

Da jeg en dag syntes at nå kunne jeg ikke holde det ut lenger, talte plutselig Gud til meg: «Olde, det er meg, Herren, som taler til deg. Nå vil jeg gjøre deg helt frisk, for jeg har bruk for deg!»

Tenk å få hør en slik tale fra Gud til et hjerte og et legeme, som var forpint av smerte!

Jeg sa til min kjære kone: «Tenk, nå sier Jesus at han vil gjøre meg helt frisk. La oss bøye oss og be sammen!»

Og jeg ble helt frisk! Det kan alle som kjenner meg bevitne. Jeg fikk ungdommens kraft tilbake.

Jeg visste også, at når Gud nå hadde helbredet meg fullstendig, så var det fordi han hadde en gjerning for meg.

Men hvordan skulle jeg, som var langt opp i årene, komme igang?

Ja, hvordan gikk det til at du kom inn i tjenesten?

Herren hadde en plan ferdig for meg.

Jeg ble helbredet i november 1975. Hvilken tid med takk og pris til Gud! I februar 1976 kom jeg til Asserballekov på Als til noen fornyelsesmøter. Her talte Stig Christensen, Michael Harry og Cesil Sousin fra England. Etter formiddagens møter, ble det sagt, at alle som hadde kjent at Gud hadde talt til dem om mer kraft, kunne gå inn i bønnerommet. Der ville de bli bedt for.

Jeg kunne påny tydelig høre Herrens stemme til meg: «Gå og motta denne kraft til den tjeneste jeg har for deg!»

Brødrene bad, og Ånden falt over meg. Alt ble anderledes fra det øyeblikk. Åndens gaver kom straks i funksjon, og jeg ble fylt av glede og jubel. Det ble sendt bud etter meg fra forskjellige steder, og slik har det fortsatt helt til nå. Jeg reiser med det aller beste tilbud fra min himmelske Far: Kom ALLE! (Matt 11,28).

Din tjeneste er ikke begrenset bare til ett kirkesamfunn?

Nei, takk og lov til Jesus! Min tjeneste er i hele Kristi Legeme, «forat de hellige kunne bli fullkommengjort til tjenestegjerning, til Kristi legemes oppbygging». (Ef 4,12)

Jeg får lov å se Guds grenseløse nåde imot meg. Jeg er blitt kalt ut med et budskap til alle forskjellige kirkesamfunn, og jeg opplever et forunderlig fellesskap med alt Guds folk. Gud frelser sjeler, fornyer mennesker, setter fri fra synd og fall, fornyer ekteskap, døper i Den Hellige Ånd og under og tegn skjer overalt. Gud er i sannhet den samme nå som før. Jeg hadde aldri trodd at Jesus var så stor. Men i sannhet, han er den Gud som han gir seg ut for å være. Og vi kan fullt og helt stole på Ordet og Den Hellige Ånds tale. For Ordet og Ånden vitner klart om hvem Gud er.

Vi forstår at Jesus virker på møtene. Kan du nevne et par konkrete tilfeller?

Ja, det gjør jeg gjerne. Jeg satt på et møte og så hendene til en ung pike. De var fulle av eksem. Jeg syntes synd på henne, slik som vi leser om Jesus: Da han så folkets lidelser, syntes han inderlig synd på dem.

Jeg bad stille: «Herre, det kan ikke være rett at denne unge pike skal gå slik».

Menighetens forstander sa deretter: Nå vil Olde Nissen tale. Jeg begynte, men Herren sa til meg: «Olde, du må stanse og kalle frem den unge jenta med de dårlige hender. Jeg vil helbrede henne nå!»

Jeg kalte henne frem og bad ganske kort: I Jesu navn, du er legt for din plage! Og straks gjorde Jesus henne frisk for alles øyne. De hadde prøvd alt, men ingenting hjalp. Jesus alene grep inn, og Han alene skal ha æren! Hun er fullstendig helbredet i dag.

En kvinne hadde ligget ½ år på sykehus, og hadde liggesår, som legene stod maktesløse overfor. Jeg kom på sykebesøk til henne, og hun sa: «Olde, vil du be til Gud for meg at jeg må komme hjem til jul. Jeg vil så gjerne være hjemme i julen.» Jeg tok hennes hender i mine og sa: Det kan du være sikker på jeg vil. Og vi bad sammen.

Neste dag skulle overlegen se på såret, og da de fikk forbindingen tatt av, utbrøt han: Ja, men frk. Carstensen! Såret er legt! Dette er et Guds under!

Ja, Jesus er underfull. Han alene formår, og vi står undrende og ser det skjer for våre øyne.

Du som leser dette: Pris Herren!
Bøy deg og tilbed Ham.

Har dette gitt deg en ny glede i Gud?

Ja, også det under skjedde, at jeg som alltid før var utilfreds og hvileløs, og aldri kjente meg frigjort og glad, nå er glad og tilfreds. Jeg kan møte mennesker, som sier: Olde Nissen, er du alltid så glad? Ja, jeg er, for Jesus har gjort meg glad. Min kone, som aldri hadde trodd at hun skulle få en fornøyd og glad mann, sier at nå har hun fått det. Og så priser vi Jesus sammen!

Det tales mye om vekkelse i tiden. Hvilke råd vil du gi den enkelte for å kunne bli med i det som Gud gjør i dag?

Les da Josvas bok, kapitel 1. Og når du har bedt over det, og av hjertet kan si, som i vers 16: Alt det du har befalt, det vil jeg gjøre — da kan du lese kapitel 3, vers 5: Hellige eder! Og likeså hva det står i vers 9. Kom hit og hør Herren, eders Guds ord! Når du blir lydig overfor dette, og likeså det som står i kapitel 3, vers 10, bryter med alt av verden, da vil du oppleve vekkelsen du ber om. Men det kreves at vi er helt med Herren. Les også kap. 3, vers 14-17. Bare prestene rørte ved vannet med tåpissene, skjedde underet. Det skjer noe når vi ber. Pris skje Gud!

ET EROBREND E FELLESSKAP av Erling Thu

Profetisk undervisning om Guds plan med og i et levende menighets fellesskap. Hvordan en lever sammen med kristne ved fellesskapets ti livsprinsipp.

Studieplan gjør boka et ypperlig utgangspunkt for bibelgrupper og menigheter som vil videre med Herren.

HJELP OSS Å SPRE BOKA!

Gode rabatter for selgere!

Pris pr stk kr. 31,00

For selgere:

10 stk. kr. 230,00

50 stk. kr. 950,00

100 stk. kr. 1600,00

Skriv i dag til:

Gjenreising

Kanesletta 10,
4550 Farsund

Fange for KRISTUS

«Husk på dem som er i fengsel, som om dere var fanger sammen med dem. Og tenk på dem som blir pint og plaget; dere har jo selv et legeme.»

Av Inger Rambøl

Galina Veltsjinskaya fra Ukraina er bare 22 år gammel, men finner seg allerede på tredje året i fangeleir tusenvis av mil hjemmefra. Hennes «forbrytelse»? Hun har tatt aktivt del i kristent barne- og ungdomsarbeid på hjemstedet sitt. (Iflg. sovjetiske lov er det forbudt å gi barn og ungdom under 18 år religiøs opplæring.) Sammen med den kjente sovjetiske forkynneren Pavel Rytikov og hans sønn Vladimir ble hun arrestert sommeren 1979 i forbindelse med en kristen sommerleir for barn. Forberedelse til rettssaken tok et år. Til slutt ble de idømt tre års leir.

I et brev hjem til foreldrene skriver hun: «Man ønsker å straffe meg og

Galina Veltsjinskaya var bare 20 år da hun ble arrestert. Hun har måttet gjennomgå de frykteligste lidelser, man hun har bevart troen. Fortsatt ser hun oppgavene og stoler på Guds plan.

gjøre meg vondt, men jeg er glad fordi jeg også her kan vitne om min Frelser. Jeg har allerede fått tilhørere. Det er mer bruk for meg her enn i friheten. Her er det så mange som sulter og lider, så mange som har lidd skipbrudd. Her i de ytterste utkanter av Russland er det større åndelig hunger enn hjemme. Jeg er glad for å kunne være en hjelp for disse som har falt så dypt i synd.»

Umenneskelige leirforhold

Galina er i en fangeleir ikke langt fra Vladivostok, nær grensen til Korea. Klimaet er hardt, og landskapet så vilt og utilgjengelig at fangene ikke ville falle på å rømme. Det er en umenneskelig leir. De sanitære forhold er under enhver kritikk, maten elendig. Dagsrasjonene består av to skjeer havregrøt til frokost, en tallerken tynn suppe som formiddagsmat, og til middag to skjeer havregrøt pluss en kopp te. Forståelig nok er de fleste av fangene syke. Galina selv har fått skjørbuk. Hun har mistet håret, tennene faller ut, og tannkjøttet er hovnet opp. Fordi kroppen er så utmagret, har hun også problemer med pusten. Til tross for sykdom og små krefter må de innsatte arbeide 10 timer daglig. De har høy arbeidskvote å fylle.

Det finnes ingen lege i leiren. Når fangene blir alvorlig syke, blir de brakt til Vladivostok. Men dette skjer først når man har fått samlet opp mange som er syke nok.

Reisen til Vladivostok

Halvparten av fangene er dømt for mord. De fleste kommer fra det østlige Sibir — det er bare Galina som er blitt sendt tvers over hele kontinentet. Det

skjedde etter at dommen mot henne falt i august 1980. Da hadde hun sittet over et år i varetektfengsel i Lvov, ikke så langt fra grensen til Polen.

Reisen fra Lvov til Vladivostok tok to måneder, og Galina var innom 9 fengsler underveis. Hun fikk erfare alt slike fengsler har å by på: kulde, sult,

celler. Sangene og diktene ble skrevet ned og sendt fra celle til celle. På grunn av den påvirkning hun hadde på de andre fangene, ble hun truet av en KGB-offiser med at hun ville bli sendt «dit isbjørnene holder til». «Ingen vil noen sinne finne deg. Du kommer til å råtne opp,» sa han.

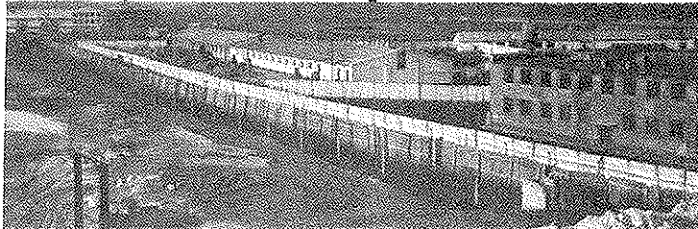
Amnesty International bekrefter

Galinas beskrivelse av de forferdelige forholdene i sovjetiske fengsler og leirer stemmer godt overens med det som opplyses i en omfattende rapport fra Amnesty International. Der blir det blant annet slått fast: «De innsatte i landets straffeinstitusjoner er fremdeles offer for et system som innebærer kronisk sult, utilstrekkelig medisinsk tilsyn og vanskelig, ofte farefullt tvangsarbeid.» Den kjente forkjemperen for menneskerettighetene i Sovjet, Nobelprisvinneren Andrej Sakharov, har protestert kraftig mot «den utholdelige tortur av fanger gjennom sult», men uten resultat. Myndighetene har motsatt seg alle forslag om at en internasjonal kommisjon skal få undersøke fengslene, sannsynligvis av redsel for at de virkelige forholdene skal bli avslørt og dokumentert.

Ingen vet med sikkerhet hvor mange kristne som til enhver tid sitter fengslet i Sovjet. Men i dag kjenner Misjon bak Jernteppet navnene på ca. 350 personer som er innesperret i slike umenneskelige institusjoner fordi de har deltatt aktivt i kristent arbeid. Misjonen har også adresser til de fleste av dem og til familie. Det er ikke så få her i landet som i dag ber for disse fangene og regelmessig skriver til dem for å gi dem støtte og oppmuntring. Alle som ønsker å gjøre noe for Galina og hennes mange trossøken som lider i fengsel, kan henvende seg til Misjon bak Jernteppet, Postboks 2057 Grünerløkka, Oslo 5.

Fangeleir i byen Kischinev. Mange brødre og søstre har sonet sin straff i denne leiren (Foto 1977)

lus, veggdyr og fluer, den utholdelige stanken, tredve fanger stuert sammen i én celle. Og så alle tyvene! Ved avreisen fra Lvov hadde hun seks kolli som hovedsakelig inneholdt klær familien hadde sendt henne mens hun satt varetektfengslet. Da hun omsider kom fram til fangeleiren, var alt stjålet. Maten som medfangene hadde stukket til henne før hun reiste, hadde hun delt med andre.

Fangen alle kjente

I fengslet i Lvov kjente alle til Galina — det var hun som kunne så mange kristne vers og sanger. De som ikke hadde truffet henne, hadde hørt om henne. I løpet av de 14 månedene hun tilbrakte der, satt hun i 8 forskjellige

Fengslet i Lvov er beryktet for sin grusomhet. I varetektstiden prøvde ledelsen med alle midler å få Galina til å «samarbeide» — det vil si å bli angiver. To måneder før rettssaken ble hun plassert i en spesiell straffecelle; der var hun omgitt av fuktige murvegge, og lå på en brisk av jern. Brødet var nærmest uspiselig — når hun brøt av et tørt stykke, drysset sagmuggen ut.

Da de innsatte fikk høre at Galina skulle forflyttes så langt østover, sendte mange med henne litt «niste» på reisen. De gav henne det de hadde: et brødstykke, en sukkerbit eller en teskje sukker pakket inn i papir. Til slutt hadde hun 3 kg sukker! Det var dette hun delte med andre under transporten til Vladivostok.

Postnr.:
 Adresse:
 Navn:
 Avsender:
 Poststed:

Nye givende sangkassetter

»HERREN GIR OSS SEIER» av Ronald Gundersen

Side 1:	Side 2:	KR. 55,-
Inn i mitt liv	Jeg aldri har angret	
Etter mange år	Jubel og fryd	
Snaren er sonder	Aldri mer	
Det finns intet	Takk Jesus kjær	
På kne i stille bonn	Du er innbudt	

Ønsker tilsendt eks. SH 1065 »HERREN GIR OSS SEIER»

»GUDS KJÆRLIGHET» av Kåre Edvardsen

Side 1:	Side 2:	KR. 45,-
Guds kjærlighet	O nedtrykte sjel	
Nå er jeg lykkelig	Jesu gjenkomst	
Herlige Bibel	Jeg har hørt om et land	
Det elskede evangelium	Takk kjære Jesus	
Frelst av nåde	Jeg har frelse funnet	
Prise Gud	Jeg skuer Golgata	

Ønsker tilsendt eks. SH 1066 »GUDS KJÆRLIGHET»

»MIN BESTE VENN» av Ann Eva Strand

Side 1:	Side 2:	KR. 45,-
Min beste venn	Jeg glemmer aldri	
O underfull	Ære og pris	
Frykt ikke	Igjennom dype og trange daler	
Halleluja Jesus lever	Jesus min frelser	
I medgang og motgang	Løft dine øyne	

Ønsker tilsendt eks. AEMC 001 »MIN BESTE VENN»

BREV

SVARSENDINGSMERKE

SVARSENDING
 Avtale nr. 405 000/11

Logos Forlag

Postboks 8
 N-4480 KVINESDAL
 NORGE

Gud tar makten og gir livet

Min tilhører, jeg har ennå et ord jeg ville si, men jeg vil kle det inn i en fremstilling som kanskje ved første øyekast vil synes deg mindre høytidelig. Dog gjør jeg det med flid og vel betenkt fordi jeg mener at det kanskje just således vil gjøre et sannere inntrykk på deg.

Der var en gang en rikmann. Han lot i utlandet kjøpe i dyre dommer et par aldeles feilfri og utmerkede hester som han ville ha for sin egen fornøyelse og fornøyelsen av selv å kjøre. Så gikk der vel et år eller to. Dersom noen som hadde kjent disse hestene før, fikk se ham kjøre dem nå, så ville han ikke kjenne dem igjen. Øyet var blitt matt og døsig, deres gang uten holdning og sluttethet, intet kunne de tåle, intet utholde, neppe kunne han kjøre en mil uten at han måtte ta inn underveis, stundom gikk di i stå just som han allerbest satt og kjørte, dertil hadde de fått alle slags nykker og vaner, og enda de naturligvis fikk før i overflod tapte de seg dag for dag.

Da sendte han bud etter kongens kusk. Han kjørte dem i én måned: der var i hele egnen ikke ett par hester som bar hodet så stolt, hvis blick var så fyrig, hvis holdning så skjønn, intet par hester som således kunne holde ut å løpe om det var syv mil i ett trekk uten at det ble tatt inn noen steds.

Hva stakk det i? Det er lett å se. Eieren, som uten å være kusk gav seg av med å være kusk, han kjørte dem etter hestens forstand på hva det er å kjøre. Den kongelige kusk kjørte dem etter kuskens forstand på hva det er å kjøre.

Således med oss mennesker. O, når jeg tenker på meg selv, og på de utallige jeg har lært å kjenne, da har jeg ofte sagt med vemod til meg selv: Her er evner og krefter og forutsetninger nok — men kusen mangler. Gjennom lengere tid er vi mennesker fra slekt til slekt blitt kjørt, om jeg så tør si, etter hestenes forstand på hva det er å kjøre. Vi er styrt, dannet, oppdratt etter menneskets begrep om hva det er å være menneske. Og se hva vi mangler: Oppløftelse. Følgen er at vi bare kan utholde så lite, at vi utålmodig straks bruker øyeblikkets midler, og utålmodig øyeblikkelig vil se lønn for vårt arbeid, som just derfor blir deretter.

Engang var det annerledes. Det var engang at det behaget guddommen selv, om jeg så tør si, å være kusk, og han kjørte hestene etter kuskens forstand på hva det er å kjøre. O, hva formådde ikke et menneske den gang!

Der sitter tolv mennesker på pinsedagen, alle tilhørende den samfunnsklasse som vi kaller den menige mann. De har sett ham de tilbad som Gud, deres Herre og Mester, korsfestet. Som aldri noen enn i fjerneste måte kan sies det, kan de

sies å ha sett alt tapt. Det er sant, han er derpå seierrikt faret til himmelen — men så er han jo også borte, og nå sitter de og venter på at Ånden skal meddeles dem, for så, forbannet av det lille folk de tilhører, å forkynne en lære som vil reise hele verdens hat mot dem, det er oppgaven. Disse tolv mennesker skulle omskape verden — og etter den reddeste målestokk, mot dens vilje. I sannhet, her står forstanden stille! Bare ved nå, så lenge etter, å gjøre seg en svak forestilling om det: Forstanden står stille — hvis en da ellers har noen. Det er som en skulle gå fra forstanden — hvis en da ellers har noen forstand å gå fra.

Det er kristendommen som skal igjennom. Og disse tolv mennesker, de trakk den igjennom. De var i én forstand mennesker som vi — men de var godt kjørt, ja, de var godt kjørt.

Så kom den neste slekt. De trakk kristendommen igjennom. De var mennesker ganske som vi — men de var godt kjørt! Ja, sannelig det var de. Det var med dem som med hint par hester da den kongelige kusk kjørte dem. Aldri noen sinne har et menneske løftet sitt hode så stolt i oppløftelse over verden, som de første kristne gjorde det i ydmykhet for Gud! Og som hint par hester kunne løpe om det så var syv mil uten at det ble gjort holdt for å puste: således løp disse, de løp sytti år i ett trekk uten å komme av selene, uten at det ble tatt inn noen steds. Stolte som de var det i ydmykhet for Gud, sa de: det er ikke noe for oss å ligge og nøle på veien, vi gjør først holdt — ved evigheten. Det var kristendommen som skulle igjennom. De trakk den også igjennom, ja det gjorde de, men de var også godt kjørt, ja, det var de.

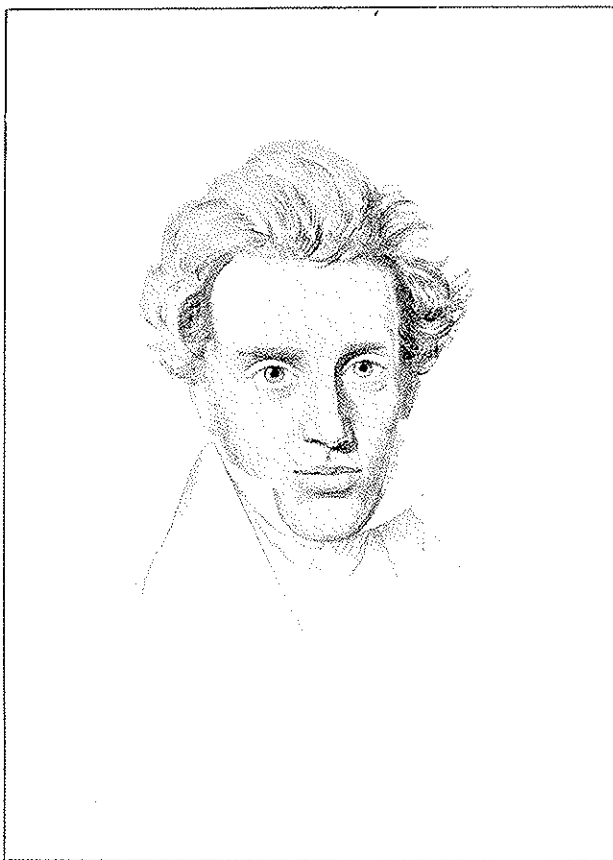
O, Helligånd — vi ber for oss og for alle — o Helligånd, du som gjør levende, her mang-

ler jo ikke evner, ikke dannelse, ikke klokskap, heller er her vel for meget av det, men det som fattes er at du tar det som er oss til fordervelse, makten fra oss, og at du så tar makten og gir livet.

Visstnok er det for et menneske ikke uten gysen, som dødens, når du for å bli makten i ham tar makten fra ham. O, men hvis selv dyreskapninger i et senere øyeblikk forstår hvor godt det dog var for dem at den kongelige kusk tok tømmene, det som visstnok først innjog dem en gysen, og som deres sinn, men forgjeves, opprørte seg mot — skulle da ikke et menneske snart kunne forstå hvilken velgjerning det er mot et menneske at du tar makten og gir livet.

Fra skriftet «Til Selvprøvelse»

(Gjengitt i Søren Kierkegaards Budskap i utvalg ved Anna Klausen, Gimnes forlag 1943).

SØREN KIERKEGAARD

1813—1855

Syng og spill til Herrens ære

Lovsinging i Södermalmskyrkan i Stockholm. Det er menighetens pastor Bror Spetz som står med løftede hænder til høyre for talerstolen. I denne artikkelen kan du lese hvordan hele menighetens sang- og musikkliv ble utfordret til fornyet lovsang. (Foto: Johnny Fransson)

Bror Spetz og Gudrun Lindgren fra Södermalmskyrkan i Stockholm

forteller om lovsangens innflytelse på menighetslivet.

«Hele menigheten danset innfor Herren. Midt under lovsangen kom det fram en kvinne som la fra seg krykkene sine. En av menighetens medarbeidere tok dem opp og sto og vinket med dem, mens hun sprang omkring og priste Herren. I lovsangen kan hva som helst hende!»

Det er Bror Spetz som forteller slik om en søndagskveld i Södermalmskyrkan i Stockholm. Der har man gjennom de siste årene gjennomgått en fullstendig omveltning i

sang- og musikklivet. Dette har igjen ledet til at hele forsamlingen er med og betjener Herren med sin lovsang.

Himmelsk lovsang

Tidligere hadde vi et omfangsrikt musikkliv. Det fantes et stort strengemusikk-kor, et blandet

kor som hadde eksistert i mange år, og det fantes gitarsøstre, sangbrødre o.s.v. De var opptatt med sine egne fremtredener og prestasjoner, det fantes til og med en del rivalisering.

Spenningen bare økte. Blant eldstebrødrene og blant lederne for sangen og musikken var vi helt inneforstått med at det ikke kunne fortsette slik. På et menighetsmøte i mars 1979 besluttet vi derfor å legge ned hele sang- og musikklivet. Ingen sang-gruppe skulle få lov til å virke på plattformen. I stedet skulle vi samles til bønn.

Vi bestemte oss for å ha en bønnemåned, og det ble mai måned. Da kom vi sammen hver mandag til noe vi kalte bønnøvelser i stedet for sangøvelser. Mange ble bestyrtet over dette drastiske skrittet.

Gjennom bønningen ble koret «Han skal lede sin hjord som en hyrde» født, og vi sang det sammen for første gang omkring en måned etter nedleggelsen av sang- og musikklivet. Dette koret ble sunget i hvert eneste møte i lang tid framover.

Det skjedde ikke før i september (81) at en ny sang-gruppe framtrådte på plattformen. Det var det såkalte Karismakoret. Det sang på en helt annen måte og funksjonerte mer som forsanger for resten av forsamlingen. Siden kom det gamle Söderkoret tilbake og sang med en fordypet tone av Åndens åpenbarelse og liv. Framfor alt er det lovsangskor med tekst fra Bibelen, som har dominert.

Et år senere begynte lovsangen i Ånden å bryte gjennom. Med visse mellomrom forekom det lovsang på himmelsk språk, men etter en stund brøt det for alvor igjennom. I dag er det ikke en post på programmet, men når vi før eller etter forkynnelsen synger et bibelkor, er det naturlig at hele forsamlingen kommer inn i en vidunderlig himmelsk lovsang.»

En pris å betale

Bror Spetz betoner at det var en stor lidelse menigheten måtte gå igjennom på den tiden da musikklivet ble lagt ned. Mange opplevde det tapet som den største tragedie som hadde rammet menigheten. Flere meldte seg ut av menigheten ettersom de mente at den var på feil vei.

«De hadde ikke tid eller ro til å stanse opp og søke Herren, men de forlot oss. Mange gikk p.g.a. skuffelse, andre fordi de ikke hadde forstått, andre p.g.a. bitterhet o.s.v. Men de som har stått fast og vært overbevist om at det var Gud som handlet, har fått se det åndelige livet spire, og menigheten springe ut i blomst.»

Et hjerte av kjøtt og blod

Gudrun Lindgren, som spilte en ledende rolle i forandringene, ivrer etter å snakke om musikkens som et åndelig embete. «Når man skal tjene Herren, må man ofre sitt eget jeg, slik at tjenesten får bli slik han vil. Det å lovsynge er ikke bare å synge kor. Det er å være nær Jesus i tilbedelse. Man kan ikke stå og tenke på kaka til kaffen eller naboen hjemme når det skjer.

En lovsang til Gud

For en tid tilbake arrangerte Södermalmskyrkan en helg med tema: «Den nye sangen — lovsang til Gud». Vi har tatt med noen klipp fra svenske «Hemmets Vän»'s referat fra den konferansen.

Blant de som stod for undervisningen var Ingmar Myrin og Ylva Eggehorn, og vi gjengir her noe sitater fra temahelgen:

- Man kan ikke kommandere fram lovsang.
- Lovsang er ikke grunnet på våre følelser, men i Guds Ord.
- Lovsang er ikke et mål i seg selv, den skal ikke i første omgang glede oss, men Herren.
- Lovsang er en lydighets handling

Det ble videre poengtert at lovsang aldri må bli det sentrale, like lite som noen annen åndelig sannhet. Selv ikke det underbare som Herren gjør, får oppta for meget av vår oppmerksomhet. Vi skal være opptatt av Jesus og han alene. Vi behøver å se hva vi har i Jesus nå. I et budskap som kom fram lød det: «Jeg, Herren, har lagt en ny sang i deres hjerter — en sang som kommer til å spres til fler og fler, en lovsang til Gud».

Gud vil lede oss inn i en ny dimensjon av Åndens åpenbarelse gjennom lovsangen. Våre motiv er av veldig stor betydning her. Vi kan ikke tenke at vi nå skal synge lovsanger fordi vi vil ha det salig. Nei, vi tilber Herren fordi han er verd vår tilbedelse og lovsang. Vi leser i Det gamle Testamentet om hvordan de ved arken i templet både dag og natt tjente Herren med sin lovsang.»

Gudrun Lindgren forteller at hun kjente seg forberedt på det som skulle skje i menigheten, allerede før det skjedde. «Det var for omtrent åtte år siden at jeg ble spurt om å bli korleder for menigheten. Jeg tok det som et kall fra Gud. En gang, da vi var i bønn, opplevde jeg veldig sterkt, at jeg skulle få lede disse kormedlemmene inn i en åndelig tjeneste i forsamlingen.

Det var også et bibelvers som talte veldig sterkt til meg, slik at jeg forsto at det gjaldt oss: «Jeg skal ta stenhjertet ut av dn kropp og gi deg et hjerte av kjøtt og blod.»

Hele tiden har jeg hatt dette skriftstedet framfor meg som et løfte fra Herren, om et hjerte av kjøtt og blod, en forsamling med liv, pulserende liv og kraft. Dette er det jeg har sett fram imot og som har båret meg.

Når det siden begynte å skje, har det kommet nye mennesker utenfra som har kunnet kjenne lovsangstonen. Det er ikke lenger sangen som er det viktigste, men det er sangen i oss, hjertets tilbedelse. Mennesker som ikke har trodd på Jesus, har kunnet kjenne at «den her tonen vil jeg ha, det her vil jeg ha!»

Når vi tilber Herren, kan hva som helst skje. Syke kan reise seg opp og bli friske. Mennesker kan bli frelst. Det var en kvinne som var kalt av Herren. Hun våknet en natt av at det sang en lovsang inne i henne, et kor som vi synger i forsamlingen. Hun tenkte: «Nei, den handler jo om at jeg vil gi meg helt, ikke bare en del!» Hun forsøkte å synge noe helt annet, men dette lovsangskoret kom tilbake, og på denne måten ble hun født på ny.»

En ny tid er her

Man legger merke til en ganske stor forskjell mellom gamle tiders åndelige sanger og de som kommer fram i dagens åndelige fornyelse. Om dette sier Gudrun Lindgren: «På en måte er vi kommet inn i en ny epoke, der Herren vil føre fram noe annet. Enkelte sanger var bra for kanskje 30 til 40 år siden og fikk være til rik velsignelse og vekkelse da, men de kjennes ikke alltid aktuelle nå. Vi ser ting på en ny måte i dag.

Dersom man ser på de eldre sange-

Fortsettelse til side 41

Den splittelsens ånd som har drevet, og som driver, alle kristne til å etablere flere og flere skiller seg i mellom — og på samme tid de mange forsøk på å tilveiebringe en enhet blant Guds folk, er ikke bare noe som hører vår tid til. For over 150 år siden forsøkte Barton Stone, Thomas og Alexander Campbell, og Walter Scott å virke for en enhetsfront blant alle de samfunn som allerede da var i virksomhet. Disse menn — og mange med dem — kom til forståelsen av at det er synd å ha skiller blant Guds folk, og konkluderte at de måtte — hva det enn ville koste — beseire dette onde. De ble da enige om at alle Guds barn burde gå under ett navn, og organiserte derfor et nytt samfunn under navnet *The Christian Church* (Den Kristne Kirke). Og da det var gjort, sendte de ut innbydelser til alle kristne alle vegne om å tilslutte seg denne nye bevegelsen. At dette ikke var den riktige fremgangsmåten er i dag helt klart. Den bevegelsen har inntill nå opplevet 24 splittelser!

Det er altså ikke så enkelt. Når det blir oppdaget at det er synd å ha skiller blant de troende, bør det være klart at man ikke kurerer situasjonen ved å danne nye enhetsbevegelser — det virker bare flere skiller.

Den Menigheten som Jesus Kristus bygger (Matt 16,18)

Det blir ikke så enkelt

nå er nesten to tusen år gammel — og i beste velgående. Byggmesteren har slett ikke i tanke å begynne noe nytt. Den Menigheten som Jesus bygger er ingen organisasjon — den er en levende organisme. Hans Menighet er å ligne med et vintre og dets grener — det vokser innenfra. Den er å ligne med et legeme, som har Jesus Kristus som sitt hode. Den er Jesu Kristi Brud. I den organismen er det ingen skiller — ingen splittelser; for Faderen

Fundamentale prinsipper for Guds folks enhet.

Forfatteren av den oppsiktsvekkende boken «Sann og falsk ekumenisme» har sendt oss denne tankevekkende artikkel. Johnsen, som er norsk-amerikaner, har en stor del av sitt liv vært pastor i baptistkirken inntill han nå nettopp har gått av for aldersgrensen. Han vil nå bruke tid til skribentvirksomhet og bibelundervisning. Det er gode muligheter for at Henry C. Johnsen vil besøke Skandinavia forsommeren 82. Denne artikkelen er verd et grundig studium; til gjengjeld vil du kanskje få et forsterket syn på Guds folks enhet i Kristus.

selv er den som tilveiebringer, og som vedlikeholder den (Kol 1,12-13, Rom 11,21-23). Men «kirkesamfunnsbevegelsen» består av bare splittelser, organisasjoner skapt av mennesker.

Skriften viser klart: Den treenige Gud har, bare én Menighet i verden; det er en levende organisme med uendelige utviklingsmuligheter.

Jeg tror ikke det er rett å si at Jesu Kristi kropp er «splittet» — og at vi må «lege» den — som om vi skulle være Åndens verk! Men sannheten er at skapt av Gud selv, og er slett ikke i behov av noen hjelp fra oss. Vi er, tvertimot, helt avhengige av kroppen (Joh 15,4-6). Hvert lem på kroppen lever av

det han får fra kroppen. Det sømmer seg derfor ikke for oss å beklage oss over Jesu Kristi legemes tilstand; det er intet i vegen med **det legemet**. Synden består i at vi — lemmene på Jesu Kristi legeme — **også** er bundet av jordiske organisasjoner, som krever seg å være Åndens verk! Mens sannheten er at disse organisasjoner har menneskelig opprinnelse. Innom alle disse kirker og samfunn er det en trist blanding av Guds folk og verdens folk. Resultatet av disse organisasjonene er at de gjør det umulig for Jesu Kristi legeme å bli åpenbart. Menigheten er skjult under kirkesamfunnsbevegelsens skygge.

Det vi troende burde sørge og klage over er, at vi har forkastet Jesus Kristus som hjørnesteinen for vårt samfunn. I stedet for Kristus (og legg merke til at ordet **antikrist** egentlig betyr: «i-stedet-for-Kristus») har vi lagt mange grunnvoller, som bærer mange **organisasjoner** — og så har vi frimodig kalt disse organisasjonene våre for **menigheter!** Vi har laget dem! Vi tar inn medlemmer, og vi ekskluderer dem. Og medlemskapet er ikke avhengig av individets forhold til Kristus, men hans/hennes forhold til vår organisasjon.

Ja, vi trenger i sannhet til å sørge over, og beklage, at vi vedlikeholder alle disse organisasjonene, og med dem alle skillene blant Guds folk.

Men for å kunne se situasjonen som den virkelig er vil jeg kort peke på noen fundamentale prinsipper.

1

Alle våre samfunn har nedskrevet, eller UNDERFORSTÅTTE, trosbekjennelser.

Noen av dem, som f.eks. den romersk katolske og den lutherske, har blitt nøyaktig utarbeidet, mens andre ikke har skrevet ned et eneste ord. Men det som skiller et samfunn fra alle andre kristne, er **dets** trosbekjennelse. Den trosbekjennelse, eller denne innstilling, som kontrollerer medlemmenes forhold til hverandre, til andre kristne, og til verden, er samfunnets grunnvoll. En grunnvoll for hvert samfunn.

Om du mener at dette er for sterke ord, så se hvordan det går med den som ikke kan godta noe av det ditt samfunn står for.

La oss f.eks. anta, at Bibelens lære er at den som kommer til troen på Jesus Kristus som sin frelser, skal begraves i vann ved en dåp i Jesu Kristi navn. (Apg 2,38)

Tror du at lutheranerne vil bøye seg for det ordet? Naturligvis ikke! For mens alle kristelige samfunn insisterer på at Bibelen er den øverste autoritet, er sannheten den at det er samfunnets

utleggelse av Bibelen som er det avgjørende. Utleggelsen er samfunnets grunnvoll, derfor tåles ingen motsigelser. Endog Gud selv står hjelpeløs her, for Han tillater mennesket friheten til å velge den grunn de måtte ønske.

2

Alle trosbekjennelser — enten de har blitt skrevet ned eller ei — fungerer i bokstavens sfære.

I Bibelen står det at «Den som bekjenner meg for menneskene, ham skal også jeg bekjenne for min Far i himmelen.» Men intet sted er det skrevet, «Den som bekjenner baptistenes utleggelse av Bibelen skal bli frelst.» Det står skrevet, «Hver den som påkaller Herrens navn skal bli frelst,» men aldri, «Hver den som tilslutter seg pinsebevegelsen skal bli frelst.»

Sannheten: Vi bygger våre samfunn på bokstaven — og bokstaven dreper! For det står skrevet: «Gud . . . gjorde oss duelige til å være tjenere for en ny pakt, ikke for bokstav, men for Ånd, for bokstaven slår ihjel, men Ånden gjør levende» (2. Kor 3,6).

Nå kan pinsevenner og baptister m.fl. hevde at de ikke har skrevet ned noen trosbekjennelse, men bygger på Bibelen alene. Men hvorledes kan det da ha seg at de allikevel vet hva det er som skiller dem fra de andre kristne? I en bok jeg har blir 13 forskjellige pinsebevegelser i USA beskrevet. Her kan jeg lese om pinseteologi. Hva er det for noe, dersom de ikke har en uskrevet trosbekjennelse?

De som vedlikeholder alle disse kirkesamfunn, har enda ikke lært at det er bare én Teologi i Guds rike. For et av de vidunderlige navn som Jesus Kristus bærer er **ho logos tou theou**, og det er fra ordene **theos** og **logos** vi har fått det fornuksede ordet teologi — her med dem bestemte artikkel. Åp 19,13b kunne derfor, og jeg tror burde, blitt oversatt slik, «— og hans navn er teologien.» Altså egentlig ikke et egennavn, men et navn som gir uttrykk for hva Han er. Han er Teologien.

Bibelens teologi er derfor en levende person, og aldeles ikke det vi alminneligvis kaller teologi. Teologi som mange oppfatter det er bare filosofi med et religiøst tilsnitt.

Kirkesamfunnene våre er basert på menneskelig forstått teologi, mens Teologien selv har blitt forkastet som hjørnesteinen for vårt samfunn. Ikke bare av modernister eller liberale teologer, men av alle kirkesamfunn. Faktum er: vi har én teologi for hvert samfunn. Jeg vil oppmuntre deg, min tro-

ende bror eller søster, til å bekjenne, både for verden, ditt eget samfunn, din familie, og dine venner, at Jesus Kristus er din Teologi. Å definere Ham er å begrense Ham — vi skal **forkynne** Kristus.

La alle troende forkynne Ham som hjørnesteinen for vår tro, og alle menneskelige skiller vil forsvinne! Det vil få oss til å erkjenne at vi bare til en viss grad har lært Ham å kjenne. Å forsøke og definere Ham — ved å redusere Ham til utallige forskjellige trossetninger — er å fornede Kristus. Ditt samfunn med Kristne søsken er **ikke** avhengig av enighet i tros lære eller teologisk innstilling. Ditt forhold til den levende Gud og Guds barn avhenger av Jesus Kristus som din frelser, og Den Hellige Ånds livgivende verk.

3

Reformatorene har gjort samme feil.

Luther gjorde seg fri fra det katolske bokstav-slaveri, men la selv en ny grunnvoll i bokstavens sfære. Hadde han derimot forkynt Kristus, og Ham alene, hadde hele kirkehistorien vært noe ganske annet.

Reformatorene oppdager enten en sannhet som ikke har blitt forkynt, eller en, etter deres syn, ubibelsk forkynning. Så går de straks tilverks — i bokstavens verden — med å etablere nye kirker på definisjonen av deres oppdagelser.

Det er imidlertid umulig å bygge en menighet ved siden av den som Jesus selv bygger, for hverken Martin Luther, eller noen annen reformator, har åndens kraft til å skape en levende organisme. Det må bli klart for oss at alle samfunn basert på trossetninger, eller på visse underforståtte innstillinger, ikke kan bli annet enn menneskelige organisasjoner.

Vi lever nå i den historiske tid da vi kan bedømme resultatet av reformatorenes arbeide — ikke bare Luthers og hans likesinnes verk, men alle skillers resultat. Det er åpenbart at de fleste lederne, av våre kirkesamfunn, for lenge siden har oppdaget at Bibelen fordømmer alle skiller blant Guds barn. Man kunne anta at alle disse store menn ville forsøke å stoppe denne forferdelige utviklingen. Men hva har skjedd? Mange kirkeledere ser det som en oppgave å vedlikeholde og utbygge disse skiller.

Det står i Bibelen at den som stjal, ikke skal stjele mere, og like klart står det: «Ingen kan legge en annen grunnvoll enn den som er lagt.» Allikevel har

vi lagt hundrevis av grunnvoller, og det verste er at vi etterpå ber om Guds vel-signelse over denne synd!

Derfor — min troende søster og bror — må du sette deg fri fra dette forferdelige onde. Du er den eneste som kan gjøre det. For du er en gren på vintret, et lem på Jesu Kristi legeme, det kan aldri en organisasjon bli. Derfor er det bare den enkelte som kan vitne om sitt forhold til den levende Gud. Gå inn i ditt lønnkammer, og bekjenn Menighetens, og dermed din egen, synd, og lov den levende Gud at du heretter vil adlyde kongenes Konge, og herrenes Herre, og **Ham alene**. Slik skal du sette deg fri fra tradisjoner, definerte trossetninger og mennesker som inn-snevrer ditt åndelige liv, inntil du opplever, og forkynner både i liv og i lære, ditt medlemskap i den Menigheten som Jesus Kristus selv bygger.

Det er i ditt eget indre og i Åndens verden at du skiller deg fra «kirkesamfunnsbevegelsen».

Når du praktiserer denne innstillingen, da gjør du **din del** i å åpenbare Jesu Kristi legeme — den mest vidunderlige organisme på denne jord. Det vil ikke bli så lett, men det er rett.

HENRY C. JOHNSEN

Hør disse to budskap om grunnlaget for enheten mellom alt Guds folk:

D-211 ETT I KRISTUS — I

I mange år har denne norsk-amerikanske baptistteologen arbeidet med spørsmålet om enheten i Kristus. Budskapet han bringer her er av så stor viktighet at det burde høres av alle levende kristne i vårt land.

D-212 ETT I KRISTUS — II

Her fortsetter Johnsen sitt bibelstudie og svarer på spørsmål om emnet. Disse to kassetter gir oss del i noe av det viktigste «Ånden sier til menighetene» i dag.

Kr. 20,00 (pluss porto) pr. kassett

LES BOKEN:

Sann og falsk EKUMENISME

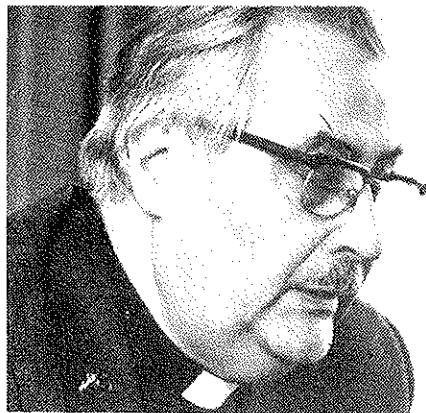
av
Henry C. Johnsen

Et avslørende og vekkende dokument om kristenfolkets holdning til enheten, Bibelen og kirkesamfunnene. Et radikalt budskap til en oppsplittet kristenhet.

Kr. 20,00 (pluss porto)

Bestill kassetten og boken fra:

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

Hvem kan helbrede mine nerver?

Tekst: Erik Ewalds

Hvorfor får jeg ikke hjelp tross mange bønner i min uro, min søvnløshet og mine plager, som iblant gjør meg deprimert, iblant helt håpløs og iblant til og med utvikler dyp tvil i meg?

Problemet er ubeskrivelig omfattende. Det er blitt forsket veldig på området, og dette har resultert i en rikholdig litteratur. Likevel skal jeg ut av denne rikdommen drite meg til å forsøke å få fram noe vesentlig.

Vi skal rydde unna en misforståelse til å begynne med. Mange sier at de har problemer med nerverne og mener antagelig at selve nerve-trådene er blitt angrepet av en eller annen form for sykdom. Dette kan selvfølgelig hende, men da får vi et annet sykdomsbilde, bl.a. lidelsesfull verking i nervesubstansen. I de tilfellene jeg nå skal ta opp, ligger imidlertid plagene mer på det psykiske planet enn på det fysiske, i hvert fall til å begynne med. For en langvarig nervøs spenning kan jo utløse utallige legemlige sykdommer: Magesår, hjerteinfarkt, verking i ledd og muskler, hodepine m.m. for å nevne noen.

I den kristnes liv kan nervøs spenning ofte ha sin rot i en falsk oppfatning om Gud, i en falsk gudsforestilling — eller bilde, som man sier. Møter vi et deprimert menneske, møter vi også som oftest samtidig en gudsforestilling som er mørk, dystert, hatefull og til og med hevnløst. Bibelen taler sannelig om Guds vrede, men det er jo langt fra sannheten om vi skulle sette likhetstegn mellom gud og vreden. Jeg skrev virkelig med hensikt gud med liten g. Men om vi sier at Gud er kjærligheten (og friheten og gleden), da får vi skrive med stor G.

De normale livsfunksjonene forstyrres om vårt gudsbilde er negativt. Vi får ikke være glade, ikke le, ikke leke, ikke glede oss over det vakre, jeg mener både det kunstneriske og det moralske, i livet. Iblant oppfatter vi Gud slik at vi i alle situasjoner må være behersket, rolige og uberørte. Ofte fører dette til en unaturlig stivhet, som hindrer en varm og flytende kontakt med andre mennesker. Nervøs spenning fører til kontaktvansker. Ikke sjelden har denne negative livsholdning, som utmerker seg gjennom sterke hemninger, sitt utspring i en velment god oppdragelse, kanskje til og med oppdragelse i som mange mener god kristen ånd. Jeg minnes en som kom til meg for samtale. Han var svært hemmet og innesluttet, og han snakket om at alt i hjemmet ble betraktet som synd, alt som ikke hadde

Oversatt av Hanne Marit Rygh
Fra «Korsets Evangelium»

med Bibelen og gudstjenester å gjøre. Dette førte til utrolige lidelser, til spenning, uro og langvarig depresjon.

Får man lov til å gråte ved begravelse når man er en kristen? Må man ikke være så sterk i sin tro, at man orker å være glad selv da, ettersom man jo har håp om oppstandelse og gjenførelse? Men hvorfor gråt da Jesus ved Lasarus' grav? Jeg stiller disse spørsmålene for å belyse en annen side ved problematikken, nemlig den at vi veldig ofte sammenblander to ulike aspekter: Det psykiske og det åndelige. Feilen vi ofte gjør, består i at vi åndeliggjør alle problem i stedet for å bruke vår forstand til å skille mellom saker og ting.

Jesus var et sant menneske, og han reagerte menneskelig (psykisk) ved Lasarus' grav. Han sørget slik man sørger når en venn går bort. Han ga utløp for sine følelser. Hvor mange nervøse besværigheter vi har fordi vi i såkalt åndelighet har stengt våre følelser inne, vet jeg ikke, men jeg er sikker på at de er fler enn vi kan tenke oss. Innstengte følelser gir angst, berøver livsmotet og hindrer oss i å få hvile og ro i vårt indre, og søvn og hvile om natten.

Hvis vi nå i uroen søker hjelp i bønnen uten at vi er villige til å finne ut hvor problemets rot er, hender det ofte at bønnesvaret uteblir.

Eller om vi nå tar for oss spørsmålet om synd og moral, er det klart at vi ikke kan be avgårde en urettmessig handling. Bibelen viser oss en aideles annen vei. Veien til frihet og helse går via den ærlige bekjennelse og oppgjør i en sann ånd. Vi kan heller ikke bekjempe den uro synden fører med seg med beroligende midler, som man dessverre iblant (eller var det ikke bare iblant, uten altfor ofte?) ser skje. De beroligende midler fører til en forverret sykdomstilstand, som kan utvikle alarmerende former. Man får av og til oppleve virkelige under, når et menneske går den ydmyke bekjennelses vei og i tro tar imot tilsigelsen om syndenes forlatelse.

Det som her kan volde vanskeligheter, er at man kan oppleve helt tillatte saker som synd. Da hjelper ikke bekjennelsen om ikke den som bekjenner får hjelp til å se alt i sin rette sammenheng. Nemlig at det hun/han behøver ikke er tilgivelse, men mot til å gi seg selv tillatelse til å leve et rikere og fyldigere liv.

Jeg fikk et brev der avsenderen påstår at de ikke har noen bibelsk grunn for sine handlinger. Her skal vi ikke dømme, men heller ikke være for sikre. Tenk om min egen bibeltolkning ikke er den eneste rette. Tenk om Den Hellige Ånd kan føre oss til ny innsikt, som vi nå ikke har! Aller minst får vi la ulike tolkninger føre til at vi ikke kan elske hverandre.

LEVE I GUDS RIKE

NY KASSETTBOK

Bok nr. 5 har disse kassettene:

- 241 Sven Nilsson: Leve i Guds rike
- 242 Henry C. Johnsen: Virkelig fri
- 243 Kjell Haltorp: Åpenbaring
- 244 Sven Nilsson: Kampen i Åndens verden
- 245 Sven Nilsson: Guds personlige ledelse
- 246 Sven Nilsson: Vandre i Kristus — I
- 248 Kjell Haltorp: Troens fundament — I
- 250 Henry C. Johnsen: Kamp og seier — I

8 sterke budskap i egen kassettbok til kr. 160,00 (pluss porto)

Kassettene kan også fåes enkeltvis til kr. 20,00 pr. stk.

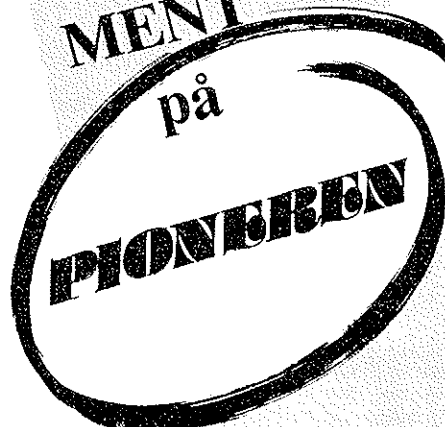
Disse seminar kan fåes i tillegg til kr. 20,00 pr. stk.

- 247 Sven Nilsson: Vandre i Kristus — II
- 249 Kjell Haltorp: Troens vekst — II
- 251 H. C. Johnsen: Kamp og seier — II

SEND TIL:

Gi et **GAVE-ABONNEMENT**

Nå til **1/2 pris**
(Se siste side)

WILLY EVENSEN

- D-200 «Fra mørke til lys»
Leste du om «Skapsprengeren som ble sjelevinner» i nr. 6-81? På denne kassetten kan du selv høre han fortelle om sitt liv og omvendelse. En sterk evangeliserings-kassetten som også har et budskap til de kristne hjem.

HVERDAGS KRISTENDOM

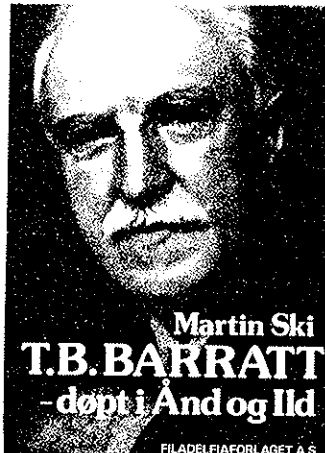
Vil du ha praktisk undervisning om å leve kristenlivet i hverdagen? Da skal du høre disse kassetter:

- D-229 SVEIN THORKILDSEN
«Grabunn for vekst»
Om hvordan fellesskap med andre kristne vil utvikle din tjeneste og skape trivsel og vekst.
- D-252 KJELL ERIK OLSEN/
JØRN JAKOBSEN
«Evangelisering i hverdagen - I»
Dette er enkel, klar, selvopplevet og praktisk undervisning om hvordan vi skal leve som kristne på arbeidsplass og i hverdag, så andre kan vinnes for Gud. Mange har takket for disse kassetter.

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

T. B. Barratt —
Døpt i Ånd og Ild

Vekkelses-historie er interessant, lærerik og inspirerende lesning. Martin Ski's bok om Barratt er like meget en bok om pinsevekkelsens historie i Norge. For som han selv skriver: «Vekkelsens pionerer er vekkelsens historie». For den som aldri har fått satt seg inn i hva som virkelig skjedde når den første «karismatiske» vekkeelse brøt ut her i landet, så må Ski's bok være et funn. Her summeres opp alle vesentlige hendelser både i hovedtrekk, og i levendegjørende nærbilder. Men også for de som har lest en del om disse ting, vil denne bok gi mange muligheter til ettertanke og forståelse.

Ski har opplevet pinsevekkelsen fra «innsiden» gjennom 50 år. Han er uten tvil den fremste pinsehistoriker innenfor bevegelsen, og har tidligere bl.a. skrevet et tre bindt verk som Pinsebevegelsens historie gjennom 50 år. Hans personlige beundring for Barratt legger han ikke skjul på. Men tross dette har boken ikke blitt en overflattisk «rosemaling» av forkynter som en kirke-historiker har kalt «den moderne pinsevekkelses fremste personlighet». Ski forsøker å gi en kjærlig, men objektiv vurdering både av pinselederen Barratt og den bevegelsen han grunnla. På enkelte punkter gir han sine egne vurderinger på en måte som vekker til ettertanke. Man skulle derfor tro at boken mer ville ha vakt debatt, men kanskje er det fordi boken er uoppdaget i kretser som med stor interesse burde lese den. Jeg tenker særlig på de som gjerne snakker om «den gamle pinselinje», men er uten særlig kjennskap til nettopp denne. Og jeg tenker på de ulike karismatiske kretser som enten de liker å bekjenne det eller ikke står i takknemlighets-gjeld til den nåde Gud gav pastor Barratt.

De to kapitler vi gjengir her, viser hvordan Ski makter å aktualisere det historiske stoffet inn i vår egen tid. Ved pinsevekkelsens 75 års jubileum i Norge gir denne boken perspektiv over både fortid og fremtid. Den har et aktuelt budskap til enhver våken kristen. Den beskriver bl.a. noe så sjeldent som en sentral menighetsleder som hadde storhet og ydmykhet nok til over en åpen bibel å skifte standpunkt og praksis. En mann i bevegelse «Frem mot urkristendommen».

r.e.j.

Tekst: Martin Ski:

Lille julaften 1906 holdt pastor T. B. Barratt det første møte etter at han kom hjem fra USA «døpt i Ånd og Ild». Alt de første uker av 1907 ble den samme åndens ild tent i manges hjerter. 1907 ble gjennombruddsåret for det som siden fikk navnet «pinsevekkelse». Når man i disse dager feirer 75 årsjubileum for denne begivenhet, bør det være en inspirasjon til å mer sette seg inn i denne viktige del av norsk vekkelses-historie. Sannheter som denne vekkeelse åpenbar-te, er i dag aktuelle i alle kirkesamfunn. Pinsepredikanten og pinsehistorikeren Martin Ski har skrevet en bok om Barratt og pinsevekkelsens bakgrunn, gjennombrudd og utvikling som har mye å gi til unge og eldre kristne innenfor alle leire. Med tillatelse fra Filadelfiaforlaget og forfatteren gjengir vi her to korte, men tankevekkende kapitler fra boka.

Eders i J

T. B. BARRATT

døpt i Ånd og Ild

Tungetale — tegn eller nådegave

T. B. Barratt talte i tunger for første gang i sitt liv den 15. november 1906. I dagboken på denne dato heter det: «Endelig mottok jeg dåpen i Den Hellige Ånd og ild, ledsaget av tungene slik som disiplene fikk det på pinsedag i Jerusalem! Å, hvilken herlig og uendelig opplevelse!»

Tegnet kom i form av seks, syv forskjellige språk, ledsaget av en ildkrone og en kløvet ildtunge over hans hode, etter deres utsagn som bivånet det som skjedde. Barratt hadde havnet i et møte av mer privat karakter, hvor noen fra Los Angeles var tilstede. Han ba en av dem legge hendene på ham. Det var en kvinne, hustruen til en lege. Legefruen gjorde dette og anbefalte ham å gå på et møte som ble ledet av en annen kvinne som også var kommet fra Los Angeles, men nå ledet pinsemøter i New York. Barratt gikk dit. Han erkjente at om han «hadde vært som før», ville han ganske snart ha forlatt møtet. Men han var allerede langt på vei til å innrømme at når Guds kraft faller på folk, «så følger en ikke de gamle tradisjoner og regler så nøyaktig. Her var det en bevegelse og et liv som ikke ville ha passet inn i en høymesse i en katedral. Men det ville ikke ha skadet katedralen eller dem som besøkte gudstjenesten der, hvis bare dette lys og liv kunne ha funnet vei inn blant dem». Bevegelsen og livet virket ikke mere avskrekkende på Barratt enn at han neste morgen kom igjen, og han ble også med i kveldsmøtet. Denne kvelden, 15. november 1906, ble han endelig beseglet som en virkelig ånds-døpt pinsevev. Mellom talen i tunger på flere språk, sang han også i skjønne toner i tunger. Hans egen beskrivelse av hva som skjedde, kan neppe gjengis med andre enn hans egne, så eiendommelig, sterkt og uforklarlig virker det.

Tvilere, som vil bestride at slikt kan skje i vårt århundre, kan utvilsomt vise til at det er Barratt selv som hele tiden står for skildringen av hvorledes dette vidunderlige skjedde. Så langt vi vet, finnes det ikke en eneste skriftlig bevitnelse fra de som var tilstede på dette møtet i New York kvelden 15. november 1906. Overfor slik tvil, enten den nå kommer fra leg eller lærd, hvilket har skjedd gang på gang, kan man jo bemerke at heller ingen mennesker uten Paulus selv har skildret sitt møte med Jesus utenfor Damaskus. Visstnok har enkelte også betvilt dette, men har da samtidig avvist Bibelens og den kristne tros sannhetsgehalt. Vi velger altså å tro Barratt på hans ord.

Men det rydder ikke alle tolknings- og trosproblemer av veien. For Barratt selv var saken avklart. Han hadde erfaringen og kunne vise til Skriften, noe han også meget flittig gjorde hele resten av sitt liv. Han utformet sin egen lære om tungene som tegn på ånds-dåpen. Vi har tidligere sagt at T. B. Barratt aldri ble noen fremtredende teolog, til det var han for subjektivistisk anlagt. Kriteriet på en virkelig objektiv teologisk tese, er at Skriften forklarer Skriften. Går vi (samvittighetsfullt) igjennom hele det veldige og gripende opplevelsesstoff Barratt selv har stillet til rådighet, gjennom dagbøker, skrifter og bøker og hans egne Erindringer, kan vi ikke fri oss fra tanken om at Barratt iblant anvendte en noe for subjektiv innfallsvinkel. Han tok utgangspunkt i egen erfaring og søkte Skriftens støtte for at denne erfaringen var riktig. Han er ikke alene om denne form for tolkning. Innen flere læresystemer, for eks. den evangelisk-lutherske, finner vi slik subjektiv tolkningsmåte. Det gjelder for eks. barnedåpen og gjenedelsen i den, som søkes autorisert ut fra Skriften. En våken konfirmant kan bevise at dette ikke har støtte i Skriften. Barratt **skapte sin oppfatning** om tungene som **det avgjørende tegn** på ånds-dåpen på følgende måte:

Han tok utgangspunkt i at Jesus åndet på disiplene og sa: Ta imot den Hellige Ånd! Dette var ikke ånds-dåpen, lærte Barratt. Slik hadde også han (Barratt) erfart at Jesus «åndet» på ham 7. oktober 1906, men det var ikke ånds-dåpen slik de fikk den på pinsedagen i Jerusalem. Det første var en forsmak, det andre var selve ånds-dåpen — for da kom tegnene tilsyne: Tunger og profetiske ord. Som bevis for denne tankegang viser Barratt til at i alle skildringer i Apostlenes gjerninger, medregnet det som skjedde på pinsedagen, hvor ånds-dåpen ble meddelt, høstes tungetalen tydelig og lydelig. I bare ett tilfelle sies det ikke at tegne viste seg (Samaria) «men det er ingen grunn til å mene at Ånden fornektet sin vanlige praksis der», bemerker Barratt overbevist. Han er ikke helt klar over at han er ute på farlig teologisk is, og at det ikke i noe tilfelle sies klart at **alle talte i tunger**.

Han søker å unngå å belaste denne isen for hardt. Det dukker opp et meget vanskelig skriftsted i denne forbindelse, nemlig Paulus-ordet: «. . . taler vel alle med tunger.» (1 Kor 12,30.) Dette forklarte Barratt slik, at Paulus

Jesus Kristus!
T. B. Barratt.

BARRATT —

her omtalte en nådegave — nådegaven til å tale i tunger, som kan bli tydet. Altså en varig nådegave og for hvis bruk Paulus angir bestemte regler. Men for den tungetale som forekommer i forbindelse med åndsdaopen fant Barrat ingen bestemmelser om bruk. Denne slags tungetale skulle tjene bare ett formål: Være det ytre tegn på at åndsdaop virkelig har funnet sted.

Med tilsynelatende overbevisende, men lette og subjektivistiske steg, vandrer Barrat over den tynne isen på dette punkt. Hadde han derimot holdt fast ved at opplevelsen 7. oktober 1906 var den virkelige åndsdaopen, og presisert at tungetalens komme den 15. november var en tildeling av en nådegave for ham personlig, da ville hele pinsebevegelsen, og i dag kretser langt ut over denne, hatt mulighet til å motta og behandle tungetalens under på en langt mere skriftmessig og enkel bibelsk måte. Men Barratt lot seg lede av «vennene i Los Angeles» mere enn det Bibelen sier om dette spørsmål. «Jeg var ikke klar med hensyn til Åndens gaver. Jeg ventet ikke tungene som et bestemt bevis for pinsevelsignelsen. Men vennenen i Los Angeles skrev og sa jeg måtte trenge meg frem og motta tungene,» skriver han i Erindringer. Og han trengte seg virkelig frem. Interessant er hans dagbok for 23. og 24. oktober, to uker etter den erfaring han først trodde var åndsdaopen: «Jeg søker tungemålgaven og andre tegn på pinsekraften som Gud i sin nåde vil skjenke meg. Jeg har bedt hele dagen (24. okt.) og søker gavene intenst . . . » Nå var hele hans oppmerksomhet, veiledet fra Los Angeles, rettet mot nådegavene, og fortrinnsvis tungetalen.

Tungetalen er vedvarende i vanry, også i mange kristenkretser. Man har forsøkt å redusere denne nådegaves plass blant andre gaver hvor disse omtales i Skriften. Det finnes ikke belegg for slike påstander. Men inntrykket kan feste seg, fordi menigheten i Korint hadde lett for å bruke tungetalen i tide og utide. Så måtte Paulus *avvise* en forstandig bruk av gaven, men det er feil å tro at han avviste den. Menigheten i Korint syntes å ligge an den veien. De var grekere med en mystisk-religiøs bakgrunn. Det over hele den daværende verden kjente Oraklet i Delfi, som talte ord som bare prestene kunne tyde, fikk sin inspirasjon fra dunster som steg opp gjennom en fjellsprekk. Det syntes nokså naturlig at grekerne (korintierne) på en spesiell måte følte seg tiltrukket av det mystiske element som utvilsomt er tilstede i den kristne tro. Tungetalen var et uttrykk for dette mystiske. Det er kjent at også andre religioner, og avarter av kristendommen, for eks. Father Divines himmel i Harlem, U.S.S., har visse former for tungetale. Det gir grunn til

å anta at fenomenet tungetale er et i flere sammenhenger anvendt uttrykksmiddel for tilstedeværelsen av en utenforstående (guddommelig) kraft. Det er feil å tro at det alltid er «bare Gud» som meddeler seg gjennom tungetalen. Selv om dette antydes, er det ikke grunn til å *forkaste* tungetalen som uttrykksmiddel i kristen sammenheng. Også vanlige og kjente talelyder blir anvendt både til å gi uttrykk for avguds-tro, ateisme og — den mest sublim kristentro.

Fordi tungetalen i svært mange sammenhenger er brukt i forkynnelsen som et slags pressmiddel for å oppnå åndsdaopen, har avsporinger funnet sted. Det vil føre for langt å komme inn på disse her, men generelt sagt må det vedgås at mange feilslutninger og mye sjelepress kunne vært unngått hvis det subjektivistiske trekk ved læren om denne viktige åndelige erfaring hadde blitt utformet slik Paulus gjør det. Uten tolkningskunster av noe slag, ville denne merkelige, uforklarlige nådegave ha utviklet seg og blitt til større velsignelse enn det den nå har. Skriften

Kristen allianse — en umulighet

T. B. Barratt står riktignok i kirkehistorisk sammenheng som en apostol for Pinsebevegelsen i Europa, men det er ikke lagt tilstrekkelig vekt på at han også står som initiativtager når det gjelder spørsmålet om etablering av en varig allianseunion mellom ulike bekjennelsesgrupper og trossamfunn i pinsevekkelsens tegn. At hans innsats her ikke er viet tilstrekkelig oppmerksomhet, skyldes at vår tids kirkehistorikere tenker i kirkesamfunn, tenker ut fra avgrensede bekjennelsesformuleringer. Dette er en statisk måte å tenke på. Årsakene til dette er det ikke lett å få øye på. Kanskje en av dem er, at man lar «historien forklare historien». T. B. Barratt hadde et annet utgangspunkt. Hans tese er vel kjent: Frem til urkristendommen! Denne tese ble pinsevekkelsens store inspirasjon, og tillike spiren til dens store feiltagelse av seg selv når det gjelder dens historiske oppgave. Ved å bli en avgrenset bevegelse i tiden har den akseptert å bli plassert i historien lik andre bevegelser. En av de mange, og sannsynligvis ikke den siste. Pinsebevegelsen er en historisk registrerbar størrelse eller enhet blant alle andre historisk registrerbare størrelser, det være seg kirker eller vekkelsesbevegelser gjennom tidene. T. B. Barratts valg-språk lar seg bare virkeliggjøre delvis ad denne vei. Det Pinsebevegelsen i beste fall kan håpe på, er det som alle andre, historisk og bekjennelsesmessig begrensede trossamfunn har håp på: At nettopp deres budskap og deres lære skal få innpass i andre sirkler. Te-

sier ikke klart og utvetydig at *alle* som mottar åndsdaopen *skal og må tale i tunger*. Og er det noen, lik Barratt, som ikke kan være tilfreds uten tungenes nådegave, så vil den rike Gud sikkert oppfylle dette ønsket.

T. B. Barratt ga noen år senere et svar til en journalist, som spurte: — Mener De virkelig at alle åndsdaopen må tale i tunger! Finnes det ikke unntagelser fra denne regel? — Det kan nok hende, svarte pinselederen, men *jeg* vil ikke være den unntagelsen. Kanskje Barratt med dette svaret var mere objektivt skrifttro enn han selv var klar over. Og om denne holdning hadde rådet mere i pinsevennenes kretser og i den moderne, karismatiske vekkelse, ville man uten tvil ha blitt spart for tendensen til den «klasseforskjell» på åndsfylde som har så lett for å melde seg der tungetalen blir mere avgjørende enn en vandring i Ånden og det å bære Åndens frukter. Disse er som kjent kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet, saktmodighet og avholdenhet.

sen: «Frem til urkristendommen», forutsetter et helt annet utgangspunkt og en helt annen kurs, nemlig den intensjon den første, urkristne menighet hadde fra pinsedagen av. Den urkristne menighet var enerådende og suverren, som en størrelse av kristen karakter. Den hadde ingen å sidestille seg med unntagen den jødiske menighet. Her ble det da også ganske snart en splittelse mellom de to, noe allerede både Apostlenes gjerninger og brevene bærer bud om. Den første kristne menighet hadde ingen kontakt og intet forhold til det virvar av gudelærer og religionsformer som den tids «hedningeverden» kunne oppvise. Den urkristne menighet rådde grunnen alene, læremessig, organisasjonsmessig og geografisk. Den urkristne menighet var selve begynnelsen, og dens rolle kan ikke spilles omgen.

Så kommer T. B. Barratt i det 20. århundre og hevder med styrke og overbevisning: Frem til urkristendommen! Ikke *tilbake*, men frem. Han har selv forklart hva han mener. Den historiske kristenhet spaltet seg tidlig opp i mange kirkesamfunn. Dessuten, og det var det viktigste: sannheten om åndsdaopen og flere andre sannheter, gikk tapt på veien. Intet senere historisk kirkesamfunn har rommet det den urkristne menighet hadde av åndskraft, derfor må det hete *frem* og ikke tilbake. Barratt ville altså tilbake til aposteltiden, og for å komme dit, måtte kristenheten bokstavelig talt hoppe bukk over all kirkehistorisk utvikling. Hans visjonære idé var at tråden fra

aposteltiden lå foran det 20 århundres kristne. Og tråden av at *hele kristenheten* måtte erfare aposteltidens åndskraft. For å virkeliggjøre denne idé — som han i prinsipp aldri sviktet — prøvde han tre veier. Først satset han på forkynnelsen av åndsdaopen — og

den uten noen ytre organisasjonsform. Den andre var allianseunionen. Den tredje var pinsevekkelsen. Da T. B. Barratt gikk bort i 1940 hadde han forlenget oppgitt de første, og satset alt på den siste. Nå, snart 40 år etter hans bortgang, er det nødvendig å foreta en

«Det brenner i min sjel! Jeg synes jeg er den lykkeligste mann i verden. Alt er blitt nytt for meg. Jeg er fylt med glede og fred og kjærlighet til Gud og menneskesker! Alle dager har han ledet meg, og stadig har det skreket i meg: **FREM! FREM!**» Slik skrev Barratt etter sitt møte med Gud for 75 år siden. Hans motto var hele livet «**FREM** til urkristendommen». Før han døde 77 år gammel konstanterte han «Det er **MER** land å innta». Har vi i dag gjort Barratt til et «monument» eller lar vi ham vinke oss videre **FREM MOT URKRISTENDOMMEN?**

kritisk, objektiv vurdering av T. B. Barratts tanke med gjennomføringen av hans egen store visjon: Frem til urkristendommen! Har den moderne Pinsebevegelse maktet denne oppgaven? Svaret må bli et umiddelbart nei, og hvorfor? Fordi den moderne pinsevekkelse, tvunget av den kirkehistoriske utvikling gjennom 2000 år, er blitt *en begrenset tidshistorisk vekkelsesbevegelse* sammen med alle andre kirker og trossamfunn. Den moderne Pinsebevegelse har i første halvdel av det 20. århundre utviklet seg til et verdensvidt trossamfunn. Læremessig uklart, organisasjonsmessig uklart, men likevel — et trossamfunn blant alle de andre av samme kristne karakter. Men *denne erkjennelse* er ennå ikke kommet. Derfor vil vår tids såkalte «karismatiske vekkelse» — en tro kopi av den Barrattske vekkelse i tiden etter 1907 — sannsynligvis overta føringen i verdensvid sammenheng. Om den nåværende Pinsebevegelse makter å identifisere seg med denne, vil også *vår* tids historiske pinsevekkelse få betydning langt inn i fremtiden. Om den lukker seg i samme grad som andre kirke- og trossamfunn gjorde for den første karismatiske vekkelse i begynnelsen av 1900, vil den enn mer gli inn i rekken av tidsbegrensede, historiske vekkelsesbevegelser på veien frem til — hva?

Det er trolig at det ennå i en uoverskuelig tid fremover vil eksistere en mengde kirkesamfunn med avgrensede former for bekjennelse, organisasjon og alt som ellers særpreger slike fenomener. Blant disse vil Pinsebevegelsen være en, hverken mere eller mindre. Noe endelig «punktum» for gruppedannelse eller bekjennelsesform vil den neppe bli. Men det er derimot høyst trolig at nye grupperinger vil komme, og blant disse er våre dagers karismatiske vekkelse. Jesu Kristi udødelige tanke om «at de alle må være ett», vil fortsatt friste både kristne lederskikkelser og enkelt-grupper til å prøve seg på den linjen, som hittil ikke har ført til noe varig resultat av Jesu bønn om at alle måtte være ett. Vår tids kristenhet er fremdeles som programmert for *kirkedannelser* og *vekkelsesbevegelser* av begrenset karakter.

Og hvis vår tids Pinsebevegelse kunne erkjenne dette, ville den også kunne finne sin plass og sin egen store oppgave i tiden. Hvis den gjorde det, ville det også være håp om at selve *budskapet* kunne sprengre grenser. Det budskapet til vår tids kristenhet som er uttrykt i Joels profeti, om at «i de siste dager skal Gud utgyde sin Ånd over alt kjød . . .». At det er nettopp dette budskap som er aktuelt i vår tid, råder det neppe tvil om.

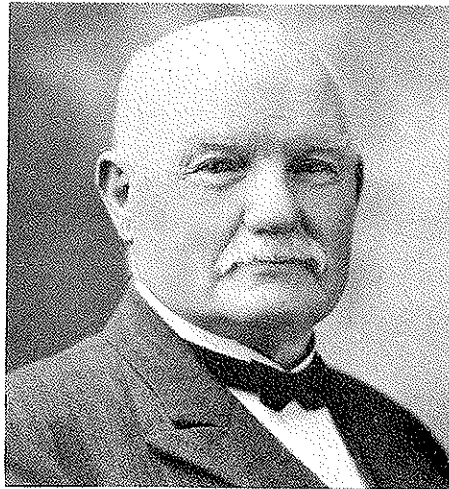
HINDRINGER

Artikkel 2

FOR FREMGANG

«Mange kommer med i de kristne menigheter uten å være født på ny», hevder Severin Larsen i denne sterke artikkelen. Og han forklarer hvordan dette skjer.

Severin Larsen

Dette er andre kapittel fra boken «Hvorfor den kristne menighet ikke har mere fremgang». Boken utgav Severin Larsen i 1913, språket er bearbeidet av redaktøren.

«Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Den som ikke går inn til sauene gjennom døren, men klyver over et annet sted, han er en tyv og en røver.» (Joh 10,1)

Tilgjort kristendom

En stor hindring for den kristne menighets fremgang, er avgjort den tilgjorte kristendom.

Vi lever visstnok i en tid hvor kunsten dyrkes av mange, men å dyrke kunstige og tilgjorte på det åndelige område, har til alle tider hatt skjebnesvangre følger. Men merkelig nok har folk hatt en viss tilbøyelighet til å eksperimentere med kristendommen, antagelig fordi de har funnet at det må ligge verdier her.

Det er vanskelig å forstå hvorfor Skevas syv sønner ville eksperimentere med åndsutdrivelse i det Jesu navn som Paulus forkynte. (Apg 19,13-17) Antagelig forstod de at der var kraft i Jesu-navnet, og det ville de bruke i sin uomvendte tilstand. Det er også vanskelig å forstå at Ananias og Safira ville eksperimentere med pengene av sin solgte åker. (Apg 5,1-11) En kan nok tenke seg årsaken, men man skulle tro at ingen ville miste sin karakter for så lite, og enda mindre miste sin fred. Vi kan i sannhet spørre med Peter: «Hvordan kunne du finne på å gjøre dette?» Han kunne jo gjort hva han ville med sin eiendom og sine penger om han bare hadde holdt seg til virkeligheten og sagt det som det var.

Hva er grunnen til slike handlinger? De ville «stjele» til seg at de var like gode som de andre, som solgte og gav alt. Men lik mange andre, så regnet de feil da de tenkte å fuske seg fram til Guds rike. Det er umulig å stjele noe av Guds frelse, det blir ikke annet enn et vakkert navn og et religiøst skinn.

Gudsfryktens vesen og natur kan ingen stjele, men en del av dens utseende og navn kan nok noen og enhver ta, endog om hans uomskapte karakter kan være nokså fordervet.

Når det i dag er så mye tilgjort kristendom i mange av de menigheter som mener seg å være Guds menigheter, så er det nok fordi at frelsens vei er blitt lagt ved siden av den trange port.

Man har ikke fått folk gjennom den port som fører til livet, for den har vært for trang. Kanskje har man ikke engang selv kommet igjennom den, og man har derfor ingen erfaring i det å gå over fra døden til livet. Man har derfor laget en vei ved siden av porten, som synes å være lettere og mer bekvem for det naturlige menneske. Det er alltid noe som mangler i slike forsøk. Man er ukjent med det mest interessante i hele Guds frelse. Og hva er det? Det er

Livet i ånden

Livet i Guds Sønn's tro, det er det som gjør kristendom til en virkelighet. Det er livet som gjør det til ens natur å være kristen. Når vi har livet, så slipper vi å forsøke å være kristne, for vi er det.

Det er livets lov som gjør at de kristne sammenbindes med kjærlighetens inderligste bånd og tjener, ikke av tvang, men med et villig hjerte.

Det er livet som gjør at det finnes mennesker i denne verden som elsker personen Jesus Kristus høyere enn de elsker sin forretning og sine penger. Det er ikke en stor flokk, men et lykkelig folk! Gudslivet gir mennesker syn på virkelige rikdommer som ikke forsvinner ved døden. Om ikke det er sølv eller gull, så er det verdier som gjør hjertet mer tilfreds enn de jordiske gleder kan gjøre.

En av de verste hindringer i en lokal-menighet er medlemmer

Uten liv i Gud

Man kan aldri få slike medlemmer til å glede seg i frelsen. Det er jo helt naturlig at du ikke får noen til å glede seg i det de ikke har. Man får heller ikke noen til frivillig å vise tro- skap mot det de ikke elsker. Man må tvinge fram dette gjennom ytre foranstaltninger.

Det kan være snille folk, de kan være moralske etter ver- dens mening, men de er dog døde grener på det åndelige tre, og utgjør, enten de vil eller ikke, en fremmed naturkraft mot Guds rikes vesen. Enhver som er uomvendt i hjerte og øre, lever i vantro, selv om man har en stor erkjennelse av religionen. Så lenge et menneske lever i synd, lever de i en natur som er imot Gud. For vantroen er en naturkraft i ån- dens verden, som i **hele sitt vesen er imot Gud**. Denne na- turkraft, som fødes fram ved syndens liv og død kunskap, kan bare omskapes ved omvendelse og hjertes omskjærrelse til en troens natur. **Men hvordan kan en menighet som i prinsippet bare tar inn omvendte, få inn medlemmer uten liv?**

Det kan skje på mange måter. **Det kan skje ved at man har som mål å vinne tilhengere for sin tro, og ikke vinne dem for Kristus.**

Jeg leste noe som gjorde mitt hjerte godt. Det er Henry C. Mabie som skriver følgende: «Vi må være klar over at det å vinne sjeler ikke er det samme som å vinne proselytter eller verve tilhengere. Det er **ikke** å overtale andre mennesker til å tenke likt med oss i lærespørsmål og så få dem inn i våre me- nigheter. Nei, det er noe uendelig mye dypere enn dette. Å vinne sjeler er å føre dem til personlig og direkte forbindelse med Gud. Det er å få mennesker til å anta Guds tilbud og bli

«Troløvet med Kristus»

(Sitat slutt) Til dette vil alle som vet hva det er å være frelst, si Amen av hele sitt hjerte. Å bli troløvet med Kristus (2 Kor 11,2) innbefatter i seg den virkelige frelse. Å bli ett med Ham i vilje, natur og sinn.

Det kan være stor forskjell på en tilhenger av en eller an- nen læreretning og en etterfølger av Jesus Kristus. Det har vært en av de største feiltagelser som er gjort i det kristne arbeide, at man verver medlemmer uten at de har vist livstegn. Det har mange slemme følger. Kanskje den verste er at de er blitt «kristne» fordi de er blitt medlemmer i menigheten. Da blir de vanskelig frelst, fordi de mener at de er blitt det. De har Gud i sin religion, men kan være hatere av å ha **religio- nen i Gud**.

Det å tilhøre en menighet er ett, men å tilhøre Kristus er noe annet. Det er ikke **menighets-organisasjonen** vi skal til- høre, men **menighetens organisme**. Å tilhøre Kristus er å være født inn i menigheten. Det er godt og anbefalelsesver- dig å tilhøre en menighet, **fordi** vi hører Kristus til. Men det er spørsmål om vi kan vinne noe på å tilhøre en kristen me- nighet når vi ikke tilhører Kristus. Enhver burde forstå at det å være med i det ytre, men ikke i det indre, det er å **være en bedrager mot sin egen ånd**. Det er som å komme til for- gården, men ikke helligdommen. Det er å være et villskudd på et tre. Det er selv uten blomst og frukt, og hindrer de gre- ner som bærer frukt i å bære mer. Vi må se klart at det å verve tilhengere for sin egen tro, eller rettere sagt for sine meninger, er én ting — å verve dem for Kristus er noe annet.

Det er et faktum at mange arbeider mer for sitt eget enn for Kristus. Man arbeider mer for å få en persons ytre, enn for at Kristus skal få hans indre. Man arbeider mer på å bygge nye folkekirker og føre folk inn i sansereligion, slik det be- hager sansemennesker, enn man bygger for evigheten. Å bygge for evigheten vil si å føre mennesker inn i en kristen- dom der man lever et frimodig liv i Gud, og dør i frimodig- het, fordi man er glad for å forlate legemet for å være hjem- me hos Herren.

Enhver som arbeider i Herrens gjerning, bør ikke gå opp i noe annet enn i **Kristus selv**. Da vil vi arbeide for å vinne sje- ler for **Ham** og ikke for oss selv. Og det kan vi være viss på, at om ikke den menighet som evangeliet blir prekt for, er altfor «sykelig», skal det lykkes at mange kommer til me- nigheten, ved at de blir ført til Kristus.

En annen grunn til at en menighet får inn uomvendte medlemmer, er

Åndelig fattigdom

Man virker, arbeider, preker og ber, som man sier, men har ingen fremgang. Alt har stått stille i årrekker, uten minste tegn til fremgang. Løftet om at Herrens ord ikke skal vende tomt tilbake, synes å slå feil. Slik Abrahams hus forble barnløst år etter år, tross løftene som en tallrik slekt, forblir også Guds menighet barnløs. Ingen nyfrelste finnes mer, og de gamle synes å bli for gamle til å få åndelige barn. Det er ingen lengsel etter barn hos dem. De har for lenge siden be- gynt å leve selvlivet. Det er et selvliv i reneste forstand etter kjødet, men er dog det religiøse selvliv. Det går ut på å bare leve for seg selv og å følge denne regel: **«Det som behager meg, det vil jeg»**.

Når en menighet kommer i den stilling, kan til og med vekkelse bli galt. Man kan få høre det som tante **Religiøs Hyggelig** sa for noen år siden i en menighet der det kom vek- kelse: «Det er ikke noe hyggelig i menigheten lenger nå, for det er så mange nye medlemmer».

Hva skal vi så gjøre? Ingen frukt av Ordets forkynnelse. Ingen trang i menigheten til åndelighet og Guds frelse. Det eneste som er igjen, er **medlemstrang**. Man vil gjerne ha fle- re medlemmer for å bli en større menighet, med større anse- else og bedret økonomi.

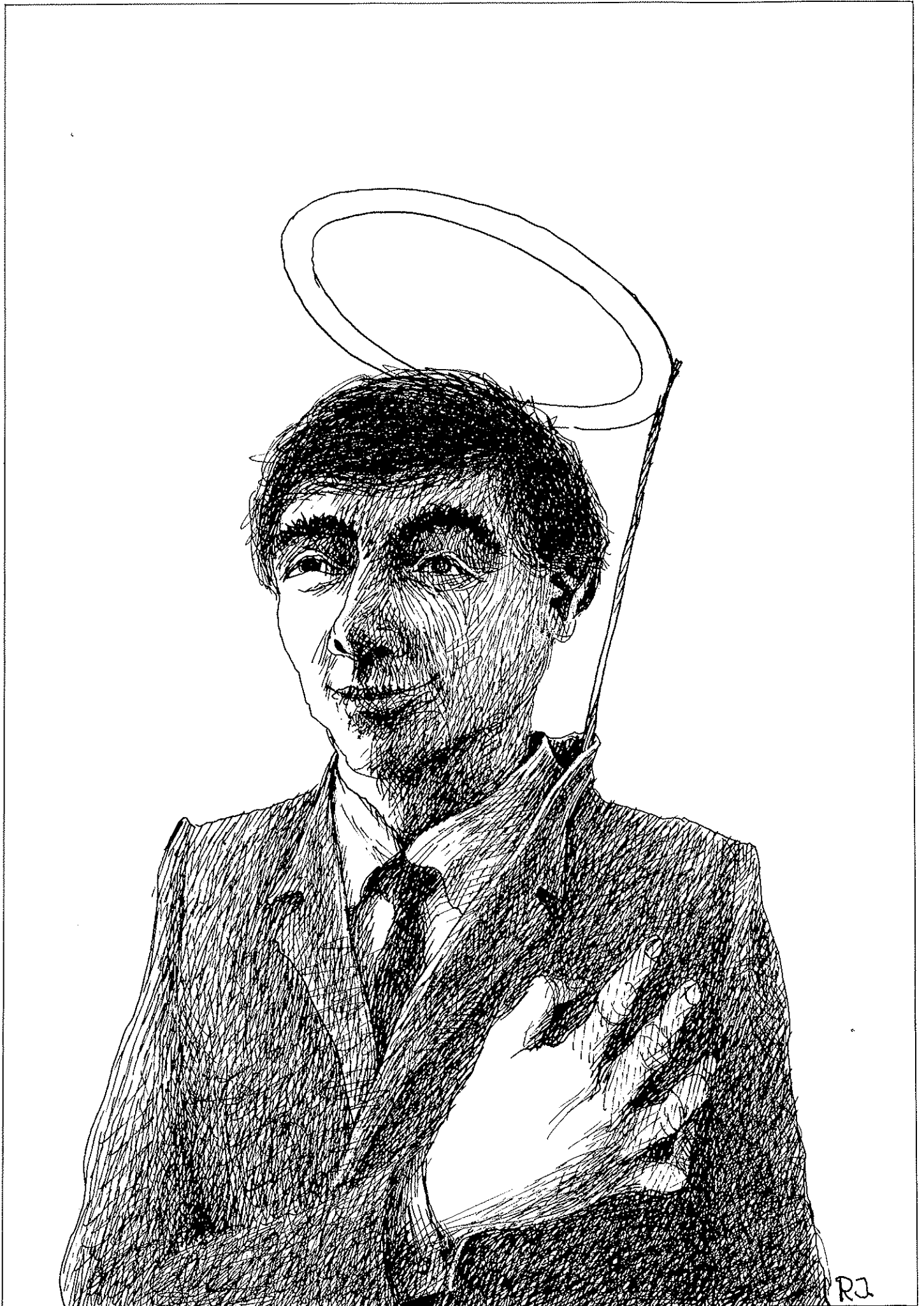
I en slik nødsperiode på grunn av åndelig fattigdom, kan man, uten at det blir bemerket, gå over til å avle barn gjen- nom trelkvinnen. Man vil vise at det er fremgang i årsrap- portene. Predikantene vil ikke være dårligere enn de andre. Den ene må vise at han er like god som den andre. Så begyn- ner eksperimentene.

Eksperimentene er en følge av nød, men den nøden er av menneskelig opprinnelse. Bak det hele er gjemt en «rev» som ser liten og uskyldig ut i det ytre, men som derfor lett glemmer seg i vingården for å forderve den. Om du ikke kjenner denne reven, så skal jeg si deg navnet: **religiøs egois- me**.

Det burde være en større skuddpremie på denne reven. Den er meget seiglivet og kan spille død og enda leve i sin fulle kraft. Det er nok ingen annen som kan fange og gripe den enn Herren selv. (Fil 3,12)

En ting er sikkert: Den vekkelse som søkes frembrakt av religiøs selvinteresse, føder bare trellebarn. Disse kan være bra nok så lenge de er små, men de er ikke løftets barn. Så

Det kan være stor forskjell på en tilhenger av en eller annen læreret- ning og en etterfølger av Jesus Kristus. Det har vært en av de største feiltagelser som er gjort i det kristne arbeide, at man verver medlemmer uten at de har vist livstegn.

når de blir større, blir det strid mellom dem og løftets barn. Vi ser den dag i dag, at liksom trellesønnen begynte å spotte i Abrahams hus, da løftets sønn, Isak, vokste opp (1 Mos 21,9), så vil enhver som er kommet inn på det religiøse område på en kunstig måte, alltid ha tendens til å le vantroens latter av dem som er født av Ordets uforgjengelige sæd.

Og slik som striden i Abrahams hus mellom kjødets sønn og løftets sønn endte med at trelkvinnen og hennes barn ble utdrevet, så ender også striden i troens hus mellom disse to makter. Med stor interesse har jeg i mange år lagt merke til at alt uekte, alt tilgjort og alt menneskelig «krimkrams» på det åndelige område, svinner allerede her i tiden som dugg for solen.

Å, for et utakknemlig arbeid, både for tiden og evigheten, ja, forfengligheters forfenglighet, å fremtvinge noe i Guds rikes ytre sirkel ved menneskelig viljekraft! Hvorfor søke å innsette noe i form av virkelighet gjennom menneskelig kløkt, når det ikke er noen annen som kan innsette arvinge i Guds rike, enn Gud selv. Vi kan selvfølgelig være Guds medarbeidere. Det gjelder da som sådanne å være tro i alle ting. Og det hører vel med til troskapen å bie på Herren. Det var noe av det verste Saul gjorde, at han ikke hadde tid til å vente med ofringen til Samuel kom. (1 Sam 13,13)

Ved erfaring vil vi komme til den klare forståelse at det er best å vente på Herren i alle livets forhold, fremfor alt når det gjelder hans eget verk på jorden. Mange har gått foran ham og bygget, men det er blitt tre, høy og strå, som ikke engang har blitt stående til den dag da alt skal prøves med ild. Men har vi fremstilt oss til lydighet og biet på Gud, og Han kommer og åpenbarer sin makt til seier og fremgang, og hvis vi da har fordervet hans verk, da ve oss! Det er da mulig at vi aldri mer får se hans frelse til verden, ut fra den lokale virksomhet som hadde besøket.

Vakt eller gjenfødt?

En annen risiko for å få medlemmer med tilgjort kristendom, løper vi ved at vi ikke gjør forskjell på en vakt og en gjenfødt person.

Det er blitt vanlig mange steder å anta at et menneske er en kristen så snart som det blir vakt, ja, ofte ikke det engang, bare litt påvirket. Det er en lei mote — om den er kommet fra Paris eller ikke, vet jeg ikke — at man regner mennesker for omvendt, bare de har bøyet kne. Vi kan ikke si de skal tro, når det ikke finnes noe behov for å tro. Det er å lære folk til å tro at kristendom ikke er annet enn skall og tomme former. Det er å bringe dem inn i en innbilt kristendom. Vi må ikke forundre oss det minste over at slike ikke kommer til bønnesamlinger. Det er ikke deres skyld at de ikke kommer, de har fått en kristendom uten behov. Når noen spør hva de skal gjøre for å bli frelst, er det lett å si med Paulus og Silas: «Tro på den Herre Jesus Kristus», men det er et farlig råd til slike som ingen lengsel har etter frelsen, men som kun gjennom menneskelig overtalelse er blitt dradd med til kristendommens ytterside. Da kunne man innbille folk at de var kristne uten omskjærelse på hjerte og ører. (Apg 7,51)

Det har vært en av de sørgeligste iakttagelser rundt omkring i de kristne menigheter, at det finnes så mange uomskårne israelitter som ikke har noe erfaring om **iboende frelse** (Joh 4,14), fordi de aldri har vært født på ny.

Det kan være lang vei mellom å være vakt og å bli gjen-

født. Det behøver ikke være det. Det er ikke Guds mening at man skal gå vakt i lang tid før man kommer til troen, men vekkelse kan være både to og tre ting.

Her ligger nok årsaken til at folk blir vakt og ikke mer, slik at det kan gå vakte folk i de kristne menigheter gjennom hele sitt liv, uten noen gang å få smake og se at Herren er god. De mener de er kristne fordi de en gang i sitt liv ble vakt. De tror at de har trodd, men de har kun antatt, aldri mottatt. Vekkelse er noe av det herligste en Guds menighet kan ha. Men finnes det noen tid da menigheten må våke, så er det da. For nettopp i tider da mange går inn i Guds rike, vil noe søke å stjele seg inn. Om de ikke med overlagt falskhet søker å ta på seg kristendommens bekjennelse, så gjør de det i uvitenhet om hva det vil si å være en kristen. Det er mulig at trollmannen Simon var så fordervet at han ikke visste han var uærlig, før Peter sa det til ham.

Jeg nevnte at det å bli vakt kunne være flere ting. En vekkelse kan arte seg på mange måter. Noen blir vakt av vekkelsen, dvs. at de blir påvirket av vekkelsens ytre ting. De blir grepet av begeistring som ofte følger med. De kan bli påvirket av fengende sang, eller av at folk for tiden går denne vei. De roper «hosianna» fordi de andre roper det. Man er med strømmen, men vet ikke hvorfor.

Mange har det slik som en kvinne jeg snakket med. Hun var nettopp kommet hjem fra hva jeg vil kalle «en religiøs seremoni». Jeg spurte henne hvorfor hun var med på dette, og hun svarte: «Fordi andre gjør det. «Det var altså ingen virkelig overbevisning. Det var en handling uten minste slektskap med Bibelens tro og vesen, for det er visshet og overbevisning. (Heb 11,1)

I vekkelsestider kan folk omvende seg fordi det for tiden er en motesak, men slike omvendelser er lik dem som skjer på sykeseng. Når sykdommen er over, er gudsfrykten borte. Når vekkelsen, den ytre påvirkning er borte, oppdager man at man har vært et verdensmenneske.

Da jeg sammen med mange flere, ble frelst ved troen på Kristus, var det flere av mine kamerater som fulgte med i vekkelsen. De ville være med fordi vi hadde begynt, de ville ikke miste kontakten med oss. Noen av dem ble virkelig omvendt, men de fleste ble borte, da de i virkligheten ikke vendte seg til Gud, men til vekkelsen.

Predikantmedlemmer

En annen måte å få medlemmer med tilgjort kristendom på, er å få predikantmedlemmer.

Her kan predikanten selv se til at det ikke skjer. Med predikantmedlemmer mener jeg ikke slike som blir glad i predikanten fordi han var årsak til deres omvendelse. Han ble deres åndelige fader som hjalp dem fram til et bevisst trosliv i Gud. Ifølge naturlovene i ånden vil han ha rett til deres kjærlighet. Men selvsagt må ikke denne kjærligheten gå opp i personen, slik at gudslivet vil lide. Med predikantmedlemmer mener jeg slike som blir påvirket av predikantens personlighet. Det er ikke budskapet de blir tiltalt av, det er mannen selv. Det er hans selskapelige side, hans elskverdighet, hans måte å være på. Siden mennesket har mer eller mindre religiøs trang, tenker de: Hvorfor ikke bli med her, hvor de har en slik «**overmåte elskelig mann**». Han er en mann som tiltaler deres menneskelige følelser, som i en viss grad gjør dem tilfreds med sitt selskap, og som kanskje hjel-

*Det går ut på å bare leve for seg selv og følge denne regel:
«Det som behager meg, det vil jeg.» Når en menighet kommer i den stilling, kan til og med vekkelse bli galt. Man kan få høre det som tante «Religiøs Hyggelig» sa for noen år siden i en menighet der det kom vekkelse: «Det er ikke noe hyggelig i menigheten lenger nå, for det er så mange nye medlemmer.»*

per opp fariseismen hos dem ved å la dem forstå at han tror de er gode kristne. Så en dag sier han til dem: «Kan ikke dere bli med i menigheten?» «Ja, hvorfor ikke? Vi må vel ha en religion allikevel, og hvorfor kan vi ikke gå over fra den ene til den annen, den kan da alltså være like god som den vi har fra før.» Noen tenker: «Hvilken hyggelig pastor de har. Han har sett til oss mange ganger, mens den og den prest ikke har vært her en eneste gang.» Så slår de til og sier: «Ja, vi vil bli medlemmer». Så passerer de seremoniene og er medlemmer i **Jesu Kristi menighet**.

Men når så predikanten dem i syndenød? Når var det han kjempet med i bønn for å hjelpe dem gjennom den trange port som **fører til livet**? Når var det han var vitne til at disse fikk åndelig liv? Om det var slik at de bekjente seg som kristne før menighetslederen ble kjent med dem, når var han så sammen med dem for nådens trone. Når hørte han gjennom et av de sikreste tegn på åndelig liv, nemlig bønningen, om de hadde lært den store åndenes Fader å kjenne? Å, det er ikke så nøye med det. Er de bare alminnelig moralske, så går det nok bra. Det kan nok lykkes å gjøre dem til gode medlemmer allikevel, til gode religiøse mennesker, selv om de ikke kjenner seg hjemme på bønnemøtene.

Bare de kommer til kirken en gang på søndag, helst formiddag, og så slipper noen kroner i kollekten og er støe, så de ikke springer på andre steder og hører — da er de gode medlemmer, selv om de ikke vet hva bønn er, og Bibelen for dem er en nokså fremmed bok, kanskje litt kjedelig.

Ja, tenk hvilken misjonskraft det skal bli i en sådan menighet! Tenk hvilke varme og velsignede bønnemøter det skal bli når slike folk samles. Nei, de døde lover ikke Herren! Det er stille som graven på bønnesamlinger, da de tomme benker såvisst ikke forstyrres med sine høye bønnerop. Resultatet av å bygge med slike medlemmer blir at når predikanten reiser, så eter de opp den som kommer etter. Der som predikanten stanser til den menneskelige religiøsiteten er uttømt og alt er borte av nytt og interessant ved personen, så blir han igjen i kirken med tomme benker. Er det gjeld på kirkebygget, så hviler den på de få som er tilbake, og de er ofte både trette og magre. Så kommer kulminasjonen: Mannen har arbeidet seg ut. Han har bygget så det ramler ned over hans eget hode. Han må skynde seg bort, ellers blir han knust under ruinene. Forsøk å arbeide en slik virksomhet opp igjen, den som kan! Det er ikke lett. Da er det langt bedre å forkynne evangeliet der hvor ikke har vært preket før.

Hva skal vi gjøre?

Hva skal predikanten gjøre når han ikke får medlemmer på annen måte?

Han skal først og fremst innvie sitt eget liv til Gud, så Herren får hans person, ikke bare hans tjeneste, hans bønner og hans vel utstuderte prekener, men hans person, hans beregninger, hans planer, hans fremtid. All hans popularitet, all hans ære, ja, hans alt vil Gud ha. Det må bli en virkelighet i åndens dyp: «Jeg lever ikke lenger selv». Da vil predikanten gjøre et herlig bytte: **Han gir seg til Gud, og Gud gir seg til ham.**

Det første tegn på at vi ønsker å være fortrolige med Gud, er at Gud begynner å bli fortrolig med oss. Det første tegn på at HAN begynner å bli fortrolig med mennesker, er at han

begynner å tale til det som dets frelse, og først da blir frelsen en virkelig eiendom. At Gud selv får gi sine vitner hva de skal si, er den sikreste vei til seier for dem. Det finnes ingen som har talt, eller taler, slik som HAN. Ingen kan preke så godt som den som i troens enfold hengir sitt liv til Gud og i troens hemmelighet lærer å motta de trådløse telegrammer fra den evige verden. Når **gudslivet blir større enn tjenesten**, når troen kommer dit at **ordet er virkeligheter**, og Herrens nærvær er større for predikanten enn hans gode prekener, da blir hans prekener som regel gode. Da studerer han ikke Bibelen så meget for å preke fra den, som for å leve i den og av den. Den som studerer Guds ord for livets skyld, han får makt over det, og den som har makt over ordet, har også makt over det evige i mennesket. Derfor vil han vinne mennesker, ikke med det som er menneskelig, men med det som er guddommelig. Og den som vinner mennesker med det som er guddommelig, vinner dem for himmelen. Den som vinner mennesker med det som er menneskelig, kan vel vinne dem for sin egen religion, sin egen person, og muligens også for menighetens ytre organisasjon, men med det er intet vunnet for evigheten. All religiøsitet som i sin fulle modenhet ikke kan se evigheten i ansiktet og smile, er uekte. Derfor vil den før eller siden forsvinne.

Den beste måte å vinne mennesker på, skriver Paulus om i 1 Tess 2,13:

«Og derfor takker vi alltid Gud: Da dere fikk overgitt det Guds ord som vi forkynte, tok dere imot det, ikke som menneske-ord, men som det Guds ord det i sannhet er. Det virker nå med sin kraft i dere som tror».

Derfor er det best å forkynne Ordet i tide og utide og bie på Herren. Han vil la det spire i sin tid og bære frukt.

Men merk: Det er **ORDET** vi skal tale!

Neste nr.: «**KUNSTIGE GUDSTJENESTER**»

Martin Ski skriver i boken «T. B. Barratt — døpt i Ånd og Ild» følgende om forfatteren av denne artikkelserien: «Severin Larsen var forstander i Halden baptistmenighet da pinsevekkelsen kom i 1907. Han sluttet seg til den og ble en av bevegelsens aller fremste forkynnere, og den fremste bibellærer av dem alle. Severin Larsen står som den læremessig sett mest avblanserte av samtlige pinsepredikanter fra den første tid og frem til sin død. Han var karismatiker, teologisk bevisst, han var en stor menneskekjenner og dertil en stor humorist.»

Denne artikkelen er kanskje mer aktuell i dag enn da den ble skrevet for nesten 70 år siden.

Når gudslivet blir større enn tjenesten, når troen kommer dit at ordet er virkeligheter, og Herrens nærvær er større for predikanten enn hans gode prekener, da blir hans prekener som regel gode.

Nå kan du selv høre flere bevis på Guds mirakler!

Fra sjøfolk kan det komme mangen en spennende historie. Viggo Wilhelmsen, tidligere maskinsjef i den norske handelsflåte, er ikke noe unntak i så måte. Hans beretninger om Guds mirakler både på sjø og land, er ikke mindre enn fantastiske. Og de er beregnet på «vanlige» mennesker som deg og meg. Selv var Viggo i mange år uvitende om underets Gud og sannheten om Jesus Kristus som Guds Sønn.

Skaff deg kassetten «Guds mirakler» og hør selv det glade og spennende budskapet som positivt kan forvandle ditt eget liv. Kassetten har også sang og musikk i stereo. La ikke sjansen gå fra deg. Bestill kassetten allerede idag ved å sende inn bestillingskuponen.

KASSETTEN «NY KURS» er allerede solgt til tusener av familier over hele landet. Her forteller Viggo Wilhelmsen bl.a. om hvordan Gud mirakuløst grep inn og reddet ham fra å ta sitt eget liv. Sang og musikk i førsteklasses stereo.

Send mot oppkrav á kr 45,- pr. stk. (inkl. porto)

... stk. kasset(ter) «Gudsmirakler»

... stk. kasset(ter) «Ny kurs»

Vil du spare kr 6,- i oppkravsgebyr kan du forskuddsbetale på postgiro nr. 2 03 93 94.
SKRIV TYDELIG. (Bruk store bokstaver).

Navn: _____

Adr./Poststed _____

KUPONGEN SENDES JOSVA A/S, POSTBOKS 25, 1396 BJØRKÅS

Sven Nilsson:

Omvendelse fra religiøsitet

Art.
2

Bak en stor del av det kristne gudstjenesterituallet står i dag religiøse åndsmakter som gjør Jesus som person uvirkelig for de troende, og som forsøker å erstatte hans nærvær med ulike ytre surrogat.

Jeg tror det er Stanley Jones som i noen av sine bøker gjengir en samtale mellom en hindu og en kristen, der hinduen ber den kristne om å fortelle hva det er for noe spesielt akkurat med kristendommen.

«Det spesielle med kristendommen er Jesus», svarte den kristne. Hinduen lot seg ikke nøye med det svaret. Han mente at Jesus som religionsstifter ikke prinsipielt skilte kristendommen fra andre religioner. Men når hinduen på nytt gjentar spørsmålet: «Hva er det som er unikt i kristendommen», ga den kristne det samme svar: «Det unike med kristendommen er Jesus».

Kristendommen er en person

Et bedre svar finnes ikke, for virkeligheten selv finnes i Kristus. Selv ikke sannheten om Jesus er Sannheten — det er Jesus som er Sannheten.

Når kristendommen blir religion

Det er imidlertid akkurat her den åndelige kampen står mellom religiøs uvirkelighet og Kristusliv. For selv om vi sier at den kristne troen ikke er en religion, må vi være klar over at den kan bli en religion. Paulus brev til menigheten i Kolossé behandler akkurat dette spørsmålet. Det holdt på å skje en forandring, noe Paulus med sin åndelige våkenhet straks igjennomkjente som en trussel både mot den enkeltes og menighetens Kristusliv. Menigheten befant seg på et kritisk punkt der virke-

ligheten i Kristus begynte å bli erstattet med et selvvalgt gudstjenesterituale.

Vi møter her de første tendenser i en utvikling som seinere skulle lede mange kristne inn i en religiøs uvirkelighet av gresk filosofi, mystisisme og magiske kulthandlinger.

Vi tar feil om vi tror at denne forandring bare er et uttrykk for menneskelig svakhet. Det dreier seg om en satanisk strategi for å uskadeliggjøre menigheten i den åndelige striden og frarøve den troende hans seierslønn (Kol 2,18). Vi må regne med at kampen på dette området kommer til å være en vesentlig del av kampen for troen i den siste tid.

Paulus skriver til Timoteus om at mennesker da skal ha gudfryktighetens skinn, men fornekte dens kraft (2 Tim 3,5). Budskapet fra Jesus til menigheten i Laodikea viser på en avslørende måte i hvilken grad av religiøs uvirkelighet som også en kristen menighet kan komme i.

Også det som begynte i Kristus, kan forandres til en skygge av virkeligheten. Vi trekkes inn i en religiøs verden der vi blir offer for religiøse åndsmakter, som kommer til å beherske vårt tankeliv og våre handlinger, i likhet med hva som står i Kol 2,8, 20-23.

Vi skal være klar over at Satan har en strategi for hvert eneste område av våre liv. Om han ikke kan hindre oss i å regne med en åndelig virkelighet i tilværelsen, så kan han gi oss en erstatning for det virkelige gudsforholdet gjennom en mengde ulike religiøse varianter.

Pastor Sven Nilsson på talerstolen i «Katarina-kyrkan» Stockholm mens han fremførte budskapet «Omvendelse fra religiøsitet». Et budskap som vakte stor oppmerksomhet i den svenske kristenhet og den kristne pressen. Vi har gledet av å publisere tre artikler om dette tema, skrevet av Sven Nilsson selv. (Foto: Rolf Erik Janøy)

Et slør mellom mennesket og Gud

Paulus var et meget religiøst menneske før han ble en kristen, en av sin tids mest religiøse. I Fil 3 sier han: «Jeg er omskåret på den åttende dag, er av Israels folk og Benjamins stamme, en hebreer født av hebreere, en fariseer i forholdet til loven, så brennende i min iver at jeg forfulgte menigheten, uklanderlig i min rettferdighet etter loven.»

Når han skal forklare hva det er som har forblindet ham midt i hans religiøsitet, sier han: «For denne verdens gud har blindet de vantros sinn, så de ikke ser lyset som stråler fram fra evangeliet om Kristi herlighet, han som er Guds bilde.» (2 Kor 4,4). Midt i sin religiøse nidkjærhet ble han påvirket av onde åndsmakter, som hadde kledd seg i en religiøs kappe. På samme måte ser han onde makters innflytelse bak hedningenes religiøse seremonier (1. Kor 10,20).

Faktum er at mye av det press og den bundethet som hviler over Guds folk i dag kommer av at vi er blitt dratt inn i et religiøst mønster. Denne åndsmakt virker slik at den drar et slør mellom mennesket og Kristus. **Jesus som person blir uvirkelig for oss.** Vi får ingen «øyekontakt» med Ham. Vi kan synge om Ham, tale om Ham, «be-trakte» hans ord og meditere over hans makt og herlighet uten at vi setter dette i forbindelse med **hans virkelige tilstedeværelse.** Tenk bare på våre offentlige bønner! Ingen av oss skulle vel komme på den tanken at vi snakker til en **levende person** slik som vi ofte oppfører oss og uttrykker oss i våre bønner. Det vi synger, har sjelden noen innvirkning på våre bønner. Det vi synger, har sjelden noen innvirkning på vår måte å være på. Vi synger like godt det ene som det andre i samme gravalvorlige religiøse glattstrøkenhet.

Makt i Den Hellige Ånd

Hvordan kan det som en gang begynte i Kristus, forandres til en religiøs skyg-ge av virkeligheten?

Jeg kan se et svar i Paulus undervisning i Kolosserbrevet og da særskilt i det andre kapitlet.

● Vi glir inn i en **religiøs tankeverden** når vi begynner å teoretisere og spekulere om Kristus, uten å lære og kjenne Ham selv som person gjennom hans liv (2,8).

● Vi fanges i en **religiøs måte å være på**, når vi «forsøker» å være kristne i egen kraft (2,20-23).

● Vi fanges av en **religiøs symbolikk**, når vi splitter vårt liv i en mystisk adskillelse mellom det verdslige og det åndlige (2, 16,17).

● **Tradisjonen blir en religiøs makt**, gjennom å binde oss til menneskemeningener i stedet for å binde oss til Kristus selv (2,8).

● Vår tro blir en **«religiøs tro»**, når vi sier vi har tro uten å gjøre troens gjerninger (Matt 7,21, Jak 2,14-17,26).

● Vårt arbeide for Gud blir en **religiøs virksomhet**, når vi bestemmer oss for å gjenta hva Den Hellige Ånd gjorde i går, uten å høre etter hva Gud taler i dag.

Det kjennes vanskelig å snakke så konkret om dette her, fordi jeg ser hvilken makt det religiøse vesenet har over Guds folk i dag. Vår eneste mulighet til å bli løst er å erkjenne og be-kjenne vår situasjon, og be om en frigjøring gjennom Den Hellige Ånd. For det er Ånden som gjør levende. Det er Ånden som herliggjør Kristus. Det er Ånden som tar av det som Kristus har og gir det til oss. Det er Ånden som leder oss fram til sannheten i Jesus.

Det er vår likegyldighet overfor Den Hellige Ånd som har forårsaket at vi har kommet inn under religiøse åndsmakters innflytelse. Vi må få respekt for Den Hellige Ånds autoritet i menighetslivet og gi ham anledning til å virke.

«Har vi fått livet ved Ånden, så la oss også leve ved Ånden.» (Gal 5,25). «Likesom dere altså mottok Kristus Jesus som Herre, så vandre i ham, så dere er rotfestet og blir oppbygget i ham og faste i troen . . .» (Kol 2, 6-7).

SIGURD SØRHUS:

Ord fra Grunn-teksten

Fryde seg

Ἀγαλλιάω

(Uttales: agalliao)

Vi skal nå ta for oss noen ord for glede og det å glede seg, i noen nummer framover. Denne gangen skal vi se på **agalliao**, som betyr å glede, fryde seg, hoppe av fryd og rope av fryd.

Agalliao finnes ikke i klassisk gresk, men er brukt både i det greske GT, Septuaginta og i NT. Den troendes glede er så helt forskjellig fra all annen glede at det trengs et eget ord for å beskrive den. «**Agalliao** betegner vesentlig en religiøs, åndelig glede og en jublende, salig opphøyelse, der en er henført i hellig henrykkelse» (Hermann Cremer). **Agalliao** brukes også om å opphøye (glede) Gud.

De første kristne møtte mye motgang og forfølgelse. Men det hindret ikke den jublende gleden som preger de fleste skriftene i NT. Forfølgelse var faktisk en av grunnene til gleden deres. Jesus ville ikke at hans disipler skulle henge med hodet under noen omstendighet. — «Salige er dere når folk hater dere, når de utstøter dere og håner dere og skyr navnet deres som noe ondt — for Menneskesøn- nens skyld! Gled dere da og hopp av fryd, for stor er lønnen dere har i himmelen.» (Luk 6,22-23)

Noen er snare til å bruke ordet svermeri når kristne gleder og fryder seg, og særlig om de skulle begynne og hoppe og danse av glede. Men legger en merke til hvor mye Guds ord taler om glede og oppfordrer til glede, vil en måtte forstå at gleden hører med til det **normale** kristenliv.

Agalliao beskriver altså en glede som bare kan oppleves av kristne. La oss se på hvordan ordet er brukt i NT.

Matt 5,12 er en parallell til det alt siterte ordet fra Luk 6. Som svar på forfølgelse oppfordrer Jesus oss: «Gled og fryd dere (kjærete kai agalliaoste — gled dere og rop, hopp av fryd)».

Her bruker Matteus **agalliao**, mens Lukas bruker **skirtao**, som også betyr å hoppe av fryd. **Skirtao** brukes også til å beskrive hvordan fosteret hoppet av fryd i Elisabets mage. (Luk 1,41 og 44)

Andre steder bruker også Lukas **agalliao**. Det finnes i Marias lovsang i Luk 1,47: «Min ånd fryder seg (egalliaso) over Gud, min Frelser.» Ellers kan vi nevne: Lus 10,21, Joh 5,35 og 8,56, Apg 2,26 og 16,34 og noen få andre steder.

Noen steder er navnet **agalliasis** brukt. Det betyr glede, fryd. Som eksempel kan vi nevne: Luk 1,14 og Hebr 1,9.

Vi kan kanskje si at **agalliasis** er den høyeste form for kristen glede, en virkelig forsmak på himmelen. Det er en glede i Den Hellige Ånd. Og det er bare når en slipper Den Hellige Ånd til i sitt liv en kan få oppleve en slik glede — en glede som ikke kan begrenses av ytre omstendigheter.

I Septuaginta er ordet mye brukt i forbindelse med det å opphøye Gud. Det skjedde i de daglige gudstjenestene eller på de store festdagene, når de troende sammen gikk fram for Guds åsyn for å opphøye og tilbe ham. **Agalliao** er også brukt om den enkeltes opphøyelse av Gud. Det er særlig i 5 Mosebok, Salmene, Klagesangene, Forkynneren og Jesaja Septuaginta bruker dette ordet.

Guds barn skal ikke bare få be om veisignelser og bli gledet, men også få glede **Far**, ved å opphøye ham og tilbe ham. Det er når vi får blikket bort fra oss selv og rettet inn på vår store og mektige og kjærlige Gud og **Far**, vi får oppleve den rene glede.

UTRUSTNINGS-SAMVÆR for forkynnere og menighetsledere

Tid: 18. til 20. mars 1982. (Samling 18. mars kl. 18.00)
Sted: Kragerød ungdomsherberge
Pris: Kr. 128,00 pr. døgn med full pensjon. (Pluss kr. 20,00 om du ikke tar med sengeklær.)
Påmelding: Pastor Pauli Stålesen, Boks 44, 3971 Langesund. Påmeldingsfrist er 1. mars. Begrenset plass.

Deltagere: Forkynnere, og valgte menighetsledere. Hensikten med samlingen: *Styrke og inspirere Herrens vitner på tvers av kirkesamtunnsgrenser til større brukbarhet i tjenesten. Aktuell bibelundervisning, samtale, forbønn, lovsang og omsorgstelleskap i et uformelt opplegg.*

Bibellærere: SVEN NILSSON m.fl.

Arr.: «PIONEREN»

Ånds- utgytelse i vårt århundre

Kevin M. Ranaghan

Dorothy og jeg var fullstendig forbløffet. Hvordan kunne de? Vi stirret vantro da vi hørte at to nære venner, begge betrodd katolske teologer, nettopp hadde mottatt en «dåp i Den Hellige Ånd» gjennom noen protestantiske pinsevenner. De hadde latt disse ikke-katolikkene legge hendene på seg. De hadde bedt om en ny mottagelse av Den Hellige Ånd, og nå ba de i tunger. Den drivende snøen

som stakk oss i ansiktet fikk oss til å sette farten opp, men samtalen vår denne januardagen i 1967 stanset oss i våre hjulspor.

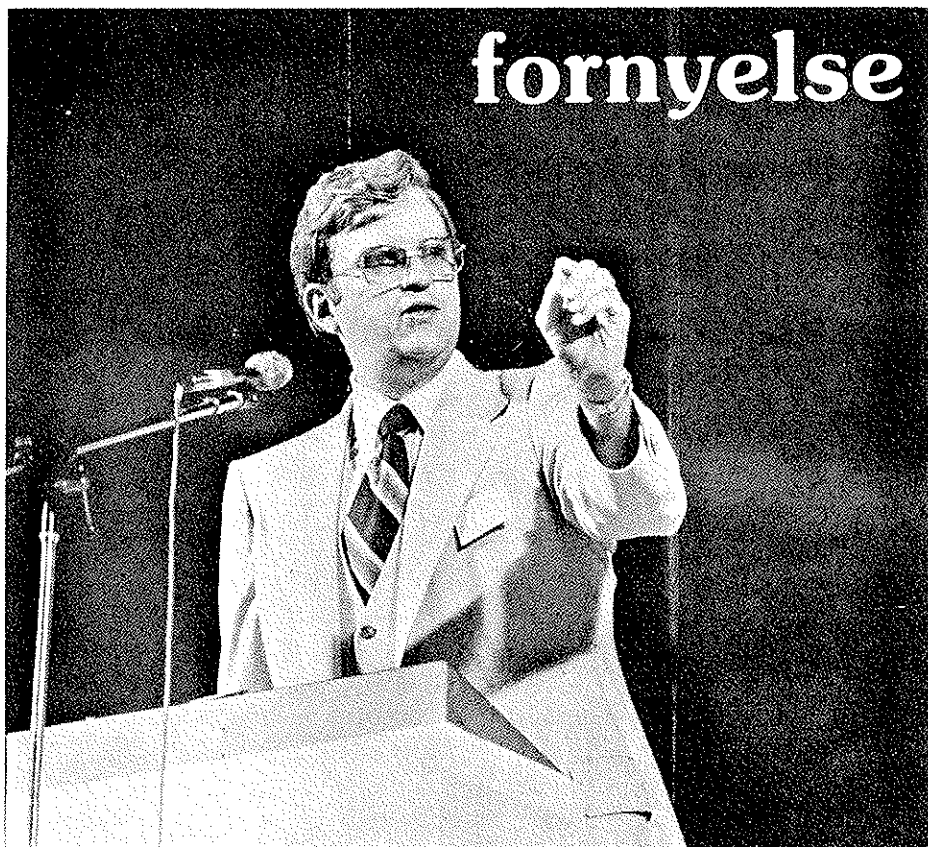
I dagene som fulgte vek sjokket for forvirring, og flere sentrale spørsmål ble aktuelle. Siden Den Hellige Ånds gave blir gitt og mottatt gjennom dåpens og konfirmasjonens sakramenter, hvordan kunne da disse vennene snakke om en ny mottagelse av Den Hellige

Ånd? Var ikke tungetalen bare begrenset til Det nye testamentets tid og til noen få hellige? Var det riktig at protestanter skulle hjelpe katolikker med håndspåleggelse på denne måten?

Hvordan skulle vi forstå dette møtet mellom katolisisme og pinsebevegelse? Kunne to uttrykk for tro som var så forskjellige, ja, enda fiendtlige mot hverandre, være forenlige — bli samordnet? Bare alene de kulturelle for-

Den katolske karismatiske

fornyelse

Kevin M. Ranaghan, som har skrevet denne artikkelen, er leder for det nasjonale kommunikasjonskontoret for den karismatiske fornyelsen i Den katolske kirke. Han og hans hustru, Dorothy, er forfattere av *Catholic Pentecostals* (Katolske pinsevenner) — (Paulist Press).

skjellene var enorme. Måten å be på, musikkstilen, måten å fremtre på i gudstjenestene og måten å uttrykke det religiøse livet på i ord og mimikk var veldig ulik. Ja, i enkelte tilfelle var til og med klesstilen og hårfrisuren forskjellig.

Og under disse kulturelle ulikhetene lå de store teologiske forskjellene. Bruken av Skriften, tradisjonens verdi, kirkens rolle som autoritet, Maria og helgnesens forbønn — disse og andre stridsspørsmål var kjent, men lite samtalt om. Slike tema skapte uenighet fra begynnelsen av mellom katolske pinsevenner og deres protestantiske venner fra pinsebevegelsen.

I de neste seks ukene studerte vi det bibelske vitnesbyrde om Den Hellige Ånd og de åndelige gaver, vi gjennomgikk vår teologi om nåden og endte opp med å betrakte helbredelse og andre mirakler i de helliges liv. Vi fant ut at vi kunne skille mellom det vi fant var pinsebevegelsens kjerne, og dens kulturelle og læremessige uttrykk. Motstanden vi følte i begynnelsen forsvant, og vi kom til det punkt i personlig tro da vi begge igjen overga oss til Jesus Kristus som vår Herre og Frelser og ba ham om å frigjøre hans Hellige Ånds gave i oss (på en praktisk, konkret måte som ville berøre ethvert om-

råde i våre liv). I mars 1967 ble vi døpt i Den Hellige Ånd, vi ba i tunger, og våre liv tok en ny og uventet retning.

Vi var ikke klar over at vi sto ved begynnelsen til en nasjonal og internasjonal bevegelse i Den romersk-katolske kirke. Men vi så snart at stadig fler katolikker gikk gjennom samme prosess av sjokk, motstand, spørring, søking og mottaking. Fjorten år senere kan vi si at millioner enkeltmennesker blant katolikkene har gått gjennom denne prosessen inn i en ny og mektig erfaring av Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd.

Veksten i antall har vært fenomenal. Over 6 millioner romersk katolske i De forente stater betegner seg som karismatikere eller pinsevenner. Og omkring 5 000 katolske karismatiske bønnegrupper er nedtegnet i adresseboken for bønnegrupper som er utgitt av det nasjonale kontaktkontoret for bevegelsen. De blir antatt at like mange grupper eksisterer som ikke er registrert i denne nasjonale adresseboken.

Ettersom fornyelsen har vokst, har mange virksomheter oppstått innenfor denne. Disse tar hånd om, fostrer og veileder mennesker når de stiller seg åpne for denne utgytelsen av Den Hellige Ånd. En nasjonal tjenestekomité er blitt dannet såvel i De forente stater som i mange andre land. Denne komiteen, som er sammensatt av kvinner og menn fra hele landet, har en pastors omsorg for fornyelsen. Og sammen med andre grupper gir de veiledning til fornyelsens konferanser, publikasjoner og når det gjelder kirkeforhold og økumeniske tiltak. Charismatic Renewal Services (Den karismatiske fornyelsens tjenester) i South Bend, Indiana og Servant Publications (Tjenerpublikasjoner) i Ann Arbor, Michigan er typisk for en rekke organisasjoner som har oppstått i de siste 12 år. De arbeider med skriving, publisering og omsetning av bøker, magasiner og brosjyrer, audio- og videokassetter og tilrettelegging av konferanser. Et internasjonalt forbindelseskantor som virker for den katolske karismatiske fornyelsen har i fem år hatt sitt tilhold i Bryssel, Belgia. Det ledes av et ni-mannsråd fra hele verden og arbeider i nært samarbeid med kardinal Leon-Josef Suenens som to paver har henstilt til å stå i nær kontakt med fornyelsen.

Likevel er det mange katolikker, inklusive noen biskoper, teologer og andre kirkeledere, som ikke aksepterer verdien av «pinse-åndelighet». De betrakter fornyelsen som en uheldig avvikelser innen det katolske liv i moderne tid. Ikke desto mindre, den katolske karismatiske fornyelsen er blitt tolerert i den katolske kirke og på flere betydningsfulle måter oppmuntret og ledet av kirkelige autoriteter.

USA's katolske biskoper har utstedt

flere pastorale utsagn om den katolske karismatiske fornyelsen. De gir bevegelsen som et hele fundamental oppmuntring, men ber om forsiktighet innen slike områder som fortolkning av Skriften, når det gjelder følelser og økumenisme. Men biskopene gikk lenger, og for flere år siden opprettet de en ad hoc (= for anledningen) komité for forbindelse til den katolske karismatiske fornyelsen. Komiteen, som ikke er en juridisk person, har ikke desto mindre en sterk moralsk styrke i fornyelsen. Den gir lederne i fornyelsen en mulighet til å stå i forbindelse med biskopene som et hele og til å motta råd fra dem.

Nasjonale ledere kunne i november 1980 presentere en 60-minutters videokassett om den katolske karismatiske fornyelsen for over 300 biskoper. Dette var det samme videobånd som det internasjonale kommunikasjonskontorets råd hadde vist pave Johannes Paulus II i desember 1979. Mange biskoper har sagt at gjennom denne ene 60-minutters fremvisningen hørte de vitnesbyrd, profeti og tunger og så helbredelse og karismatisk gudstjeneste i små møter, store møter, og under liturgien: og de lærte mer om katolsk karismatisk fornyelse enn de hadde visst før.

Både pave Paulus VI og pave Johannes Paulus II har hatt aktiv del i veiledningen av fornyelsen. Pave Paulus VI møtte internasjonale ledere for fornyelsen ved to anledninger i oktober 1973 og mai 1975 da han også ga en spesiell audiens for de 10 000 deltagerne i det internasjonale konferansemøtet i Roma. Pave Johannes Paulus II møtte rådet til det internasjonale kommunikasjonskontoret i desember 1979 og han har hatt samvær med disse representantene ved flere anledninger siden. Den neste internasjonale lederkonferanse vil trekke til seg 500 delegater fra hele verden til Roma i mai 1981. Nytt møte med pave Johannes Paulus II er planlagt på samme tid.

Den romersk-katolske kirken er det største kristne kirkesamfunn, har et verdensvidt medlemskap på over 750 millioner. Der er omkring 48 millioner aktive romersk katolikker i De forente stater. Den katolske karismatiske fornyelsesbevegelsen som begynte for 14 år siden under slike usedvanlige, ja, endog tvilsomme omstendigheter, har spredd seg hurtig blant millioner av katolikker i over 90 land. Den har utviklet et nettverk av tjenester og virksomhet som er rettet mot behovet til den enkelte, små og store grupper, nasjoner og hele kirken. Mange kirkeledere har anerkjent dens grunnleggende gyldighet, og at den utøver en omsorgstjeneste i kirken er anerkjent fra sognepresten og opp til paven.

Hvordan kan det ha seg at den ka-

tolske karismatiske fornyelsen er blitt ønsket velkommen, eller i det minste blitt tolerert i Den romersk-katolske kirken? Hvorfor er den nye pinsebevegelsen avgjort blitt varmere mottatt i Den katolske kirke enn i mange historiske protestantiske kirkesamfunn som f.eks. det lutherske og det presbyterianske? Og hvorfor er der slik en markert kontrast mellom integrasjonen av pinsebevegelse i Den katolske kirke og avvísningen og utstøtelsen av pinsevenner fra så mange evangeliske, baptistiske og hellighetskirker innen protestantismen tidlig i dette århundre?

Uten tvil ligger svaret i det faktum at i 1967 var Den romersk-katolske kirke i etterdønningene fra Det andre vaticankonsilet og var åpen for en ekte fornyelse av ethvert område innen kirkelivet. Der var også en frisk, ny, økumenisk åpenhet overfor Guds verk i kristenheten utenfor Den katolske kirken. Gjennom pave Johannes VIII's virke ble det født en bemerkelsesverdig iver etter ekte åndelig fornyelse, kristen enhet og det å bygge Guds rike i dagens verden. Og som denne ekte tilskyndelse av Den Hellige Ånd spredde seg gjennom kirken er det ikke overraskende å finne at den katolske karismatiske fornyelsen blomstrer i dens sammenheng.

Det ville være en feiltagelse å tro at ånden fra Det andre vaticankonsil tillater alt eller mener at «alt er bra». Både selve konsilet og den autentiske og offisielle anvendelsen av dokumentene fra dette kaller på reformer og fornyelse av enhver side av kirkens indre liv. Og det etterlyser en større evangeliserende konfrontasjon mellom kirken og verden i dag. Men de etterlyser dette på en måte som er absolutt tro mot Skriften og tradisjonen slik dette tolkes av kirkens læreembede.

Ikke alt som har sprunget opp innen kirken i de siste 20 år og som har sagt seg å være en del av fornyelsen har inneholdt disse kjennemerkene. I løpet av denne perioden har en del sekulære humanistiske pressgrupper oppstått i Den katolske kirke. De har maskert seg som en form for ekte åndelig fornyelse. I starten ønsket noen av disse «verdsliggjørerne» den karismatiske fornyelsen velkommen og støttet den fordi de så et redskap i den til å nå sine mål. Men de har hatt en tendens til å snu seg fra vekkelsen når denne klart har fokusert Skriftens autoritet, betydningen av ortodoks kristen lære, lydighet mot rettmessig autoritet innen kirken og evangeliets fordringer om personlig omvendelse, rettferdighet og hellighet.

«Moderate» og «konservative» katolikker som i begynnelsen mistrodde den katolske karismatiske vekkelsen fordi den var fremmedartet og fordi den gjorde dem økumenisk lettsindige,

støtter nå imidlertid i økende grad og tar del i vekkelsen. Og det er fordi den har fremstått som en større bevegelse for en ektefødt og ortodoks åndelige fornyelse innen kirken.

En kan se mange likhetspunkter mellom klassisk og ny pinsebevegelse på den ene siden og Den katolske karismatiske fornyelsen på den andre. Alle understreker betydningen av personlig omvendelse til Jesus Kristus som Herre og Frelser og av at hvert enkeltmenneske blir omgitt av Den Hellig Ånds person og kraft for å bli en virksom Kristi disippel. Alle har en dypt alvorlig og likefrem tro på Bibelen som Guds inspirerte Ord. Og videre er de alle helt innstilt på å oppdage hva Guds Ord lærer og på å følge den undervisningen av et helt hjerte.

Listen med likhetspunkter kunne gjøres mye lenger — troen på at Gud griper inn på en overnaturlig måte i Kirkens liv gjennom sin nåde og gaver; troen på at Gud virker gjennom de karismatiske gavene (profeti, helbredelse og de øvrige); troen på at disse gavene er til oppbyggelse av Kristi legeme og spredning av Guds rike; troen på viktigheten av et liv i tilbedelse — og — troen på betydningen av å vende tilbake til de grunnleggende prinsippene i Det nye testamente og livet i menighetens første tid. En ønsker også at disse prinsippene skal råde i kirkens liv i dag.

Bare Guds Hellige Ånd som kommer slik at «vi alle kan være ett» kunne ha åpnet øynene våre slik at vi nå ser utover sjokket over ulikhetene til gledene over den felles tro. Disse særegne likhetspunktene mellom Den katolske karismatiske fornyelsen og de karismatiske bevegelsene langs hovedlinjen av protestantiske kirkesamsunn samstemmer fra et dypt indre ønske om fornyelse av kirken sammenkoblet med et ønske om å unngå å bli en egen bevegelse. Begge ønsker å arbeide i og gjennom kirken, innen kirkens struktur, og begge betrakter menigheten som et verk av Gud som er i behov av reformer, restaurering og fornyelse. Dette edle mål, dette vårt håp, er Guds verk. Men han trenger vår medvirkning og derfor ber vi: «Måtte Gud hjelpe (oss) til å vise enighet etter Jesu Kristi vilje. Da kan (vi) enig og samstemmig prise Gud, vår Herre Jesu Kristi Far». (Rom 15, 5-6).

Oversatt av Bjørg Tolleshaug fra
Logos Journal

Bare i USA finnes det 6 millioner katolikere som betegner seg selv som karismatikere eller pinsevenner. Vekkelsen har hatt gode kontakter med lederskapet i den katolske kirke og har fornyet gudstjenestene i mange lokale kirker.

Vårt behov for...

ART.
I
NY SERIE

SANNHET

Den svenske pinsepastor, historiker og forsker Bertil Carlsson, tar i en serie artikler for seg temaet: «SANNHET».

«For vi makter ikke noe mot sannheten, bare for sannheten». 2 Kor 13,8.

Hos oss mennesker kan man iaktta to motstridende behov: For det første, vårt behov for sannhet, og for det andre, vårt behov for løgn. Vårt behov for sannhet henger sammen med vår opprinnelse. Vi er skapt av Gud, som et avbilde av ham. Vi er moralske skapninger. Evigheten er nedlagt i vår personlighet. Vi har imidlertid gått oss vill fra vår bestemmelse. Løgnen er kommet inn i vårt vesen. Løgnen er en frukt av at mennesket har gått seg vill. Løgnen er blitt en del av vår historie. Det synes også å bli stadig vanskeligere for det enkelte menneske og for større og mindre kollektiv av mennesker å leve uten løgnen. Løgnen er blitt en skjebnesvanger maktfaktor. Den er blitt både tjener og herre. Dessverre mangler det ikke på eksempler der såvel økonomiske som politiske og religiøse makthavere har falt for fristelsen til å kalle løgnen for sannhet. Disse vil også gjerne stove ordet «rett» med bokstavene »m-a-k-t»! For dem synes det som om «rett» er blitt det samme som «makt»!

Profeten Jesajas tidsanalyse er alltid aktuell. Han sier: «Derfor er retten drevet tilbake, rettferdigheten står langt bort. På torget er sannheten falt, og det som er rett, kommer ingen vei. Troskapen er blitt borte, og den som holder seg fra ondskap, blir plyndret». (59, 14-15). Står vi ikke der også i dag?

Mennesket kan ikke gå bort fra sin opprinnelse, sin bestemmelse til å være et avbilde av Gud. Mer eller mindre sterkt opplever vi vårt behov for sannhet, for Guds tiltale når oss gjennom det skapte, i Bibelen og gjennom den kristne menighet. Og striden mellom løgn og sannhet fortsetter både i oss og omkring oss. Selv salmisten David opplevde en ujevn kamp på dette området. Stundom vant løgnen over ham og førte ham ned i fornedrelse, men

Guds ord nådde hans samvittighet. Han våknet, og da bekjente han uten omsvøp sin synd innfor Gud. Se Salme 51! Her sier han bl.a.: «Se, du vil ha sannhet i menneskets indre».

Apostelen Paulus eide både stor kunnskap og rik livserfaring. Det er han som sier at vi ikke makter noe mot sannheten, bare for sannheten. Tekst-sammenhengene i 2 Kor 13 viser at det eksisterte delte meninger angående hva som var sannhet og hva som var løgn om på den ene siden Paulus og på den andre siden visse menighetsmedlemmer i Korint. Paulus var dog overbevist om at sannheten skulle seire.

Han innrettet både sitt liv og sine handlinger etter dette. Han ikke bare bekreftet sannheten som et behov, men han lot sannheten bli både tjener og herre i sitt liv.

Selv om sannheten blir korsfestet, kommer den til å oppstå den tredje dagen, har noen sagt.

At de mer eller mindre verdslige menneskene i alminnelighet skal oppleve de motstridende behov for sannhet og løgn, kan kanskje mange være enig i. Men finnes virkelig disse behov selv hos den personlig troende og bekjennende kristne? Paulus' erfaring i menigheten i Korint, som vi akkurat har omtalt, viste at dette kan være tilfelle. Andre bibelvers tyder også på det samme. Til de kristne i Efesus f.eks. sier Paulus: «Legg derfor av løgnen! Tal sant, hver med sin neste, for vi er jo hverandres lemmer.» (Ef 4,25)

En bekjennende kristen kan bli selvsikker, kan miste årvåkenheten, kan bli et rov for løgnen. Det finnes selv i dag et stort behov for å aktualisere denne sannhet.

de åndelige gaver

Artikkel 8

Tekst: Leif Jacobsen

DE LITE OMTALTE NÅDEGAVER - II

I denne artikkelen skal vi se litt videre på de nådegavene som vi kalte for «De lite omtalte nådegaver». Vi kaller dem dette i mangel av et bedre ord. Denne betegnelsen sier ikke noe særlig om disse nådegavene, annet enn at de har det til felles at de ofte blir forbigått i stillhet og ikke blir snakket så mye om. La oss dra dem fram fra glemselen. De er nemlig meget viktige i en menighet som vil vokse en harmonisk vekst. Det har vært diskutert mye hvordan man skal inndele nådegavene. Jeg synes vi skulle la inndelingen av nådegavene komme i annen rekke, og heller la følgende spørsmål stå i fokus: Hvordan skal vi få nådegavene til å fungere i våre liv og i våre menigheter? Inndel nådegavene som du vil, bare de fungerer!

I. TO NÅDEGAVER FRA 1 KOR 12,28

1) Nådegaven til å hjelpe

Nådegaven til å hjelpe er en spesiell utrustning og evne Gud gir enkelte kristne til å bruke sine talenter i en annen kristens liv og tjeneste og på den måten øke effektiviteten hos den som blir hjulpet. Denne nådegaven har også fellestrekk med nådegaven å gjøre barmhjertighet og går ofte parallelt med denne.

Eksempler fra Bibelen

I Apg 9,36 står det om Dorkas at

hun var «rik på gode gjerninger». Det var altså en del av hennes hverdag å hjelpe andre og gjøre godt. Her gikk sannsynligvis nådegaven til å hjelpe parallelt med nådegaven til å gjøre barmhjertighet. Det er viktig ikke å trekke altfor store grenser mellom de ulike nådegavene. Vi ser ofte at flere nådegaver virker sammen og at den ene nådegaven går over i og griper inn i den andre.

I Tess 5,14 ber oss om å hjelpe de skrøpelige. Dette kan innebære å hjelpe til med husarbeide, kjøre personer til og fra møter, som ellers ikke har muligheter til å komme dit, gjøre innkjøp o.s.v.

I 4 Mosebok 11,16-17 fortelles det om de sytti av Israels eldste som Gud

utrustet spesielt til å hjelpe Moses med å bære byrden av folket. De gjorde altså tjenesten til Moses mer effektiv ved å hjelpe ham, men for å hjelpe ham måtte Gud gi dem spesiell nåde og utrustning.

Rom 16,1-2 nevner Føbe som et eksempel på en som hadde en spesiell nådegave til å hjelpe og å tjene andre.

2) Nådegaver til å styre

Nådegaven til å styre eller som den også kan kalles, nådegaven til å lede, er en spesiell evne Gud gir enkelte kristne til å ha ansvaret for en menighet eller en del av en menighet, en gruppe, underavdeling, o.l. Det innebærer at man kan forstå Guds vilje med den gruppen, kunne sette mål og å legge planer og gjennomføre dem slik at målene kan nås og vekst og framgang kan finne sted.

Det greske ordet som er brukt for denne nådegaven betyr egentlig styrmann. Styrmannens oppgave er å ha ansvaret for et skip. Han står mellom rederiet, skipseieren, og mannskapet. Rederiet har kanskje flere skip og den enkelte styrmann får da ansvaret for en del av rederiet, d.v.s. en båt. Slik kan menigheten sammenlignes med et rederi med mange arbeidsgrenener og virksomheter. De som skal ha ansvaret for disse arbeidsgrenene, trenger da å ha nådegaven til å styre eller lede.

II. TO ANDRE NÅDEGAVER

1) Sølibatet

«**J**eg skulle ønske at alle var som jeg. Men enhver har sin egen nådegave fra Gud, den ene slik, den andre slik.»

1 Kor 7,7

Sølibatets nådegave innebærer å forbli ugift og kunne glede seg over dette uten at man utsettes for seksuelle fristelser. Denne nådegaven er ikke tilstrekkelig i seg selv, men det trengs andre nådegaver ved siden av. Da kan sølibatets nådegave hjelpe en til å ofre seg helt i tjenesten for Herren gjennom de andre nådegavene man har.

I Tim 4,1-5 understreker klart at å leve ugift ikke må gjøres til noe generelt, men at å gifte seg er det normale. Denne nådegaven gis altså da til noen bestemte ettersom Gud vil. Det er derfor ikke i overensstemmelse med Guds ord når sølibatet kreves av f.eks. alle som skal være prester. Det er med denne gaven som med alle andre nådegaver, at det oppleves som en glede og en tilfredsstillelse for den

som har mottatt den. Det må også være en frivillig sak og ikke noe påtvunget.

1 Kor 7,32-35 utdyper nærmere hvordan den som har denne gaven helt kan ofre seg for Herren. Paulus sier der bl.a.: «Den ugifte har omsorg for det som hører Herren til, hvordan han kan være til behag for Herren».

2) Misjonær

«*Og jeg ble en tjener for evangeliet da Gud grep inn med sin kraft og gav meg sin nådegave. Jeg som er den minste av de hellige, har fått den nåde å forkynne for folkeslagene det glade budskap om Kristi ufattelige rikdom.*»

Ef 3,7-8

Nådegaven til å være misjonær innebærer at Gud gjør en skikket til å virke med den eller de åndelige gaver man har i en annen kultur. En misjonær kan formidle evangeliet til folk som lever, ikke bare i et helt annet land, men også på en helt annen måte, og i en helt annen kultur enn sin egen. Han har en spesiell utrustning til å identifisere seg med det folk han skal evangelisere iblant. Han oversetter ikke bare evangeliet til et annet språk, men til en annen kultur.

I Gal 2,7-14 ser vi hvordan Paulus og Peter reagerte forskjellig når det gjalt å formidle evangeliet til hedninger. Begge var apostler, men bare Paulus var misjonær. Derfor hadde ikke Peter fullt ut forstand på den store sannhet at når evangeliet skulle forkynnes for andre enn jøder, måtte evangeliet avkles sin jødiskkulturelle klesdrakt og forkynnes i sin enkle og rene form.

En viktig innstilling hos en misjonær beskrives i 1 Kor 9,19-33. Misjonæren må være villig til å identifisere seg med de han skal vinne for Jesus. Paulus går meget langt når han beskriver denne identifikasjonen som han selv gikk innunder når han forkynte blant hedningene.

En misjonærs funksjoner omtales i Apg 14,21-28. Han forkynte evangeliet på steder hvor evangeliet før ikke var forkynt, og utførte på den måten en apostels tjeneste. Han grunnla menigheter og innsatte ledere i de menighetene han hadde grunnlagt, slik at disse ble selvstendige menigheter. Allikevel hadde misjonæren et åndelig tilsynsansvar overfor de menighetene han hadde grunnlagt selv om dette ikke var et organisatorisk fastlagt ansvar.

Forskjellen mellom apostelgaven og misjonærgaven er altså at misjonæren i tillegg til å være en apostel går

med evangeliet til en fremmed kultur.

III. TRE GAVER SOM ANTYDES I BIBELEN

1) Gjestfrihet

Denne egenskap står omtalt i 1 Pet 4,9 i nær tilknytning til nådegavene som det står at enhver har fått en av. Det står ikke klart og tydelig at gjestfriheten er en nådegave, men den bare nevnes i forbindelse med nådegavene. Den antydes som en av disse.

Vi har et eksempel i Bibelen på en som hadde denne gaven på en helt spesiell måte. Det er Gaius i Rom 16,23. Erfaringen forteller oss også at noen på en helt spesiell måte har det som en oppgave og en glad tjeneste å åpne sitt hjem for de som trenger husrom og mat. Denne egenskapen sier 1 Tim 3,2 bl.a. at det er nødvendig for en menighetsleder å ha.

2) Frivillig fattigdom

«*OM JEG GIR ALT JEG EIER til brød for de fattige, ja, om jeg gir meg selv til å brennes, men ikke har kjærlighet, da gagner det meg intet.*»

1 Kor 13,3

Begynnelsen av 1 Kor 13 nevner flere nådegaver, bl.a. tungetalen, profetisk tale, kunnskaps ord og tro. Disse nådegavene har vi tidligere sett på. Men Paulus fortsetter i disse versene med å nevne andre ting som jeg tror også må tas med blant nådegavene. Blant disse er frivillig fattigdom. Dette innebærer å gi avkall på materiell velstand og komfort og å leve i fattigdom blant de fattige for på den måten å bedre tjene Gud blant dem.

I Fil 4,11-13 forteller Paulus om hvordan han selv til tider hadde praktisert denne nådegaven; at det var en spesiell gave fra Herren som gjorde ham skikket til å leve i fattigdom, forstår vi ut fra det som sies i vers 13: «Alt makter jeg i ham som gjør meg sterk». Det var altså ikke noe han presterte selv, men en spesiell utrustning han mottok fra Gud i spesielle situasjoner.

3) Martyriet

«*. . . ja, om jeg gir meg selv til å brennes, men ikke har kjærlighet, da gagner det meg intet.*»

1 Kor 13,3b

Martyriets nådegave innebærer at Gud setter en i stand til endog å gi sitt liv for troen på Jesus og gjøre

dette med glede, så det bringer Gud ære.

Denne nådegaven innebærer en holdning overfor liv og død som nevnes i Rom 14,8: «Om vi lever eller vi dør, så hører vi Herren til». Det var denne holdningen som preget Paulus i Apg 20,24 hvor han sier at han ikke akter sitt liv et ord verdtt når han bare kunne fullføre den tjeneste som Gud hadde gitt ham å fullføre. I Apg 14,19 leser vi at Paulus i Lystra ble stenet og slept utenfor byen fordi de trodde at han var død. Neste dag dro han imidlertid videre og fortsatte sin misjonsreise.

Denne nådegaven er nødvendig for de som skal arbeide med å utbre evangeliet på spesielt farefulle steder. Det kan være i storbyens ghettoer eller i jungelen blant ville dyr og ville mennesker.

IV. ÅNDELIGE GAVER SOM IKKE OMTALES I BIBELEN

Finnes det nådegaver som ikke omtales i Bibelen? Jeg tror at det gjør det. Jeg tror at Den Hellige Ånd vil utruste de ulike lemmer på Kristi Legeme, deg og meg som kristne, slik at vi med guddommelig salvelse og autoritet kan gå inn og tjene i den situasjonen vi til en hver tid befinner oss i. Jeg tror ikke vi skal begrense Den Hellige Ånds virkninger og heller ikke nådegavene til det vi på forhånd kan skrive ned på et papir, men være åpne for hans utrustning når det trengs. Jeg tror heller ikke vi skal begrense nådegavene til det som omtales i Bibelen som nådegaver. Det kan nemlig godt tenkes at det var utrustninger Den Hellige Ånd ga til personer i Bibelens dager og som fungerte i menigheten uten at dette nødvendigvis betegnes som nådegaver.

La meg nevne to gaver som ikke omtales som åndelige gaver i Bibelen, men som jeg allikevel tror må regnes med blant disse:

1) Forbønn

Forbønnens nådegave innebærer evnen til å be i lengre perioder og å se tydelige svar på bønner.

Vi har et lysende eksempel i Epafras, som Paulus forteller om i Kol 4,9-12. Det som preger den som har forbønnens gave er utholdenhet i bønner, identifikasjon i forbønner og autoritet innfor Gud.

2) Sang og musikk

Sangen og musikkens nådegave er en spesiell salvelse Gud gir til enkelte slik at de kan synge og/eller spille til stor åndelig oppbyggelse og velsignelse. Denne gaven behøver overhodet ikke å henge sammen med kunstnerisk utførelse og menneskelig kvalifikasjon. Sangen og musikken kan være så enkel den bare vil, men når de som har denne gaven stiller seg fram, merker vi at det «regner fra himmelen».

David hadde denne gaven. Den fungerte da han tok fram harpen og spilte for Saul. Bare det at David spilte, fikk den onde ånd til å vike fra Saul. Senere har vi mange bevis i Bibelen for at denne gaven var i funksjon i Davids liv. Les salmenes bok!

Nettopp på dette området tror jeg Gud vil utruste sin menighet i en spesiell grad i denne tid. Han vil føre sangen i menigheten inn på et høyere plan. Han vil salve oss til å synge i Ånden etter som Den Hellige Ånd gir oss tekst og melodi, og han vil la de som stiller seg fram for menigheten synge i profetisk begeistring og salvelse. Sangen og musikken skal ikke være en programpost, men en del av vår gudstjeneste.

I neste nummer av Pioneren kommer siste artikkel i denne serien. Den heter «Hvordan oppdage og utvikle din nådegave».

Nyheter fra fornyelsens kassettmisjon

FK 21	Sverre Granlund	«Tidens tegn»
FK 22	Sverre Granlund	«Familiefrelse»
FK 23	A. S. Berntsen	«Det Han sier, gjør det»
FK 24	Pauli G. Stålesen	«Ha sans for Guds rike»
FK 25	Sverre Granlund	«Jesus kontra religion»
FK 26	Sverre Granlund	«Lever Kristus i dag?»
FK 27	R. Brænnstrøm	«Rikdommen i Kristus»
FK 28	Sverre Granlund	«Den triumferende Kristus»
FK 29	Sverre Granlund	«Den lidende Jesus»
FK 36	Sverre Granlund	«Tidens tegn»
FK 37	Arne Granlund	«Velsignelser»
FK 38	Sverre Granlund	«Møte med Jesus»
FK 39	Sverre Granlund	«Vi taler om det vi har sett og hørt»
FK 46	Sverre Granlund	«Lyde og tro»
FK 47	Sverre Granlund	«Gi seg selv»
FK 48	Sverre Granlund	«Dåpens trefoldige vitnesbyrd»

Ved kjøp av 8 stk. kr. 150,00
Pris pr. stk. kr. 20,00

Bestillingen sendes til:
FORNYELSENS KASSETTMISJON
Roseringen 14, 7340 OPPDAL

Husk Verveaksjonen

(se siste side)

Abonner for 1982:

ZERO
i din nærhet

Gospelkoret **Zero** fra Ski

NÅ PÅ KASSETT

Engasjerende frisk gospel
i **DIN** smak!

Kjøp den hos din musikkhandler eller
direkte fra **ZERO** — tlf. 02/87 22 83

Jim Mac Innes:

Tanker fra Det Gamle Testa- mentet

HVOR DE MEKTIGE ER FALT —

eller nederlag, og hva vi kan gjøre med det

I KONG 19,1-18

Nederlag, det vil si, å ikke lykkes når vi skulle ha gjort det. Nederlag er en kilde til fordømmelse hos store deler av Guds folk i dag. Dersom dette varer ved uten at det blir gjort noe med det, kan det føre til stagnasjon. Vi trenger å se hvordan Skriften behandler dette problemet. Dersom vi ser på de store hellige Guds menn i Bibelen, vil vi finne at den taler svært så åpenhjertig om disse. Det er bemerkelsesverdige ved Bibelens hellige svikter nettopp der hvor vi ville ha ventet at de hadde seiret. Ta Abraham for eksempel; han skulle være et troens eksempel, og allikevel løy han for Faraos og sa at hans kone var hans søster! Eller Moses som fikk attest som jordens mest saktmodige mann. Han gikk glipp av Kanans land fordi han talte uoverlagt med sine lepper. Eller ta det Nye Testamente; denne kjærlighetens apostel som i et øyeblikk av intoleranse var rede til å kalle ild ned fra himmelen. Og så har vi den store Elias. Her har vi en sann kjempe som vi finner i begge testamentene. Når vi tenker på ham, tenker vi på ild og hans urokkelige hengivenhet til Gud. Allikevel, her i vår tekst kan vi se ham dagen etter sitt livs største seier. Vi ser ham i en periode hvor han kunne ha forandret hele landets åndelige klima. Vi ser ham svikte i denne mest betydningsfulle av alle timer. Men hvorfor? Og hvilken kur hadde Gud for denne store mann i nederlagets time?

Trusselen

Kan du forestille deg raseriet hos den grusomme dronning Jesabel da hun fikk høre

om det som var skjedd med de 450 dyrebare Baalsprestene hennes? Her var hun, en kvinne med én tanke, at hennes folks gud skulle vinne innpass hos Israels folk. Helt siden den dagen hun var blitt dronning hadde hun drevet misjonsarbeid for sin gud med stor nidkjærhet. Og nå var alle disse års arbeid på randen til katastrofe. Og alt dette på grunn av én mann! Kan du forestille deg hennes hjertes hat! Allikevel handler hun ikke overilet, men på en slø og listig måte sender hun en budbærer for å si at i morgen ville hun ta livet av profeten. Om trusselen kunne ha blitt iverksatt uten protest fra folket, så kan jeg love deg at hun ikke ville ha ventet et minutt lenger enn nødvendig. Men det lå mere under, for dersom hun kunne få stanset denne talsmannen for Én Gud, så kunne hun finne tid til å importere nye prester. Imidlertid var Elias så populær nå, og det brant en ny bølge av hengivelse av Jahve, så det var bedre å skremme gudsmannen bort, og så senere få ham drept. Og det virket. Hvor vi lengter etter å høre den store profeten svare slik som den store hellige Kryostomus gjorde i en svært lik situasjon overfor keiserinne Eudoxia: «Gå og fortell henne at jeg ikke frykter annet enn synd!»

Men han reagerte på en helt annen måte og flyktet. Han dro langt avsted, inntil vi kan se denne store Guds mann midt i en stor depresjon hvor han til og med ber Gud om å ta hans liv! Hvor den mektige var falt! Men midt i all forvirringen hos Elias og i hans nederlag hadde Gud ikke glemt ham; og her kan vi oppleve ved anskuighetsundersøvelse hvordan Gud i sin ømhjertede kjærlighet handler med sine elskede barn.

Hvordan Gud behandlede Elias' nederlag

Legg merke til at Gud ikke begynte med noen bebreidelse, skjønt denne kom senere; nei, han tok seg først av en svært betydningsfull side ved kilden til Elias' depresjon, hans fysiske og fysiologiske tilstand. Han lot ham få sove, og sendte to ganger en engel for å gi ham mat! Dette var Guds kjærlige handlingsmåte! I stor kjærlighet gikk han til en av de to årsakene til hans nederlag. I denne første undervisningstimen vil vi behandle denne første årsaken, den nevnte fysiske og psykiske tilstand han var i.

Ta i betraktning de siste få dagers begivenheter. Først av alt det store slaget på Karmelberget over ofringene. Ventingen og Guds endelige svar med ild. Så den brennende bønningen om regn, etterfulgt av et 28 kilometer langt løp i så stort tempo at han sprang forbi Akabs hester og vogn! Det var litt av en forandring fra det stille livet han hadde levd i de siste tre årene hvor Gud hadde hjemt ham bort. Og så den lange flukten i frykt. Han hadde knapt hatt noen minutters hvile i lang, lang tid, og dette var en av grunnene til hans depresjon. Vi er så raske til å åndeliggjøre en hel del av våre depresjoner og tilsynelatende nederlag. Sannheten er at om vi virkelig søkte Herren og lot ham betjene oss, så ville vi finne ut noen ganger at det ikke er ennå et bønnemøte vi er i behov av, men en god natts søvn! Jeg vet at mange vil tro at jeg overforenkler tingene og ikke er åndelig nok for dem, men dersom våre kropper ikke

fungerer ordentlig, så kan det være at mye av det vi tror er fra djevelen ikke er noe annet enn kroppen som roper etter å bli behandlet slik som den var ment å behandles. Det står skrevet i Ordet at våre kropper er skapt på forferdelig og underfullt vis, og dette synes heller å være en altfor svak uttalelse når vi ser hvor sinnrikt utstyrt kroppene våre er. Og han som skapte legemet, vet hva det har behov for når det blir utkjørt. Og han forventer at vi også skal bære omsorg for det. Jeg husker for noen år siden da jeg var trett og utkjørt nesten hver eneste dag. Jeg var så svak at jeg tenkte jeg ikke hadde noe kraft til å kjempe imot djevelen. Naturlig nok ba jeg mye over dette, og endelig gikk jeg og besøkte en bror i Herren, som jeg visste virkelig kjente Guds røst, og jeg spurte ham om han ville be med meg. Jeg forventet det verste, som om det skulle være en demon etter meg. Men det eneste svaret jeg fikk var at han vendte seg til meg og sa at Gud hadde fortalt ham at mitt problem ikke var av åndelig art, men at det dreide seg om mitt kosthold, og at dersom jeg ville forandre på dette så skulle jeg også få se en forandring i mitt åndelige liv. Jeg mente han måtte være gal, og tenkte at jeg heller fikk forsøke på min egen måte. Etter et halvt års tid var jeg fremdeles svak og irritabel og deprimert, så jeg ga opp og begynte med det jeg mente var en helt uåndelig metode. Det er så underlig at det vi ofte betrakter som noe uåndelig i virkeligheten er den åndelige vei å gå! Som å ta en spasertur, tilbringe mer tid til mosjoneering, eller det å sove litt lenger en dag. Så jeg gjorde en forandring med hensyn til dietten, og har vært et forvandlet menneske siden. Jeg utelot en hel del kullhydrater, og kjente meg i fin form. Det er nå 3 år siden, og jeg har fremdeles ikke vært tilbake i svakhet, tretthet og depresjon som dengang!

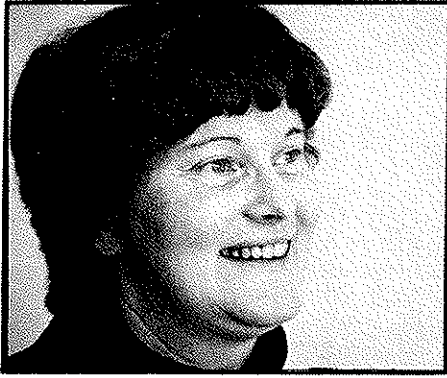
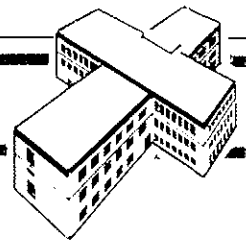
Så Gud tok seg av gudsmannen. Han betjente ham til kropp og sjel først, slik at han senere kunne ta seg av hans ånd. Det minner oss om Jesus som viste seg for en flokk deprimerte og motløse fiskere på bredden av sjøen der hvor de bodde. Han viste seg for dem der og ga dem et måltid på stranden slik som en fisker gjerne likte det. Dette er den kjærlige og vennlige måten Herren møter oss på i nederlagets time. Hvilken Gud!

Så Gud lot ham sove, og så matet han ham. Snart ville han bli sterkere, og være istand til å høre den milde bebreidelsen: «Hva gjør du her?» Men først ble denne ømme oppmerksomhet vist den trette og utslitte Herrens tjener. La oss glede oss over Herrens ømme og barmhjertige handlemåte.

NÅ HASTER DET

med å betale abonnement
for Pioneren. Bruk den
tilsendte giro — så får du
Pioneren hele 1982!

**Spalteredaktør:
Marit Kristine Rasmussen**

Bengt Walan intervjuer Vincent Aherne:

Pater Vincent Aherne: «Nå arbeider jeg sammen med Gud — ikke for Gud»

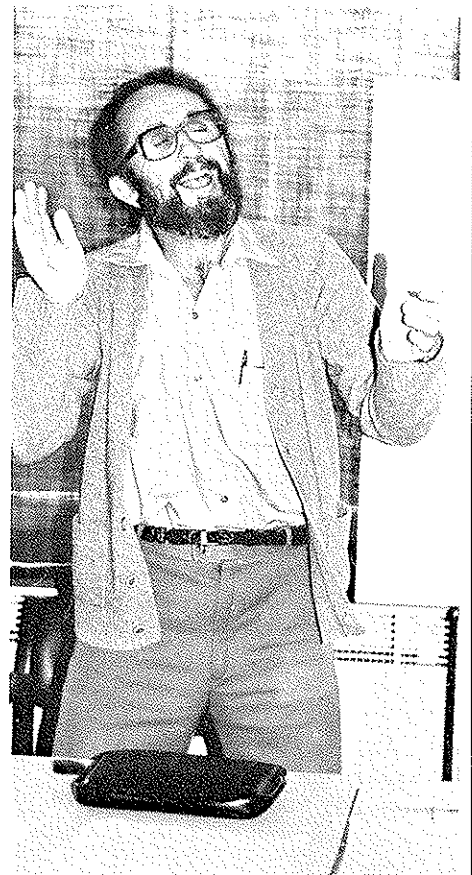
Vincent Aherne er oppvokst i katolsk miljø i Irland. Han gjennomgikk et teologisk seminar og ble senere misjonær i Brasil. Etter hvert følte han at han manglet glede og fred i sitt liv. I 1972 kom han i kontakt med den karismatiske bevegelse. Han ble døpt i Den Hellige Ånd og fikk erfare Guds kravløse kjærlighet. Nå begynte en spennende tid da han kunne gjøre ting med Gud — ikke for Gud. Herren ledet ham til å forkynne enhet og forsoning mellom alle kristne samfunn i hele verden.

— Mange kristne kan ikke se forskjellen mellom enhet og ensretting. De tror vi må være like for å ha fellesskap. Men jeg er sikker på at Jesus med enhet mente harmoni. For å få harmoni må de forskjellige instrumentene i orkesteret virke sammen. Ved at det spilles forskjellige melodier blir det harmoni. Hvis alle spilte samme tone, ville det ikke være harmoni lenger. En kropp har mange deler, men alle hører de til samme legemet. Guds hensikt er at vi skal akseptere den ramme har plassert oss inn i: Våre naturgaver, vår familie, vårt legeme og vårt miljø. Ut fra den plasseringen kan vi bruke det Gud har lagt ned i oss og la Ham forme oss til å bli lik Jesus. Da vil det bli harmoni og enhet blant oss.

Guds hjelp i hverdagen

Når vi gir, så får vi. Hvis vi «gir åpenhet» og gir materielle ting, så kan vi ta imot alt det vi trenger. Da Herren ledet meg inn i en ny tjeneste og til å leve i tro, var det vanskelig første året. Jeg hadde ikke lært å gi tiende. Jeg trodde det var for dem som tjente penger. Men Herren viste meg at til og med prestene i det gamle testamentet ga tiende. Da jeg begynte å gi, ble de økonomiske

Vincent leder i lovsangen.

Stevnet i Sarons Dal forandret kursen i mitt liv

Intervjuer T. Storli

Anna Helene Sund er en av elevene ved bibelskolen i Sarons Dal. For litt over et år siden var alt temmelig håpløst, men så skjedde det noe.

Anna, hva var det som skjedde?

Det begynte for ca. 5 år siden. Jeg hadde nylig flyttet til Kongsberg, men hadde alt fått en del venner. Så, 15. september som er min fødselsdag, bestemte vennene mine at det skulle feires. Jeg hadde akkurat vært syk, så vi feiret dagen hos en av vennene mine. Vi feiret på «vanlig» måte med at vi tok noen drammer, pratet og røykte. Sent på kvelden var bare noen få igjen.

Vi begynte å prate om døden og livet på grunn av faren til veninnen min som døde for et år siden. Veninnen min begynte å gråte på grunn av savnet etter faren.

Plutselig begynte jeg også å gråte, ikke på grunn av faren til veninnen min, for han kjente jeg ikke. Det var så merkelig. Hele rommet ble fylt med en kjærlig atmosfære. Herrens nærhet var mektig. Jeg kom i plutselig syndenød, og jeg begynte å be. Jeg bad at Herren måtte tilgi meg og sa at jeg

Anne Helene Sund

var villig til å leve slik han ville jeg skulle leve.

Da jeg senere kom hjem til meg selv, visste jeg ikke riktig hva som hadde skjedd, men noe hadde skjedd inne i meg. Da jeg neste morgen skulle ta den tradisjonelle morgen-røyken greide jeg det ikke. Den bød meg imot. Noe hadde skjedd med meg, men jeg kunne ikke forklare det.

Jeg oppsøkte så noen som jeg visste kjente Jesus. De ble senere mine åndelige fedre. De hjalp meg inn i menighetsmiljøet i Misjonskirken.

Jeg hadde ikke frelsesvisshet med en gang, men den kom siden.

Hvordan reagerte vennene dine på at du var blitt en kristen?

Reaksjonene var forskjellige, noen aksepterte det, andre forherdet seg mot meg.

Har det bare vært herlighet og glede siden du ble frelst?

Nei. Det gikk fint med meg de to første årene, men så begynte jeg å bli lunken. Jeg gled inn i miljøet med ufrelste uten å være sterk nok til det. Det ble mye rot.

Men så i fjor sommer dro vi innom Sarons Dal-stevnet, og her fikk jeg ta et nytt standpunkt for Jesus. Etter dette fikk jeg legge det gamle bak meg og begynne på nytt.

Hva fikk deg til å begynne på Misjonsskolen?

Det var to veninner som har vært til stor hjelp for meg som oppmuntret meg til å begynne.

Hvilke tanker gjør du deg om din fremtid?

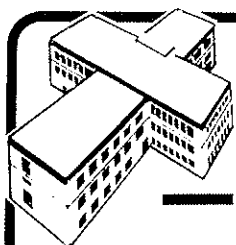
Den bekymrer jeg meg ikke for. Jeg opplever at det er trygt og godt å leve med Herren. Jeg vet at jeg er i Guds plan med mitt liv, og vet at han vil lede meg. Jeg ser dette året her på Misjonsskolen som en stor utfordring.

problemene mindre, og jeg tenkte ikke på hvordan Herren skulle løse dem.

Vi protestanter reagerer sterkt på katolikkenes helgendyrkelse og opphøyelse av Maria. Hvorfor praktiserer dere dette?

Jeg tror det har en historisk og språklig årsak. I den liturgiske messen sier de fleste prestene «Maria, Guds mor». Men jeg foretrekker å si «Maria, mor til Jesus, som er Gud.» Uttrykket stammer fra en historisk tid da kirken måtte betone Jesu guddom-

melighet ekstra sterkt. Det er ikke Maria som er hovedpersonen, det er Jesus. Vi lærer ikke tilbedelse av helgener, selv om det eksisterer på noen plasser. Derimot ser jeg gjerne på helgenene som tilskuere. Katolikker, og for så vidt andre kristne, har vært uforsiktig med språkbruken. Vi må være varsomme med de ord og uttrykk vi bruker om vi skal forstå hverandre.

HØSTEN ER STOR — men arbeiderne få SETT AV ET ÅR TIL BIBELSKOLE

Bibel- og Misjonsskolen i Sarons Dal tilbyr følgende kurser:

1. Bibel- og Misjonsskolen: 11 måneders kurs som starter 28/8-81. Bibelen studeres emnevis. Språkstudier. Gresk, Misjon, Religionshistorie, Kirkehistorie. Praksis i evangeliseringsarbeide. Aldersgrense: 18—35 år.

2. Evangeliseringsseminaret: 6 ukers kurs med bibelundervisning i inspirerende bibelskolemiljø, med mulighet for påfølgende team-tjeneste i Norges bygder og byer.

Høstkurset starter i august og vårkurset i januar. Aldersgrense: 16.

SØKNADSRIST 15. MAI

KRISTNE FRA ALLE SAMFUNN KAN SØKE

Skriv i dag og be om søknadsskjema og kursplan.

TROENS BEVIS BIBEL- & MISJONS-INSTITUTT
SARONS DAL
4480 Kvinesdal — Tlf. 043/50 711

Ja, jeg vil gjerne bli en

MISJONSSKOLE-PARTNER

I tillit til Herrens velsignelse vil jeg love å gi:
(Kryss av der hvor det passer).

- kr. 50,- pr. måned.
 kr. 100,- pr. måned.
 kr. pr. måned. (Fyll ut det beløp som passer.)

Vennligst send meg innbetalingshefte. Jeg forventer å få månedlige rapporter fra skolen.

Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

Denne kupongen sendes til: Troens Bevis Bibel- & Misjons-Institutt
Sarons Dal
4480 Kvinesdal.

Syng og spill til Herrens ære

Fortsettelse fra side 8

nes tekster, så har det ofte vært slik at man vender seg til mennesker og forteller for dem hva de kan få av Gud. Nå vender man seg direkte til Herren for å love, ære og prise Ham.

En tid kunne jeg ikke synge noen av de gamle sangene. Det var ikke noen feil ved dem, men Herren ville føre fram noe nytt. Det merkelige har imidlertid skjedd at vi i dag kan ta fram gamle sanger og salmer og kjenne at de er helt nye for oss. En gang koret plukket fram «Salige visshet, Jesus er min», ble vi så velsignet! Vi sang den sikkert som da den var ny!»

Går ikke å kopiere

I Södermalmskyrkan har man fått en kontinuerlig lovsang, av et slag som vanligvis bare opptrer sporadisk i forbindelse med karimatiske konferanser. Selv om Ordets forkynnelsen fremdeles er det primære i gudstjenesten, har den gjennomgått en total forandring.

Pastor Bror Spetz sier: «Man kan aldri si hvordan et møte skal begynne eller hvordan det skal slutte. Vi begynner kanskje et kvarter eller ti minutter før møtene med å tilbe Herren, siden blir det øvrige en fortsettelse, som man ikke riktig kan forutse.»

Bror Spetz mener at det som har hendt, ikke kan kopieres. «Dette kan intet eldsteråd ta en beslutning om å innføre. Det går bare ikke. Dette er et liv, en prosess, som bare Den Hellige Ånd kan utføre i den grad han får lede menigheten. Om ikke ledelsen i menigheten åpner seg for den nye åndelige dimensjon, kommer sjelden hjorden til å gå lenger enn det hyrden har gått, når det gjelder å søke Herren og la ham få frie hender. Det er altfor mange som har bundet Jesus.»

Bror Spetz vil ikke opptre som noen åndelige ekspert eller åndelig dommer. «Jeg vil ikke på noen måte uttale meg negativt om noen annen menighet. Tvert imot! Det gråter i min sjel når jeg forstår den dype lengselen som finnes hos mange Guds barn etter å få se Guds herlighet i menigheten. Det er med dem jeg kjenner største medfølelse!»

Bror Spetz mener også at det er viktig for ham selv å se ydmykt på det som har hendt i hans egen menighet. «Vi vil ta god vare på dette her, vi er redde for å miste det. Derfor vil vi på ingen måte heve oss over andre. Vi har ønsket å være lavmælte.»

Spalte-
redaktør

**Martin
Meland**

OPERASJON
UNGDOMSTEAM
Boks 8
4480 Kvinesdal
Tlf.: (043) 50 711

RAPPORT FRA NORD-NORGES TEAMET:

Stormen rev bladene ut av Bibelen

På Ekkerøy var stormen så sterk at da Per kom ut fra formiddagsmøtet, rev stormen ut noen blader fra bibelen hans og de fór avsted. Men Guds Ord skal jo ikke vende tomt tilbake, så . . .

Det er tydelig at våre team er ute i «hardt vær» for tiden, men denne opplevelsen er da heldigvis ikke vanlig kost ute på team.

Det er imidlertid en av de mange opplevelsene OUT's lederteam kan fortelle om i sine rapporter fra sin reise i Nord-Norge. I ca. 3 måneder har de nå reist fra sted til sted og besøkt menigheter, ungdomsskoler, gymnas, fengsler og institusjoner med evangeliet om Jesus. Tusenvis av ufrelste ungdommer har fått høre levende vitnesbyrd gjennom film, litteratur og personlige kontakter.

Dagene har vært benyttet til skolebesøk, husbesøk og gateevangelisering. Her har de ved siden av å presentere og selge god evangelisk litteratur delt ut gratisbilletter til filmene «Korset og springkniven» eller «Paradise Trail». Begge sterke filmer med et klart evangelisk innhold.

Vi bringer her et utdrag fra rapportene som vitner om seierstider for evangeliet i Nord-Norge:

31/10: Vi dro til Soltun folkehøyskole og hadde timer ved evangeliseringslinjen der. Etterpå viste vi filmen for hele skolen og mange ufrelste elever var tydeligvis grepet. (P. S. teamet vant i Volleyballkamp, hele 15-2!!)

Vi dro så tilbake og viste filmen i Baptistkirken i Harstad. Det var full sal og fullt på galleriet. Omtrent 300 ungdommer var møtt opp. Flere gråt åpenbart under filmen.

10/11, Vardø: I dag var det skolebesøk. Vi delte ut fribilletter til filmen på kvelden, både på skolen og siden på gata. Alle snakker nå om denne filmen som skal vises. Ukjente folk stopper oss på gata og spør om billetter.

På kvelden var det fullt hus og sterk atmosfære. Vi hadde avslutning med appell av Are, og teamet sang. Mange fine samtaler etterpå. Pastoren var veldig positiv til opplegget.

13/11, Vadsø: Vi hadde 4 timer på ungdomsskolen og inviterte til filmen. Miljøet virker «tøffere» her oppe enn i sør. Men Herren virker! Om kvelden viste vi filmen, igjen for fulle hus. (Ca. 300 stykker). Det var veldig sterkt, og i pausen solgte vi 30 «La meg gråte», og da var vi utsolgt. Men folk ville gjerne kjøpe fler. Enormt bra!

Ja, slik kunne vi holde på å skrive fra de ukentlige rapporter vi mottar fra vårt lederteam. Tenk hvilke muligheter vi har i dag til å nå den oppvoksende slekt. Når var det 300 ufrelste ungdommer i kirken eller menigheten din sist? Vi må vel kanskje erkjenne at så mange har vi ikke besøk av i løpet av et helt år.

La oss derfor GÅ ut og fiske der hvor fisken er. Husk Herren har kalt oss til å være menneskefiskere.

Er DU interessert i å være med, så skriv til oss og vi skal legge det til rette for deg, så du kommer ut.

Verdalsteamet:

Opplegget vårt «klikket» da ungdommene hadde så mange spørsmål . . .

Denne uka har vært veldig positiv. Vi har hatt mange timer på Verdalsøra ungdomsskole, og det var noen kjempefine timer. Vi sang og vitnet og så fortalte Robert Erlandsen litt om virksomheten. Den siste timen vi hadde var spesielt positiv. Opplegget vårt «klikket» da elevene hadde så mange spørsmål å komme med. — En mektig utfordring til oss alle.

To stykker er blitt frelst denne uka, en eldre mann og ei ung jente. Slikt inspirerer virkelig til innsats! Vi regner med at flere skal komme med i tiden framover.

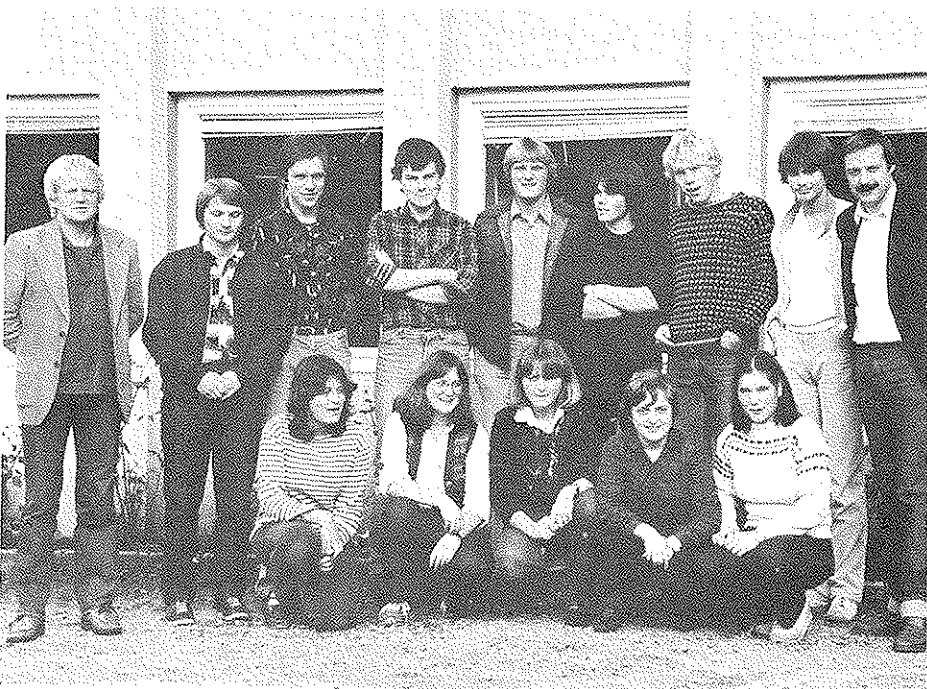
Vi har nå startet opp med åpent hus om fredagene. Sist fredag kom en hel gjeng

med ungdommer innom. Det er rart å se hvor åpne de unge er for Jesus, når vi tenker på hvor negative mange av de voksne er her. Vi tror at en del av disse skal ta et virkelig standpunkt for Jesus.

Vi har også vært innom en ungdomsklubb her i Verdal, hvor vi sang og vitnet. Det var litt lite folk og kanskje litt laber stemning også. Men vi mister ikke motet for det, slett ikke!!

Ellers har vi vært på hyttetur i helga og riktig koblet av. Det var en skikkelig fin helg, og vi fikk nesten julestemning av de flotte omgivelsene. Men alt har jo sin tid.

Nye ungdommer fra Evangeliseringsseminaret ut på team til Kongsvinger og Verdal.

Rapport fra Kongsvingerteamet:

Vi blir mottatt som «gullunger» og har det som plommen i egget

Ja, det høres bra ut! Og trivsel blir det når menigheten man kommer til går helhjertet inn for å støtte og oppmuntre ungdommene. Slik er det i Sentrumskirken i Kongsvinger og derfor trives teamet og får lyst til å fortsette. Vi bringer også noen inntrykk fra Kongsvinger hvor 6 ungdommer har arbeidet i hele høst.

20/10: Vi er nå inne i en bønn- og fasteuke og Herren er god i mot oss. Vi kjører fullt program. Vi har vært på husbesøk i dag, der fikk vi oppleve å be med 3 stykker

til frelse. Den ene damen sa hun trodde Herren hadde sendt oss fordi Gud hadde kalt på henne så lenge. Dette gledet oss veldig mye.

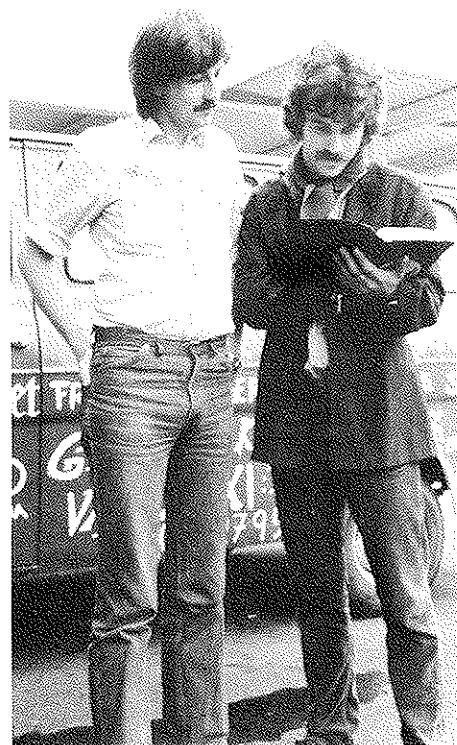
Ellers om dagene besøker vi skoler, hvor vi også viser film, vi besøker militærforlegninger, institusjoner og oppsøker igjen de nyfrelste for bønn og fellesskap.

Vi ser virkelig fram til rike tider her i Kongsvinger. Vi er så forventningsfulle til hva Herren vil gjøre. Det har vi god grunn til!

Lederteamet fra OUT tar en «pust» mellom skoletimene.

Et glimt fra klassen hvor elevene får høre levende vitnesbyrd om Jesu forvandlende makt

Bibelstudium på gata faller ofte inn i programmet.

OUT's PROGRAM

- 28/12—2/1 Fornyleses-dager på Hermoncenteret v/Geilo
11. januar starter vårt 6 ukers evangeliserings-seminar i Sarons Dal
- 19/5-23/5-82 «TRIM-KURS» for sommer-team i Sarons Dal.

BREKONTAKT

Kristen gutt på 20 år ønsker å brevveksle med kristen jente i alderen 19-20 år.

Med hilsen
JOHN OLAV JØRMELAND
4130 Hjelmeland

Vi deler med hverandre

Denne spalte er åpen for alle som har lyst til å skrive noe som kan virke til kristen oppbyggelse og ettertanke. Send dikt, vers, andakter eller andre skriftlige former til redaksjonens adresse. Hus å skrive kort og rett på sak.

RUDOLF LOLAND
Vennesla

En ny dag over mitt kristenliv

Jeg har vært en kristen i over 45 år, og har mitt åndelige hjem i Bedehuset på stedet. Det jeg nå skriver er ikke for å opphøye mennesker, men for å vise hvorledes Gud fornyer sitt folk uten å sette grenser. Jeg har tidligere vært formann i søndagsskole, ungdomsforening, Indremisjonen og medlem av Menighetsrådet.

Gud har vært så vidunderlig god mot meg. Min kone, alle mine 6 barn med svingerbarn hører Herren til.

For ca. 3 år siden, 62 år gammel, ble jeg pensjonist og mitt store ønske var å få leve mer helt for Gud som hadde vært så god mot meg.

Under et «Oase-møte» i Grim Kirke, Kristiansand var der en forstander som ba for meg at jeg måtte få mer åndelig utrustning. Jeg merket ikke noen forandring med det samme, syntes nok at det var noe underlig å bli bedt for slik personlig. Trangen etter mer av Gud ble større og større, og lengselen etter å få oppleve mere av ham bare tiltok. Det ble mitt store bønneemne.

Rent tilfeldig (?) var det 3 andre brødre som spurte om jeg hadde lyst til å være med på Sommerstevnet i Sarons Dal 1978. Vi var jo alle Bedehusfolk, så jeg veide litt for og imot. Det å dra til Sarons Dal var vel på grensen av hva man ville godta. Men jeg ble da med, og den turen angrer jeg ikke på.

Den første som møtte meg var en evangelist som jeg tidligere hadde vært med på å hindre i å preke på Bedehuset. Han kom bort til meg i benkeraden og omfavnet meg så mange tusen kunne se det.

Siden talte Gud til meg i møtet. En kveld før møtet skulle begynne, kom jeg i samtale med en person. Vedkommende var i samme situasjon som jeg selv, og hadde sterk trang til et nytt møte med Jesus. Vi gikk inn i et lite bønnerom for å snakke med veiledere. Under de 2 timene før møtet begynte, som syntes som noen få minutter, skjedde en vidunderlig forvandling.

Jeg kom ut fra rommet som et helt nytt menneske. Gud møtte oss. Jeg var likesom borttrykket i ånden, jeg vet ikke om jeg talte eller sang i ånden. Det minnet meg om det Paulus skriver i 2. kor 12,2: «Om jeg var i legemet eller utenfor legemet vet jeg ikke. Gud vet det». Jeg glemmer aldri den kvel-

den og utover natta hvor vi 4 fra Vennesla var samlet i campingvogna. Vi prisste Gud høylytt og ble fyldt med en hellig latter. Vi kunne nesten ikke få stoppet av bare glede. Det var godt at det var langt til nærmeste nabo.

Vi prøvde å få sove noen timer, men jeg måtte ut tidlig før de andre for å vandre i terrenget, bare for å prise Gud.

Det var som om noe i alle år hadde vært innestengt og jeg måtte bare få gi det fritt løp.

Med tanke på Elias som ble rykket bort i en ildvogn, så sa en av brødrene: «Kanskje vi burde surre campingvogna». Ja, ja, slik kan det bli sagt, og så sterkt opplevet vi Guds nærvær.

Nå spør du kanskje hvorledes det har gått siden denne opplevelsen for ca. 3 år siden. Priset være Gud, det holder! Min Bibel er blitt en helt ny bok for meg og det er bare helt ufattelig at jeg ikke har sett det før.

Tungetalen og tydingens nådegave har jeg fått, men jeg tror at det er bare så vidt jeg har begynt å se hva Gud har beredt for dem som venter på ham. Jeg priser Gud i «åndens nye liv» og ser med spenning og forventning fremover på hva Gud vil gjøre i mitt liv.

Ja, Gud har vært uendelig god mot en eldre Bedehusmann.

Nå er jeg også blitt spesielt glad i **alt Guds Folk**. Vi er jo alle ett i Kristus. Vi er alle brødre og søstre på vei mot samme mål, samme himmel som Jesus har beredt for alle dem som tror på ham.

Priset være hans navn nå, og i all evighet.

Jesu legeme i den siste tid

Av Tommy Hicks

Om natten den 25. juni 1961 kl. 2.30 mottok jeg et syn fra Herren som har forvandlet mitt liv og min tjeneste fullstendig. Ikke bare en gang, men tre ganger så jeg det. Hvor vidunderlig det var da jeg igjen så det den 27. juli. Hver gang var enkelthetene de samme.

I synet så jeg plutselig hele jorden for meg. Fra himmelen kom det sterk torden og lyn, og samtidig hørte jeg en stemme — en høy stemme — det var Guds stemme. Mitt ansikt ble vendt mot nord. Mens en sterk lysstråle opplyste hele jorden, skuet jeg ut og så en stor skikkelse, lik en mektig kjempe.

Dette mektige vesenet var dekket av ruinhauger, og så ut til å være lenkebundet. Mens jeg så på dette vesenet, begynte det å skjelve og gjøre krampaktige bevegelser. Deretter så jeg tusener av selsomme små vesener. Så snart kjempen begynte å skjelve, trakk de seg tilbake fra ham. Når han sluttet å bevege seg, kom de tilbake igjen. Det ble klart vist meg hva det var for skapninger. Det var de redskaper som gjennom århundreder hadde bundet Kristi Legeme.

Da begynte kjempen langsomt å reise

seg, og med sine mektige hender fjernet han murblokkene fra sitt legeme. Jeg så ham helt oppreist med den ene foten på havet og den andre foten på jorden og med hendene inne i himmelen. Jeg var sterkt rystet, for aldri hadde jeg sett noe tilsvarende før.

I dette øyeblikk ble himmelen fylt med skyer. Det var tunge skyer, og mens jeg spent iakttok dette, forvandlet de seg til sølv, inntil det fra disse sølvskyer fløt dråper av lys og kraft ned over kjempens skikkelse. Jeg så kjempen forvandle seg og bli oppløst, og istedet så jeg nå millioner av mennesker. Jeg ropte til Herren: «Hva betyr dette?» En klar og lys stemme sa tydelig: «Jeg vil godtgjøre dere de år da vrimlerten åt opp alt, og slikkeren og skarvern og gnageren, min store hær, som jeg sendte mot dere.»

Mens jeg lyttet til stemmen og betraktende så på menneskemengden, kom det fra skyene store dråper som av flytende lys. Denne himmelske substansen fikk enhver som den berørte til å miste sitt eget liv og vesen, og deres liv ble JESUS.

Jeg så ingen skillemurer, trossamfunn eller sekter, men den strålende herligheten fra himmelen som hvilte over disse menneskene, drev dem til å løfte sine hender i lovprisning og tilbedelse. Jeg anstrengte meg for å se hva disse menneskene tilba. Da så jeg en stor hvit skikkelse komme ned fra skyene, som med sin finger først pekte på en og deretter på en annen. Det så ut som om han ga anvisninger, for i den retningen som han pekte gikk de. Noen mot øst, noen mot vest, ja, i alle retninger. Jeg kunne se hvordan de dro gjennom byer og landsbyer, gjennom ørkener, skoger og jungeler.

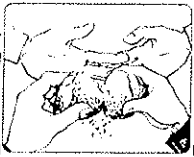
Gud er iferd med å fremstille en fullkommen menighet. Han vil ha et folk som er så fylt med kraft, at de ikke lenger lever sitt eget liv, men Kristi liv — håpet om herlighet. Jeg så disse menneskene gå igjennom ild uten å bli brent. De vadet over floder som om det ikke fantes vann der. Med letthet beveget de seg over hav. De unnslopp forfølgelser som om en hånd tok dem bort fra deres omgivelser. Selv om ville dyr brøt te, selv om mennesker angrep dem med sverd og krigsvåpen, så hindret det dem ikke. De dro over fjell og dal og sprang som hjorter på høydene. Deres ansikter lyste av seiersglans. Det var de seirende.

Fra en traktat du kan få i sin helhet gratis fra NILS KJELL HEGGELAND, 4100 Jørpeland

Fast opphold

Ef 3,17

«At Kristus må bo ved troen i jeres hjerter.» — «Vide I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i jer?» — Gud ønsker ikke blot at komme på besøk, han ønsker at bo i vore hjerter, at tage fast opphold i os ved tro. Spørsmålet er ikke, om han engang har boet i vore hjerter, om vi engang er bleven frelst og åndsdoøbt, har talt i tunger, fået en nådegave og en tjeneste i menigheden. Heller ikke om vi er medlem af

en missionsforening, er diakon eller ældste, men bor han i vore hjerter i dag ved troen? — I den gamle pagt læser vi i 2 Mos 13,21: «Men Herren vandrede foran dem om dagen i en skystøtte, og om natten i en ildstøtte for at vise dem vej.» — «Og du skal indrette mig en helligdom, forat jeg kan bo midt iblandt dem (2 Mos 25,8). — «Herren er med jer, når I er med ham (2 Krøn 15,2). I den gamle pagt var Herren midt iblandt dem. I den nye pagt bor han i vore hjerter ved Helligånden. Vi er Guds tempel. Men hos mange kristne mærker man ikke, at Kristus bor i dem. Derimod kan man mærke, at de er fyldt med bekymringer, uro, irritation, surhed o.s.v. — Hvordan kan det nu være? Vi synger så dejligt: «En stadig og fuldkommen frelse jeg har i Kristus alene.» — «I Kristus være o, hvor godt, der fandt mit hjerte ro.» — «Hos Jesus, hos Jesus, der trives min sjæl så usigelig vel.» — Men nogle kristne har ikke nogen stadig frelse, eller stadig sejr, eller stadig fred og glæde. Deres hjerter trives ikke hos Jesus fra stund til stund, måske ved stævner, men ikke i hverdagen (i køkkenet, i skolen eller på fabriken). «Nej», siger du, «det skulde være meget bedre, der var da også en tid, hvor det hele var så skønt altsammen, men — —», «Hvad skete så?» «Ja, så var der så meget forkert i menigheden. Nogle, som jeg havde stølet på, svigtede, ja, endda dem jeg havde set mest op til. Så kom der forargelse og mismod ind og så, ja, jeg blev da ved med at bede, læse i Bibelen og gå til møder, men det var ikke som før.» — Nogle siger, at man kan jo ikke være på Tabor altid. — Når vi lukker synden ind, forsvinder Helligånden af Åndens frugter (Gal 5,22). Gud vil rense vore hjerter og fylde os påny. «Vi må have ilden», som en norsk forstander engang sagde. Alt andet slår ikke til. Det er ikke nye metoder, vi trænger til, det er ilden. Og den kan vi få i dag, om vi giver os helt over til Gud og lader ham rense vore hjerter påny, så vil han fylde os, så det flyder over. Vi må have stadig forbindelse med ham, så vil han give os stadig kraft og stadig fred og glæde, og så kan vi være til stadig velsignelse for andre. «Ransager eder selv, om I er i troen, ellers er I udygtige.» Vi får sejr ved fuld overgivelse og tro, da skal vi opleve en stadig og fuldkommen frelse. «Bliver i meg, så bliver jeg i eder», siger Jesus.

Adolf Nielsen

Nærmere deg, — — —

Min sjæl roper ut,
en lengsel til Gud.
O, nærmere deg,
vis meg din veg.

Jeg vil gå på ditt ord,
mens jeg er her på jord.
På din sti vil jeg gå,
og mitt liv skal du få.

Hallvard Bertin Birkeland

Min bror

Jeg rekker deg min hånd,
men du slår den bort.
Du ser meg ikke,
bare mine feil.
Min bror.

Jeg ber om forståelse,
men du kan ikke.
Jeg er ikke som deg,
så tilgi meg.
Min bror.

Min bror.
Jeg kryper på mine knær,
men du ser det ikke.
Jeg er for liten for deg,
min bror.

Henry

«Blodet»

Heilt frå fyrst i Edens hagen
vart våre fedre lurt av dragen.
For å skjula naken skam
rann det blod av sau og lam.

Ikledd skinn som første klede,
laut dei framfor Herren trede.
Og vår skapar elska so —
Han som soning godtok blo'.

Utan me det heilt forstår,
rensar blod av slike får.
Lytelaust må lammet væra,
om dets blod skal soning gjeva.

Minnast du — då jødefolke',
smurde blod på døra-stolpe?
Dødens engel gjekk forbi,
slik at dei vart frelst og fri.

Seinare i tus'ner år,
gjaldt kun blod av fe og får.

Men vår Gud ved eige råd,
fattet ved Guds eigen trone,
hadde sone-ofret klart.
Og i tidens fylde kom,
Jesus Krist, Guds eigen son,
ned til oss, for her å lida,
og ei evig soning giva.

Blodet som på krossen rann,
sona har all verdens skam.
Synda mi, og synda di,
er no gløymd for evig ti,
kasta ned i nåde-have,
der det er forbudt å grave.

No vår Herre sit på trona,
veit at all vår synd er sona,
ventar lengselsfull på deg.

Sender so sin Heilag Ande,
over bygd og by og lande.
Kjærleiksanden mild og bjarte,
rørar so med manna-hjarte,
kviskrar: kom til meg med børa,
inn til fred eg vil deg føra.

Grunnlaget

Den fryd en jordisk skapning
kan gi ditt hjerte her
er blott som skum på bølgen
som dugg i morgenskjær.

Det grunnlaget vi trenger
for glede uansett
konkret i livets kamper
er Kristi kjærlighet.

No' mindre mangler mening
mål helhet og fast grunn —
når underlaget svikter
en favner tomhet kun.

Balansen vi sårt savner
utrustning for hver dag
er i å etterjage
hans hellig sinnelag.

Hva kan oss da adskille
ifra sann hjerterfred
når vi vet at han alltid
i alle ting er med.

Lilya Lind

Fast ophold

Ef 3,17

Mel: Da Israel gik mod Kanaan —
1.

Ved tro bor Jesus i vor sjæl,
men også kun ved tro;
lad troen aldrig slippe op,
lad Jesus i dig bo.

Kor:
Hvad end der sker, så hold altid fast
på løfterne fra Gud;
han står bagved dem,
du kan trygt gå frem
i troen hold blot ud.

Når djævelen vil ængste dig,
så stå kun fast i tro;
når bølgerne omkring dig slår,
så kan du være fro.

Som Daniel i løvehulen
var i Herrens hånd,
så vil Gud give kraft og styrke
ved sin Helligånd.

Ja, alle ting skal tjene os
til gode, har Gud sagt;
den onde kan ej røre os,
han mistet har sin magt.

Så vil vi tro, ja stadig tro,
at Jesus han formår;
at rede alle tråde ud,
hvordan det så end går.

Adolf Nielsen

Felleskap, søskenkjærlighet og familieansvar

Fem ganger i evangeliene, tredivetvanger i Apostlenes gjerninger, og ikke mindre enn sytti ganger i brevene taler Herren om oss som brødre og søsken. Det viser hvilken vekt Gud legger på at vi skal oppfatte hverandre som en familie.

I Joh 3 omtales Jesus som den enbårne sønnen. Men etter Golgata står det at han er den førstefødte blant mange søsken. Jesus var blitt opphavet til en stor familie.

Første gang jeg hørte en broder i Ånden utvikle en preken over det profetiske budskapet til Guds folk i dag i Es 43,18-19, var i et stort fellesmøte. Det var Sverre Granlund som sammen med Kjell Haltorp fikk nåde til å tyde alvoret og gleden i den teksten. «Tenk ikke på det som hendte før, akt ikke på det som engang var. Nå skaper jeg noe nytt. Det spirer allerede fram. Merker dere det ikke? Ja, jeg legger vei i ødemarken og stier i ørkenen.»

Fra den dagen har jeg gang på gang rundt i verden hørt Herrens tjenere stå fram og i samme ånd forkynne samme tyding av denne teksten.

Fornyelesens far

Det stod: «Merker dere det ikke?» Jo visst, vi kjenner og forstår som Guds barn at det er noe som skjer. Det er virkelig noe nytt på gang. At Gud er den samme som han alltid har vært, betyr ikke at han ikke fornyer seg i det han gir sine barn nye, oppmuntrende gaver.

Jesus sier: «Jeg er veien, sannheten og livet». Han sier ikke at han er parkeringsplassen. Nei, den som følger Jesus er alltid på vei. Vi gir ikke våre kjære den samme gave hver gang vi gir en presang. Gleden ligger jo i at vi forsøker å fornye vår oppmuntring. Slik er også vår himmelske far mot oss.

Hva er nytt?

I harmoni med tidens tegn samler Gud sin familie i dag for den siste striden og hjemfarten. Som vi alle vet, kan ingen melde seg inn i Guds familie slik man kan få et medlemskap i en eller annen forsamling. Vi må, akkurat som i en

Tekst: Sigvard Wallenberg

jordisk familie, fødes inn i Guds familie. Nå skal vi snart flytte hjem, og hvem skal bo i det hjemmet? Jo, bare Guds familie.

Der blir verken pinsevenner, indremisjonsvenner, frelses-soldater eller andre grupper som Jesus henter hjem. Nei, det blir bare familien. Jeg har en mistanke om at Gud har satt verdens største søppelkurv ved himmelporten, der vi kan legge gamle medlemskort som ikke lenger har noen verdi. Det er Jesus som engang skal presentere oss for Far. Han kommer bare til å hilse velkommen de han kjenner. Sine søsken. Det alvorlige spørsmålet blant Guds folk i dag er: **Jesus kjenner sine søsken, gjør vi det?**

Slik jeg har elsket

Vår Herre og Mester har gitt oss budet om å elske hverandre, som vi er pliktig til å lyde. Men vi kan vel ikke elske alle?

Nei, det er et faktum at kjærligheten er noe vi ikke kan produsere selv. Kjærligheten må komme fra ens hjertes dyp, skal den være ekte og sann. Det kreves også andre bestemte forutsetninger for at denne kjærlighet skal gis liv. Og det er livet i Jesus.

Lær å kjenne hverandre

Hvordan skal jeg lære å elske noen jeg ikke kjenner?

Vi Guds barn som tilhører samme familie, må lære å kjenne hverandre så snart som mulig. Men hvordan skal dette kunne skje?

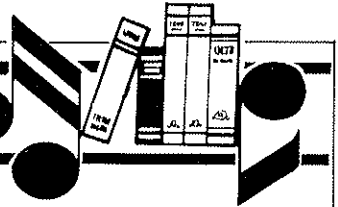
På den eneste naturlige måte. Vi må søke så mange muligheter vi kan til å omgås hverandre over samfunnsgrensene. Gjennom stadig omgang lærer vi hverandre å kjenne. Først da kan Jesus føde fram den rette kjærlighet i oss til hverandre. Med en voksende søskenkjærlighet vokser også familieansvaret. Vi opplever hverandre som virkelige søsken, som begynner å kjenne et alvorlig familieansvar for hverandre.

Læren

Vi vet at det finnes menighetsledere som ikke våger å ha møter sammen med andre samfunn og menigheter. Det er ikke alltid at man ærlig og åpent sier grunnen, men man kommer heller med bortforklaringer. De som åpent tar avstand fra samfunn med andre kristne, hevder at man ikke kan ha fellesskap med dem som ikke har den rette lære.

Jeg tror at vi søsken skal overlate dommen og oppfostringen til Far selv. Han vet hvor han har sine barn, og han vet hvordan han skal oppdra og lede dem rett, i sin kjærlighet. Skulle han som elsker oss, la oss gå feil? Nei, vår spesielle oppgave er å gi kjærlighet til hverandre. Om noen mener å ha det sanne lys, så undres jeg hvordan det

Lest og hørt...

skulle kunne spre sitt skinn om det ikke får komme der hvor det måtte være mørke. Det finnes både ondt og godt blant mennesker i alle leire, slik jeg forstår det. Det er ingen som Gud er ferdig med.

Vi må lære å elske hverandre slik som han elsker oss, men hvordan skal det kunne skje om vi ikke kjenner hverandre?

En elefant

For en tid siden var det en fattig afrikansk landsby som ba misjonæren om hjelp til å skyte en elefant. Han var den eneste som hadde et gevær. Elefanten skulle være landsbyens redning til bedret økonomi. Om kvelden lå de i gresset der hvor elefantene søkte for å drikke. Plutselig står en veldig elefant-hann der. Misjonæren løfter sitt gevær, skuddet går, og elefanten faller. Men det ble ingen jubel, for elefanten falt på gal side og ut i floden og gjørmen. Men landsbyhøvdingen kommanderte de unge mennene til å skjære lianer og skynde seg tilbake. Så måtte de gå ned i gjørmen og feste lianene om bena på elefanten. Snart sto hele landsbyen og dro. Men resultatet var dårlig. Elefanten var for tung. Da begynte man å synge i takt: «Det er vår elefant — det er vår elefant», og så begynte den store kolossen sakte, men sikkert å løftes opp fra gjørmen. Men så begynte én å synge, høyt — det er MIN elefant — det min elefant. Da sluttet de andre å dra, og elefanten gled tilbake i floden. Fortvilet over de andres blikk, begynte mannen igjen å synge mens han dro: «Det er vår elefant . . .», og snart var alle på plass igjen og elefanten ble berget.

Vekkelse

Slik Jesus gav ordre til dem som fulgte ham til Lasarus' grav om å ta bort stenen og løse Lasarus, så er det vår oppgave å rulle unna stenen så Jesus kan komme til for å sette liv i sin menighet og familie. Det er ikke vi som enkeltpersoner eller menigheter som skal vinne seier. Nei, det er «vår elefant». Først når vi drar samlet, kan vi regne med den ekstra kraft som skal til for å bevege kolossen. Guds kraft.

KJELL ARILD JOHANSEN

«Bryt ut»

Bestilling: Kjell Arild Johansen,
8410 Sigerfjord

Her kommer det en ypperlig evangeliserings-kassett som skulle passe til enhver smak. Mannen bak denne er Kjell Arild Johansen. Han er for tiden evangelist for Metodistkirken i Sigerfjord. Opprinnelig kommer Kjell Arild fra Horten der han var sterkt engasjert i en av byens rockeorkester. Han ble en kristen og begynte i Metodistkirken i Horten. Der engasjerte han seg i sang og spill. Senere begynte han på Metodistenes Bibelskole i Bergen og til slutt havnet han i Sigerfjord i Vesterålen.

På kassetten synger Kjell Arild en rekke selvkomponerte låter samt en hel del andre. Med seg har han noen av sine gamle kamerater fra rocketiden i Horten. Også tre ungdommer fra Metodistkirken i Horten. Det strekker seg fra tung rock til mer visepregede ballader. To spor vil jeg spesielt trekke fram. Det er den kjente lovsangen «Bryt ut nå i jubel min sjel». Denne har Kjell Arild arrangert i rein tungrock-takt. Det svinger virkelig, og sangen blir fornyet i denne drakten. Den andre er en fin balladepregt lovsang skrevet av Inger Svendsen fra Horten. Den vil egne seg godt til allsangsbruk. Det bør gjøres klart at dette er ingen profesjonell produksjon der man har jobbet hundre timer i studio med proff musikere. Det er en amatør-produksjon der musikerene har stilt opp gratis og kassetten er

gitt ut på Kjell Arild sitt eget navn. Det er tøfft gjort i dag å lage en produksjon på egen bekostning. Innspillingen er forøvrig gjort i Evangelist Lydstudio på Hamar.

Bernt Austad

MINIKORET

Arne Domnéus's septett

«Lovsang 81»

LUMI LU 201316
LUC 301310

Lovsang 81 er en svingende kirkejazzplate med ingen ringere enn Storsalens minikor akkompagnert av Arne Domnéus' septett. Sist nevntes navn er ikke et ukjent navn når det gjelder jazz her i Skandinavia. Med seg i sin septett har han store jazzpersonligheter som Rune Gustavssen, Egil Johansen o.s.v. Det svinger virkelig når koret setter i gang og behandler gode gamle salmer, folketonner og spirituelle spor etter spor med stødige jazzkomp av garvede jazzmusikere. Selve opptaket er et liveopptak som er innspilt i Fredrikstad Domkirke. At opptaket er liveopptak fra en konsert i domkirken, gjør at platas lyd og inntrykk får et spontant levende preg. Trond Andersen dirigerer Minikoret og han har full kontroll over koret. Det er ingen spesielle spor jeg vil trekke fram, for hele plata igjennom ligger på et høyt kvalitetsnivå. Arrangementene står Bengt Hallberg, Claes Rosendahl og Sigvald Tveit for. Platas produsent er Finn Pedersen.

Bernt Austad

NY BOK!

Syv intervjuer med personer som har fått en ny start i livet.

Vi møtte Jesus
KJELL HAGEN

Vi møtte Jesus

av Kjell Hagen

Bodil og Herleiv var skilt og ferdig med hverandre. Viggo sto i ferd med å ta sitt liv. Bernt gikk inn og ut av fengsel. Kjellaug levde som prostituert på gaten. Knut var en håpløs drukkenbolt.

Så skjedde det: De møtte Jesus. Alt ble forvandlet. De fikk en ny start i livet.

EN AKTUELL EVANGELISERINGSBOK !

Pris poc. kr. 25,-

■ Ber om å få tilsendt snarest:

■ Antall:

■ eks. »VI MÖTTE JESUS» av Kjell Hagen. Pris poc. kr. 25,-

■ Navn:.....

■ Adresse:.....

■ Postnummer:.....Poststed:.....

■ Bestillingen sendes til LOGOS FORLAG, N-4480 KVINESDAL, NORGE.Tlf. 043 50 419.

Verveaksjon 1982:

- og få

GRATIS KASSETT

Tegn deg selv eller verv en abonnent, og du får en av disse kassetter tilsendt gratis!

Bruk kupongen nederst på denne side.

Tilbudet gjelder kun for de som abonnerer for hele 1982.

Når abonnentprisen, kr. 60,-, er innbetalt sendes kassetten.

Nå kan du gi **1 års** gave-abonnement til halv pris, kr. 30,-.

(NB: Ingen kassett ved gave-abonnement)

ABONNER NÅ!

Obs! Du kan tegne deg selv som ny abonnent og få vervepremie.

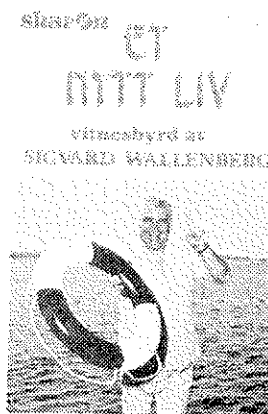

Kassett nr. 1

Pioneren vil

ORIENTERE om det som Guds Ånd virker fram i vår tid. Du vil få stoff fra ulike kirkesamfunn.

INSPIRERE gjennom praktisk og aktuell undervisning. Gjennom reportasjer om vekkelser og fornyelse.

Kassett nr. 2

Kassett nr. 3

Hvert nr. 48 sider.

Utkommer 6 ganger i året.

Har over 30.000 lesere.

Et blad for hele Kristi legeme.

Send Pioneren fra nr. 1, 1982 og året ut til

Navn:

Adr.:

Postnr. Sted

- Jeg har vervet en ny abonnent. Når kr. 60,- er innbetalt vil jeg ha følgende kassett i vervepremie:
 - nr. 1 Brutte lenker (evang. kass.)
 - nr. 2 Et nytt liv (evangl. kass.)
 - nr. 3 Et herlig liv (sang-kass.)
 - En kassett fra Dynamis.

Send kassetten til:

Navn:

Adr.:

Postnr. Sted

- Jeg tegner et gave-abonnement for 1982 til halv pris, kr. 30,-. (Ingen kassett i vervepremie)

Send regningen for gave-abonnementet til:

Sett på frimerke kr. 1,50

Til
PIONEREN's
ekspedisjon
Boks 8

4480 KVINESDAL

KLIPP UT og send dette bestillingskortet.

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

OM DU FLYTTER
send oss gammel og ny adresse!

Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal

Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal

Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal

Retur adresse: Boks 8, 4480 Kvinesdal

PIONEREN

FOR FELLESKAP, UNDERVISNING OG EVANGELISERING

NYHET:

Bli orientert, informert og inspirert:

Abonner på PIONEREN for 1982

48 sider med tidsaktuelt — fostrende — vekkende stoff
i hvert nr. for kr. 60,00.

Nå kan du gi 1 års prøve-abonnement som gave for 1/2 pris
(kr. 30,00) til venner og kjente. OBS! Gjelder kun nye abonnenter og kun for 1 år.

**NYTT abonnenter
GAVE abonnement**

Klipp ut bestillingskortet

**Bli
abonnet**

Fyll ut

klipp ut

**Postlegg
gratis**

DAG

Vennligst sendt PIONEREN til:
(Skriv TYDELIG — med blokkbokstaver)

Navn _____

Adresse _____

Postnr. _____ Poststed _____

Navnet på GIVEREN som ved
GAVE-ABN. skal ha regning

Navn _____

Adresse _____

Adresse _____

Postnr. _____ Poststed _____

BREV

SVARSENDING

Avtale nr. 405000/23

PIONEREN

N-4480 KVINESDAL
NORGE

Kan sendes
ufrankert
i Norden
Adressaten
vil betale
porto

Er læren viktig?

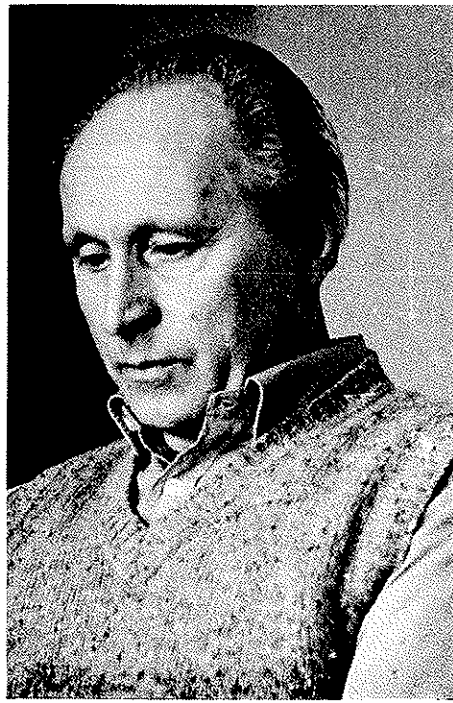
Tekst: Josef Haugen

I de siste års kristen debatt har uttrykket «læren» ofte blitt brukt. I denne artikkel gransker Josef Haugen dette uttrykket fra et evangelisk synspunkt. Det ser ut til at vi på ny må minne hverandre om de grunnleggende ting i evangeliet. Denne artikkel bør studeres nøye av alle som interesserer seg for «læren».

Den læredebat som gjennom lengre tid har vært ført i presse og massemedia, har sikkert satt sine spor i manges sinn, og emnet er vel etter hvert blitt noe bort imot ømtålig. Går det an i dag å si noe om læren etter egen overbevisning? Eller må en først spørre hva toneangivende teologer og bibellærere mener? Hvor viktig er læren? Før en kan gi et gjennomtenkt svar på dette må begrepet læren innholdsbestemmes. Om en nemlig hevder den generelle påstand at læren er viktig, melder straks spørsmålet seg: Hvilken lære? Hva er rett lære? Vender en seg til de ulike konfesjoner, får en forskjellige svar. Den i fagteologisk forstand «rette» lære lar seg tydeligvis ikke fastslå ut fra Bibelen. Dette er et tankekors, ettersom Skriften sier at ikke engang en dåre skal fare vill. Når Bibelen sier dette, farer den da med løst snakk? Eller er det virkelig slik at teologene har bedre forutsetninger for å forstå Gud enn den ulærte mann og kvinne hvis eneste ressurs er hjertet? Svaret er lett for den som har en bibel å slå opp i.

Jeg vet ikke om Barratt hevdet at læren var viktig. Jeg vet at Carl Fr. Wisløff gjør det. Men hvem av disse to skal vi holde oss til? Noen vil her gi det de mener er et klokt svar: Vi skal ikke holde oss til noen av dem, vi skal holde oss til Bibelen. Men om noen gjør det, og kanskje kommer til andre resultater enn både Barratt og Wisløff, skal da læren være så viktig for vedkommende at han lanserer enda en ny teologisk variant som et tilskudd til det rikt varierte lære-tilbud som allerede foreligger? Spørsmålet er alvorlig ment.

Læren er viktig. Men dette er en påstand ingen bør komme med uten å definere hva som forstås med læren. At det systematiskteologisk kan trekkes forskjellige konklusjoner, til dels mot-

stridende, ut av Bibelen, forundrer meg ikke. Og det uroer meg heller ikke. For læren er, etter mitt syn, noe ganske annet enn teologi. Teologien, som på vitenskapelig vis forsøker å samle Bibelens vide og mangesidige spekter av gudsforståelse i en systematisk oppbygd utredning, punkt for punkt, gjør Gud og åndens liv til noe smått og beregnelig, til noe som kan strekes opp, så å si med passer og linjal, og gjøres begripelig for fornuften, dette grove og i åndens verden lite egnede instrument som bare kan oppfatte kristendommen som dårskap, hvis den er ærlig, og hvis det er kristendom i bibelsk mening den prøver å begripe. Læren, åndelig tolket, er noe ganske annet, noe en ikke lager et system av. Den er en person som den enkelte opplever i åndens og hjertets hengivelse, og den krever ikke mange ord å støtte seg til.

Barratt hadde sin oppgave. Og Wisløff har sin. Men ingen av dem skal vi kalle «lærer», ifølge Bibelen. For én er vår lærer! Den rette lære består i å samle sitt sinn om Jesus, og ikke i å ha de rette meninger om diskutabile punkter i en eventuell troslære. Dette er det

kanskje viktig å få sagt nå, før «læren» i rent teknisk forstand begynner å innta den plass Jesus alene skal ha blant oss. Den dagen vi finner ut at de helliges samfunn bør bygges på en trosbekjennelse, har vi kanskje tatt det første skritt bort fra Jesu nærhet og inn i en forstandsdirigert ord-magi, der en tror mer på formuleringer enn på den virkelighet de er ment å skulle formidle. Trosbekjennelser kan skifte fra samfunn til samfunn, men «ingen kan legge noen annen grunnvoll enn den som er lagt: Kristus». Den eneste godkjente grunnvoll for de helliges samfunn er Jesus alene.

Den er vel etter hvert blitt nokså godt kjent, historien om gudsmannen som mot slutten av sitt liv uttalte at hans «teologi» var skrumpet inn til fire ord: «Jesus døde for meg». Jeg vet ikke om det er mulig med ytterligere forenkling, men den hvis teologi går motsatt vei, i retning av stadig økt omfang og innviklehet, har ikke levd lenge og inderlig nok med Gud til å skjønne hvor lite en trenger å vite for å ha den rette lære. Troen trenger intet annet — og ikke noe mer — enn «Jesus Kristus og ham korsfestet.» Jo mer vi mener å trenge ut over dette, jo mer åpner vi for «vranglære». Hvilken befriende glede hver gang en greier å bryte ut av fornuftens hvileløse sirkelgang i lærebegrepenes forvirrende og livløse landskap og kan puste ut i den enkle og trygge tro at Jesus døde for meg — og at dette er nok!

Kristendommen står og faller med en person og vårt forhold til ham. Denne helt fundamentale kjensgjerning står vi alltid i fare for å tape av syne i en tid som er fattig på gudsåpenbaring — og kanskje desto mer rik på kristelig «ekspertise». Derfor stilles det i dag store krav til den enkeltes opplyste forstand og selvstendige stillingtagen i trosspørsmål. Forøvrig kan vi ta med stor ro at teologene finner glede i å kvesse sin tanke og teste sin hjernekapasitet på ting som har med skallet å gjøre, så lenge de lar kjernen bli igjen til den som trenger den. Den, nemlig, som virkelig trenger Jesus, fordi livet ellers byr på for store vanskeligheter vil aldri ha noen vanskeligheter med læren.